Articol I. Agatha Christie

Articol I. Agatha Christie

Articol II. Pisica printre porumbei

Pentru Stella şi Larry Kirwan

CUPRINS:

Prolog 6
Trimestrul al treilea 6
Capitolul I 18
Revoluţie în Ramat 18
Capitolul 2 24
Femeia din balcon 24
Capitolul 3 32
Facem cunoştinţă cu domnul Robinson 32
Capitolul 4 41
Întoarcerea unui călător 41
Capitolul 5 51
Scrisori de la Şcoala Meadowbank 51
Capitolul 6 58
Începuturi 58
Capitolul 7 66
Frunze în vânt 66
Capitolul 8 75
Crima 75
Capitolul 9 85
Pisica printre porumbei 85
Capitolul 10 94
O poveste fantastică 94
Capitolul 11 104
Conferinţa 104
Capitolul 12 110
Lămpi noi pentru cele vechi 110
Capitolul 13 119

Catastrofa 119
Capitolul 14 128
Domnişoara Chadwick n-are somn 128
Capitolul 15 134
Crima se repetă 134
Capitolul 16 140
Enigma pavilionului de sport 140
Capitolul 17 150
Peştera lui Aladin 150
Capitolul 18 159
Consultaţia 159
Capitolul 19 166
Consultaţia continuă 166
Capitolul 20 172
Conversaţia 172
Capitolul 21 178
Firele se leagă 178
Capitolul 22 187
Incident în Anatolia 187
Capitolul 23 189
Confruntarea 189
Capitolul 24 200
Poirot dă explicaţii 200
Capitolul 25 208
Moştenirea 208

Prolog

Trimestrul al treilea.

I

La Şcoala Meadowbank, în prima zi a trimestrului al treilea, soarele de după-amiază târzie strălucea pe aleea largă, acoperită cu pietriş, care se întindea în faţa clădirii principale. Uşa principală era în mod ospitalier larg deschisă şi chiar în cadrul ei, încadrându-se perfect

structurii georgiene, stătea domnişoara Vansittart, cu o pieptănătură perfectă şi îmbrăcată cu un costum de damă impecabil.

Unii părinţi care nu o cunoşteau prea bine o confundaseră chiar cu ilustra domnişoară Bulstrode, neştiind că obiceiul domnişoarei Bulstrode era să se retragă într-un fel de sanctuar în care doar puţini aleşi şi privilegiaţi erau admişi.

Într-o parte, lângă domnişoara Vansittart, acţionând pe un plan puţin diferit, stătea domnişoara Chadwick, o persoană plăcută şi cu experienţă, şi atât de asimilată cu locul, încât ar fi fost imposibil să îţi imaginezi Şcoala Meadowbank fără ea. Fusese acolo dintotdeauna. Domnişoarele Bulstrode şi Chadwick înfiinţaseră împreună Şcoala Meadowbank. Domnişoara Chadwick purta pince-nez, era gârbovită şi îmbrăcată fără gust, cu un fel de a vorbi amabil, însă foarte neclar, dar care, întâmplător, era o matematiciană strălucită.

Diverse cuvinte şi formule de bun-venit, rostite binevoitor de domnişoara Vansittart, se perindau prin încăperi: „Bună ziua, doamnă Arnold. Ei, Lydia, ţi-a plăcut croaziera grecească? Ce ocazie minunată! Ai făcut nişte fotografii frumoase?” „Da, doamnă Garnett, domnişoara Bulstrode a primit scrisoarea cu privire la orele de desen şi totul a fost pus la punct.” „Ce mai faceţi, doamnă Bird?… Poftim? Nu cred că domnişoara Bulstrode va avea timp astăzi să discute chestiunea. Domnişoara Rowan este pe undeva pe aici dacă vreţi să discutaţi cu ea.” „Pamela, ţi-am mutat dormitorul în aripa îndepărtată, lângă măr… „ „Da, adevărat, Lady Violet, în această primăvară, vremea a fost îngrozitoare până acum. Ăsta e mezinul? Cum te cheamă? Hector? Ce aeroplan frumos ai, Hector.” „Trčs heureuse de vous voir, Madame. Ah, je regrette, ce ne serait pas possible, cette aprčs-midi. Mademoiselle Bulstrode est tellement occupée.” „Bună ziua, profesore. Ai mai dezgropat şi alte lucruri interesante?”

II

Într-o cameră micuţă de la primul etaj, Ann Shapland, secretara domnişoarei Bulstrode, dactilografia cu rapiditate şi eficienţă. Ann era o femeie drăguţă de treizeci şi cinci de ani, cu un păr lins, lipit de cap ca o bonetă de satin negru. Putea fi atrăgătoare atunci când voia, dar viaţa o învăţase că, adeseori, eficienţa şi competenţa aduceau rezultate mai bune şi evitau complicaţiile dureroase. În clipa aceea se concentra să fie tot ceea ce trebuia să reprezinte o secretară pentru directoarea unei renumite şcoli de fete.

Din când în când, în timp ce introducea o foaie nouă în maşina de scris, se uita pe fereastră şi urmărea cu interes sosirile.

— Dumnezeule! Rosti Ann impresionată. N-am ştiut că mai există atât de mulţi şoferi în Anglia!

Apoi zâmbi fără să vrea în vreme ce un Rolls maiestuos se îndepărta şi un Austin micuţ şi cam uzat se apropia. Din Austin îşi făcură apariţia un tată cu o expresie chinuită şi o fiică, mult mai liniştită decât părintele ei.

În timp ce tatăl se opri nesigur, domnişoara Vansittart ieşi din clădire şi li se adresă direct.

— Domnul maior Hargreaves? Şi tânăra este Alison? Poftiţi înăuntru. Mi-ar plăcea să vedeţi camera lui Alison. Eu…

Ann zâmbi şi începu să bată la maşină din nou.

— Draga de Vansittart, dublura preamărită, îşi spuse ea. E în stare să copieze toate obiceiurile lui Bulstrode. De fapt, e perfect stăpână pe rol!

Un Cadillac enorm şi aproape incredibil de opulent, vopsit în două nuanţe, cremă de zmeură şi albastru azur, coti (cu dificultate datorită lungimii sale) intrând pe alee şi se opri în spatele anticului Austin al maiorului Alistair Hargreaves.

Şoferul sări să deschidă portiera şi un bărbat brunet, cu o barbă imensă şi îmbrăcat cu o djellaba, îşi făcu apariţia, urmat de un model de rochie pariziană şi apoi o fată brunetă şi zveltă.

„Fata este probabil chiar Prinţesa Care-i-o-fi-numele, se gândi Ann. Nu reuşesc să mi-o imaginez în uniforma

şcolară, dar cred că vom vedea mâine miracolul…”

Domnişoarele Vansittart şi Chadwick îşi făcură şi ele apariţia.

„Vor fi duşi în faţa Prezenţei”, stabili Ann.

Apoi, tot ea se gândi că, oricât de curios ar părea, nimănui nu-i plăcea să glumească pe socoteala domnişoarei Bulstrode. Domnişoara Bulstrode era cineva.

„Mai bine deschide ochii, fata mea, îşi zise ea, şi termină scrisorile astea fără nici o greşeală.”

Nu că Ann avea obiceiul să facă greşeli. Putea să fie mândră de posturile de secretară avute. Fusese secretara particulară a preşedintelui unei companii petroliere şi deţinuse acelaşi post la Sir Mervyn Todhunter, renumit în egală măsură pentru erudiţia sa, pentru irascibilitatea sa şi pentru ilizibilitatea caligrafiei sale. Ann număra printre patronii ei doi miniştri şi un important funcţionar de stat. Dar în ansamblu, munca ei se desfăşurase mereu printre bărbaţi. Se întrebase dacă o să-i placă să fie, aşa cum îşi spusese ea, băgată până peste cap printre femei. Ei bine, era o adevărată experienţă! Şi în orice împrejurare exista Dennis! Fidelul Dennis care se întorcea din Malaysia, din Birmania sau din alte părţi ale lumii, întotdeauna acelaşi, devotat şi mereu rugând-o să se căsătorească cu el. Scumpul Dennis! Totuşi, ar fi foarte monoton să fie măritată cu Dennis.

Foarte curând, va simţi lipsa companiei bărbaţilor. Toate aceste directoare de şcoală sau profesoare, şi nici un bărbat prin preajmă, în afară de un grădinar de vreo optzeci de ani.

Dar Ann avu o supriză. Uitându-se pe fereastră, zări un bărbat care tundea gardul viu chiar dincolo de alee – în mod clar un grădinar, dar la mare distanţă de optzeci de ani. Tânăr, brunet, arătos. Ann se întrebă ce-o fi cu el – existase o discuţie privind angajarea unui ajutor – dar bărbatul nu era un ţărănoi. Ei bine, în zilele noastre, oamenii au tot felul de slujbe. Vreun tânăr oarecare care

încearcă să strângă bani pentru cine ştie ce scop sau doar să-şi câştige existenţa. Dar bărbatul acela tăia gardul viu cu deosebită pricepere. Probabil că, până la urmă, era un grădinar autentic!

— Se pare, îşi zise Ann, se pare că s-ar putea să fie amuzant…

Mai avea de terminat încă o scrisoare, observă ea încântată, şi apoi era liberă să se plimbe prin grădină…

III

La etaj, domnişoara Johnson, intendenta, era ocupată cu repartizarea camerelor, primirea nou-venitelor şi întâmpinarea vechilor eleve.

Domnişoara Johnson era încântată că începea un nou trimestru. Nu ştiuse niciodată cu ce să-şi ocupe vacanţele. Avea două surori căsătorite cu care stătea pe rând, dar în mod firesc, ele erau mai interesate de propriile treburi şi de familiile lor decât de Meadowbank. Domnişoara Johnson, chiar dacă ţinea la surorile ei, în realitate era interesată doar de Meadowbank.

Da, era minunat că trimestrul începuse…

— Domnişoară Johnson?

— Da, Pamela.

— Fiţi atentă, domnişoară Johnson. Cred că s-a spart ceva în valiza mea. S-a prelins peste toate lucrurile. Cred că e uleiul de păr.

— Vai, vai! Făcu domnişoara Johnson, grăbindu-se să dea o mână de ajutor.

IV

Pe pajiştea aflată dincolo de aleea cu pietriş, Mademoiselle Blanche, noua profesoară din Franţa, se plimba în timp ce privea apreciativ spre bărbatul tânăr şi puternic care tundea gardul viu.

„Assez bien”, se gândi Mademoiselle Blanche.

Mademoiselle Blanche era suplă şi micuţă, şi nu tocmai remarcabilă, deşi ea observa absolut totul.

Privirea i se mută spre procesiunea maşinilor care înaintau repede spre uşa principală şi le evaluă din perspectiva banilor. În mod sigur, acest Meadowbank era formidable! Adună în minte profiturile pe care probabil le realiza domnişoara Bulstrode.

Da, într-adevăr! Formidabile!

V

Domnişoara Rich, care preda engleza şi geografia, înainta spre clădirea principală în pas rapid, poticnindu-se din când în când câte un pic, pentru că uita, ca de obicei, să se uite pe unde călca. Şi tot ca de obicei, părul îi ieşise din coc. Avea o faţă cumplit de urâtă.

— Să te întorci din nou! Să te afli aici… Parcă au trecut ani…, îşi spuse ea.

Domnişoara Rich se împiedică de o greblă şi grădinarul cel tânăr întinse un braţ şi spuse:

— Aveţi grijă, domnişoară.

— Mulţumesc, rosti Eileen Rich fără să-l privească.

VI

Domnişoarele Rowan şi Blake, cele două profesoare mai tinere, se plimbau spre pavilionul de sport. Domnişoara Rowan era slabă, brunetă şi viguroasă, iar domnişoara Blake era durdulie şi blondă. Amândouă discutau cu însufleţire despre aventurile lor recente din Florenţa: tablourile pe care le văzuseră, sculpturile, pomii înfloriţi şi atenţiile (ce s-ar fi vrut mai puţin onorabile) celor doi tineri gentlemeni italieni.

— Fireşte că oricine ştie cum fac avansuri italienii, zise domnişoara Blake.

— Fără reţineri, completă domnişoara Rowan, care studiase psihologia, precum şi economia. Fără rezerve.

— Dar Giuseppe a fost foarte impresionat când a aflat că predau la Meadowbank, zise domnişoara Blake. Imediat a devenit mult mai respectuos. El are o verişoară care doreşte să vină aici, dar domnişoara Bulstrode nu era sigură că avea un loc liber.

— Meadowbank este o şcoală de valoare, spuse domnişoara Rowan fericită. Serios, pavilionul de sport arată cât se poate de impresionant. Nici nu mi-am imaginat că va fi gata la timp.

— Domnişoara Bulstrode a spus că trebuia să fie gata, rosti domnişoara Blake pe tonul unei persoane care are ultimul cuvânt. Oh, adăugă ea aproape tresărind.

Uşa pavilionului de sport se deschisese brusc şi apăru o femeie tânără, osoasă şi cu părul roşcat. Le aruncă o privire neprietenoasă şi pătrunzătoare, apoi se îndepărtă foarte repede.

— Asta trebuie să fie noua profesoară de educaţie fizică, zise domnişoara Blake. Cât de necivilizată!

— Nu e o achiziţie foarte plăcută pentru personal, fu de acord domnişoara Rowan. Domnişoara Jones era mereu foarte prietenoasă şi sociabilă.

— Categoric ne-a privit cu duşmănie, zise domnişoara Blake ofensată.

Întâmplarea le scoase din fire pe amândouă.

VII

Ferestrele de la salonul domnişoarei Bulstrode dădeau în două direcţii, una spre alee şi pajiştea de dincolo de ea şi alta spre un pâlc de rododendroni din spatele clădirii principale. Era o încăpere cu adevărat impresionantă, dar şi domnişoara Bulstrode era o femeie mai mult decât impresionantă. Era înaltă, cu o înfăţişare oarecum nobilă, cu părul încărunţit şi aranjat cu gust, ochii cenuşii şi plini de veselie, şi cu o gură fermă. Succesul şcolii ei (şi Meadowbank era una dintre şcolile cele mai de succes din Anglia) se datora în întregime personalităţii directoarei sale. Era o şcoală foarte scumpă, dar nu asta era ideea. Se putea afirma pe drept cuvânt că, deşi plăteai un preţ exorbitant, măcar ştiai pentru ce plăteşti.

Fiica îţi era educată în maniera dorită, precum şi în maniera pe care o dorea domnişoara Bulstrode, iar rezultatul celor două moduri combinate părea să fie

mulţumitor. Datorită taxelor ridicate, domnişoara Bulstrode reuşea să angajeze personal pentru toate materiile. În privinţa şcolii, procesul de învăţământ era individualizat, dar un lucru era comun: disciplina era literă de lege. „Disciplină fără înregimentare” era motto-ul domnişoarei Bulstrode. Disciplina, considera ea, îi liniştea pe cei tineri şi le dădea un sentiment de siguranţă; înregimentarea genera mânie. Elevele ei erau foarte diferite: câteva străine din familii bune, adesea fete de viţă nobilă din alte ţări. Mai erau şi englezoaice din familii bune sau cu dare de mână, care doreau o pregătire în domeniul culturii şi artelor, cu cunoştinţe generale despre viaţă şi talente sociale care să le facă să devină persoane agreabile, bine-crescute şi capabile să participe la discuţii inteligente despre orice subiect. Erau fete care doreau să muncească serios ca să reuşească la examenele de admitere şi, în cele din urmă, să obţină diploma şi care, ca să reuşească, nu aveau nevoie decât de o educaţie foarte bună şi de o atenţie specială. Erau fete care reacţionaseră nefavorabil la viaţa şcolară de tip convenţional. Dar domnişoara Bulstrode îşi avea regulile ei, nu accepta proştii sau delincvenţii juvenili, şi prefera să accepte fete pe ai căror părinţii îi plăcea şi fete în care vedea perspectiva unei evoluţii. Vârsta elevelor varia în limite apreciabile: fete care ar fi fost calificate în trecut ca „terminate” şi fete ceva mai mari decât nişte copii, unele dintre ele cu părinţii în străinătate, şi pentru care domnişoara Bulstrode putea să propună vacanţe interesante. Instanţa ultimă şi decisivă era consimţământul personal al domnişoarei Bulstrode.

În clipa aceea, domnişoara Bulstrode stătea lângă şemineu, ascultând vocea uşor plângăreaţă a doamnei Gerald Hope. Fiind destul de prevăzătoare, nu sugerase ca doamna Hope să ia loc.

— Henrietta este foarte agitată. Chiar foarte agitată. Doctorul nostru spune…

Domnişoara Bulstrode făcu din cap un uşor semn liniştitor, abţinându-se de la replica acidă pe care, uneori, era ispitită să o rostească: „Nu ştii, idioato, că asta este ceea ce poate afirma orice femeie proastă despre copilul ei?”

Ea rosti însă cu înţelegere evidentă:

— Să nu aveţi nici un motiv de nelinişte, doamnă Hope. Doamna Rowan, membră a personalului nostru, este psiholog cu mare experienţă. Sunt convinsă că veţi fi surprinsă de schimbarea pe care o veţi descoperi la Henrietta („Care este un copil drăguţ şi inteligent, şi mult prea bun pentru tine”) după un trimestru sau două petrecute aici.

— Ah, ştiu. Aţi făcut minuni cu copilul familiei Lambeth – adevărate minuni! Aşa că sunt foarte încântată. Şi, ah, am uitat. Peste şase săptămâni vom pleca în sudul Franţei. M-am gândit să o iau pe Henrietta. Ar fi ca o mică evadare pentru ea.

— Mă tem că e cu desăvârşire imposibil, zise domnişoara Bulstrode pe un ton vioi şi cu un zâmbet fermecător, de parcă n-ar fi refuzat o cerere, ci tocmai ar fi acceptat-o.

— Ah, dar… Chipul slab şi bosumflat al doamnei Hope exprimă şovăială, apoi iritare. Serios, trebuie să insist. La urma urmei, este copilul meu.

— Exact. Dar şcoala este a mea, zise domnişoara Bulstrode.

— Cu siguranţă îmi pot lua copilul de la şcoală oricând vreau?

— Cu siguranţă, răspunse domnişoara Bulstrode. Puteţi să-l luaţi. Fireşte că puteţi, dar pe de altă parte, n-aş mai primi-o înapoi.

În clipa aceea, doamna Hope deveni cu adevărat iritată.

— Ţinând cont de taxele pe care le plătesc aici…

— Întocmai, zise domnişoara Bulstrode. Aţi dorit şcoala mea pentru fiica dumneavoastră, nu-i aşa? Dar o acceptaţi cum este sau deloc. Îmi place modelul acesta încântător, Balenciaga1, pe care îl purtaţi. E Balenciaga, nu? E

minunat să întâlneşti o femeie cu un adevărat simţ vestimentar, încheie ea în timp ce apucă mâna doamnei Hope, o scutură şi, treptat, o conduse spre uşă. Nu vă faceţi griji. Ah, iată, Henrietta vă aşteaptă. (Se uită cu aprobare spre Henrietta, un copil inteligent, drăguţ şi echilibrat, cât era posibil aşa ceva la un copil care merita o mamă mai bună.) Margaret, condu-o pe Henrietta Hope la domnişoara Johnson.

Domnişoara Bulstrode se retrase în salon şi câteva clipe mai târziu, vorbea în franceză.

— Dar, bineînţeles, Excelenţă, nepoata dumneavoastră poate studia dansul modern. Este foarte important din punct de vedere social. Şi limbile străine sunt la fel de necesare.

Următoarele apariţii au fost anunţate de o asemenea răbufnire de parfum scump, încât aproape că o dădu pe spate pe domnişoara Bulstrode.

„Probabil că toarnă câte o sticlă întreagă în fiecare zi”, constată în gând domnişoara Bulstrode în timp ce o întâmpina pe femeia brunetă, îmbrăcată elegant.

— Enchantée, Madame.

Doamna chicoti foarte drăgălaş.

Bărbatul masiv cu barbă şi în ţinută orientală luă mâna domnişoarei Bulstrode, se înclină şi rosti într-o engleză foarte corectă:

— Am onoarea să o aduc pe prinţesa Shaista.

Domnişoara Bulstrode ştia totul despre noua sa elevă care tocmai venise de la o şcoală din Elveţia, dar era puţin cam neclar cine era persoana care o escorta. Nu era nicidecum emirul, stabili ea, probabil era un ministru sau însărcinatul cu afaceri. Ca de obicei, când era nesigură, făcu uz de acel titlu foarte util, Excelenţă, şi îl asigură că prinţesa Shaista avea să se bucure de toată atenţia posibilă.

Shaista zâmbea politicos. Şi ea era îmbrăcată elegant şi era parfumată. Domnişoara Bulstrode ştia că Shaista avea cincisprezece ani, dar asemenea multor fete orientale sau

din zona Mediteranei, arăta mai în vârstă – foarte matură. Domnişoara Bulstrode îi vorbi despre viitoarele obiecte de studiu şi descoperi uşurată că Shaista dădu răspunsuri prompte într-o engleză fără cusur şi fără să chicotească. De fapt, manierele ei erau superioare celor stângace ale multor şcolăriţe englezoaice de cincisprezece ani. Domnişoara Bulstrode se gândise adeseori că ar putea fi o idee excelentă să le trimită pe micile englezoaice în străinătate, în ţările Orientului Apropiat, să înveţe ce înseamnă eticheta şi manierele. Se rostiră mai multe complimente de ambele părţi şi apoi încăperea se goli din nou, cu toate că parfumul greu continuă să umple camera atât de insistent, încât domnişoara Bulstrode deschise foarte larg ambele ferestre.

Următoarele care sosiră erau doamna Upjohn şi fiica ei, Julia.

Doamna Upjohn era o femeie tânără şi plăcută, aproape de patruzeci de ani, cu părul nisipiu, cu pistrui şi cu o pălărie nepotrivită care era, în mod clar, o concesie faţă de seriozitatea momentului, de vreme ce doamna era în mod evident tipul de femeie tânără care de obicei umbla fără pălărie.

Julia era un copil pistruiat şi urâţel, cu o frunte inteligentă şi cu un aer de bună dispoziţie.

Preliminariile se îndepliniră rapid şi Julia se şi văzu expediată prin Margaret către domnişoara Johnson; în timp ce pleca rosti cu voioşie:

— Pe curând, mamă. Să fii foarte atentă cum aprinzi radiatorul cu gaz, acum că eu nu mai sunt acolo să o fac.

Domnişoara Bulstrode se întoarse zâmbind spre doamna Upjohn, dar nu o invită să ia loc. Era posibil ca, în ciuda aerului de fată veselă şi cu picioarele pe pământ al Juliei, mama acesteia să dorească să explice că fiica ei era foarte agitată.

— Aveţi ceva deosebit să-mi spuneţi despre Julia? Întrebă ea.

Doamna Upjohn răspunse veselă:

— O, nu, nu cred. Julia este un copil normal. Foarte sănătoasă. Cred că, în mod rezonabil, are şi un cap bun, dar e foarte probabil ca mamele să aibă impresia asta despre copiii lor, nu-i aşa?

— Mamele, rosti domnişoara Bulstrode sumbru, se deosebesc!

— E minunat pentru ea că are posibilitatea să vină aici, continuă doamna Upjohn. De fapt, mătuşa mea plăteşte pentru ea, sau dă o mână de ajutor. Eu nu mi-aş putea permite. Dar sunt grozav de mulţumită de treaba asta. Şi la fel şi Julia. Ce grădină minunată aveţi, rosti ea cu invidie privind spre fereastră. Şi foarte îngrijită. Probabil aveţi mulţi grădinari.

— Am avut trei, zise domnişoara Bulstrode, dar în momentul de faţă nu avem suficient personal, în afară de muncitorii locali.

— Fără îndoială că problema în zilele noastre, spuse doamna Upjohn, este că cel care se numeşte grădinar, de obicei nu este grădinar, ci doar un lăptar care doreşte să facă ceva în timpul său liber sau un bătrân de optzeci de ani. Uneori, cred… Ca să vezi! Exclamă doamna Upjohn încă uitându-se pe fereastră. Extraordinar!

Domnişoara Bulstrode acordă mai puţină atenţie acelei exclamaţii neaşteptate decât ar fi trebuit să o facă. Pentru că, în clipa aceea, ea însăşi aruncase, întâmplător, o privire pe cealaltă fereastră care dădea spre tufele de rododendroni şi zărise o privelişte cât se poate de nedorită – pe nimeni alta decât pe Lady Veronica Carlton-Sandways croindu-şi drum de-a lungul aleii, cu pălăria ei mare de catifea neagră aşezată pe o parte, în timp ce bodogănea şi, în mod limpede, afiându-se într-o stare avansată de ebrietate.

Lady Veronica nu era un pericol necunoscut. Era o femeie minunată, profund ataşată de fiicele ei gemene şi foarte încântătoare atunci când era, cum se spune, ea însăşi – dar,

în mod regretabil, la intervale imprevizibile, nu mai era ea însăşi. Soţul ei, maiorul Carlton-Sandways, făcea faţă situaţiei destul de bine. Cu ei locuia o verişoară, care de obicei era prin preajmă ca să o supravegheze pe Lady Veronica şi s-o înfrâneze dacă era necesar.

De Ziua Sporturilor, Lady Veronica, cu maiorul Carlton-Sandways şi verişoara care o însoţea îndeaproape, sosise complet treză şi îmbrăcată minunat, fiind un model a ceea ce trebuia să fie o mamă.

Dar existau momente când Lady Veronica îşi lăsa baltă apropiaţii, se ameţea şi o lua de-a dreptul spre fiicele ei să le asigure de dragostea ei maternă. În ziua aceea, gemenele sosiseră mai devreme cu trenul, dar niciuna nu se aşteptase să o vadă pe Lady Veronica.

Doamna Upjohn continua să vorbească, dar domnişoara Bulstrode nu o asculta. Ea trecea în revistă diverse moduri de a acţiona, realizând că Lady Veronica se apropia rapid de etapa agresivă. Dar deodată, ca un răspuns la o rugăciune, apăru domnişoara Chadwick în pas sprinten, gâfâind uşor. „Loiala Chaddy, se gândi domnişoara Bulstrode. Persoana pe care te puteai baza întotdeauna, indiferent că era vorba despre o arteră secţionată ori despre un părinte ameţit.

— Scandalos, rosti Lady Veronica cu voce tare. A încercat să mă ţină la distanţă… Nu a vrut să vin aici… Dar am tras-o eu pe sfoară pe Edith. M-am dus să mă odihnesc… Am scos maşina… M-am descotorosit de toanta de Edith… Bătrâna servitoare… Nici un bărbat nu s-ar uita la ea de două ori… Pe drum, am avut o discuţie cu poliţia… au zis că sunt într-o stare necorespunzătoare să conduc maşina… Aiurea… O să-i spun domnişoarei Bulstrode că voi lua fetele acasă… Le vreau acasă, dragostea de mamă… Minunat lucru, dragostea de mamă…

— Splendid, Lady Veronica, zise domnişoara Chadwick. Suntem foarte încântate că aţi venit. Mai ales că eu vreau să vă duc să vedeţi noul pavilion de sport. O să vă placă.

O întoarse cu abilitate îndreptând paşii nesiguri ai lui Lady Veronica în direcţia opusă, departe de clădirea principală.

— Cred că le vom găsi pe fete acolo, zise ea pe un ton vesel. Avem un pavilion de sport minunat, cu dulăpioare noi şi un uscător pentru costume de baie…

Vocile lor se pierdură în depărtare.

Domnişoara Bulstrode le urmări cu privirea. O singură dată, Lady Veronica încercă să scape şi să se întoarcă spre clădirea principală, dar cu domnişoara Chadwick îşi găsise naşul. Dispărură după rododendroni îndreptându-se spre locul izolat şi îndepărtat unde se găsea noul pavilion de sport.

Domnişoara Bulstrode scoase un suspin de uşurare. Minunata Chaddy. Demnă de toată încrederea! Nu modernă şi nici foarte deşteaptă – lăsând la o parte matematica – dar întotdeauna un ajutor imediat la vreme de ananghie.

Se întoarse cu un suspin şi cu un sentiment de vină spre doamna Upjohn care vorbea fericită de ceva vreme…

— Deşi, bineînţeles, zicea ea, nu a fost vreodată ceva de genul capă şi spadă. Nici nu am sărit cu paraşuta, nu am fost pusă să sabotez sau să fiu curier. Probabil n-am fost suficient de curajoasă. Era în general o treabă plictisitoare. Muncă de birou. Şi de trasat. De trasat puncte pe o hartă, adică nu a trebuit să pun la cale ceva. Dar, firește, era captivant uneori şi adeseori era destul de amuzant, aşa cum tocmai am spus – toţi agenţii secreţi se urmăreau unul pe celălalt prin Geneva, toţi cunoscându-se unul pe celălalt din vedere şi adesea sfârşind în acelaşi bar. Nu eram căsătorită atunci, bineînţeles. Era tare amuzant.

Doamna Upjohn se opri brusc, cu un zâmbet jenat şi prietenos.

— Îmi pare rău că am vorbit aşa de mult. V-am ocupat timpul când aveţi atât de multă lume de văzut.

Întinse mâna, îşi luă rămas-bun şi plecă.

Domnişoara Bulstrode se încruntă pentru o clipă. Un oarecare instinct o avertiză că pierduse ceva posibil

important, dar ignoră senzaţia. Aceea era prima zi din ultimul trimestru şcolar şi mai avea mulţi părinţi de văzut. Nicicând nu fusese şcoala ei mai cunoscută şi mai sigură de succes. Şcoala Meadowbank era la apogeul ei.

Nu exista nimic care s-o avertizeze că în câteva săptămâni Şcoala Meadowbank avea să fie aruncată într-o mare de neplăceri, că va domni peste tot dezordinea, confuzia şi crima, şi că anumite evenimente deja fuseseră puse în mişcare…

Capitolul I

Revoluţie în Ramat.

Cu aproximativ două luni înainte de prima zi a ultimului trimestru de la Şcoala Meadowbank, se petrecuseră anumite evenimente care urmau să aibă consecinţe neaşteptate în renumita şcoală de fete.

În palatul din Ramat, doi tineri stăteau şi fumau, analizând viitorul apropiat. Unul din cei doi tineri era brunet, cu o faţă măslinie, fără riduri, şi cu ochii mari şi melancolici. Acesta era prinţul Ali Yusuf, şeicul moştenitor al Ramatului, care, deşi mic, era unul dintre cele mai bogate state din Orientul Mijlociu. Celălalt tânăr avea părul nisipiu, pistrui, şi era mai mult sau mai puţin sărac – în afară de salariul substanţial pe care îl lua ca pilot personal al Alteţei Sale, prinţul Ali Yusuf. În ciuda diferenţei de statut social, cei doi erau pe picior de egalitate. Amândoi frecventaseră aceeaşi şcoală publică şi rămăseseră prieteni de atunci încoace.

— Au tras în noi, Bob, zise prinţul Ali aproape neîncrezător.

— Fără îndoială că au tras în noi, rosti Bob Rawlinson.

— Şi au făcut-o serios. Aveau de gând să ne doboare.

— Ticăloşii chiar au intenţionat asta, confirmă Bob înverşunat.

Ali se gândi o clipă.

— Nu prea se merită să mai încercăm?

— S-ar putea să nu mai fim la fel de norocoşi data viitoare. Ali, adevărul este că am amânat prea mult lucrurile. Ar fi

trebuit să rezolvi acum două săptămâni. Ţi-am mai spus.
— Nimănui nu-i place să fugă, zise conducătorul Ramatului.
— Îţi înţeleg punctul de vedere. Dar nu uita ce a spus Shakespeare sau unul dintre confraţii săi despre treaba asta: fuga-i ruşinoasă, dar e sănătoasă.
— Când te gândeşti, zise prinţul cu emoţie, la banii care au fost necesari ca locul ăsta să devină o ţară cu un sistem de protecţie socială. Spitale, şcoli, servicii de asistenţă medicală…
Bob Rawlinson întrerupse lista:
— N-ar putea ambasada să facă oare ceva?
Ali Yusuf se înroşi de mânie.
— Să mă refugiez în ambasada ta? Asta, niciodată. Probabil că extremiştii ar ataca locul fără să respecte imunitatea diplomatică. În plus, dacă aş face asta, ar fi cu adevărat sfârşitul! Deja acuzaţia principală împotriva mea este acea de a fi prooccidental, zise el oftând. Este foarte dificil de înţeles, continuă el parcă nostalgic şi parcă mai tânăr decât cei douăzeci şi cinci de ani pe care îi avea. Bunicul meu era un om crud, un adevărat tiran. A avut sute de sclavi şi i-a tratat neîndurător. În războaiele sale, şi-a omorât duşmanii fără milă şi i-a executat în chip monstruos. Doar aluzia numelui său îi făcea pe toţi să pălească. Şi totuşi – el este încă o legendă! Admirat! Respectat! Marele Ahmed Abdullah! Şi eu? Ce am făcut? Am construit spitale, şcoli, locuinţe, am promovat bunăstarea socială… Am făcut toate lucrurile pe care oamenii se spune că şi le doresc. Nu le doresc? Ar prefera un regim de teroare precum al bunicului meu?
— Presupun că da, răspunse Bob Rawlinson. Pare un pic cam nedrept, dar asta e.
— Dar de ce, Bob? De ce?
Bob Rawlinson oftă, se foi şi încercă să explice ceea ce simţea. Trebuia să se lupte cu propria confuzie.

— Ei bine, zise el, bunicul tău a pus în scenă un adevărat spectacol. Îmi închipui că asta e de fapt. Era cumva genul dramatic, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Bob îşi privi prietenul care, în mod evident, nu era dramatic. Ali era un băiat drăguţ, cu bun-simţ, sincer şi dezorientat, şi pentru toate astea Bob îl plăcea. Nu era nici pitoresc, nici violent, dar, în timp ce în Anglia oamenii care sunt pitoreşti şi violenţi produc complicaţii şi nu sunt agreaţi, în Orientul Mijlociu, Bob era cât se poate de sigur că lucrurile stăteau cu totul altfel.

— Dar democraţia… Începu Ali.

— Ah, democraţia, zise Bob agitându-şi pipa. Democraţie e un cuvânt care are pretutindeni înţelesuri diferite. Un lucru e sigur. Nu înseamnă deloc ceea ce au vrut să spună grecii iniţial. Fac rămăşag pe orice vrei că dacă se vor descotorosi de tine, un oarecare negustor de vorbe goale va prelua puterea, lăudându-se în gura mare, considerându-se Dumnezeu pe pământ, şi spânzurând sau retezând capul oricui va îndrăzni să-l contrazică în orice privinţă. Şi, ascultă-mă bine, el va susţine că este vorba de un guvern democratic – al poporului şi pentru popor. Îmi închipui că şi poporului o să-i placă. Va fi captivant pentru toţi. Multă vărsare de sânge.

— Dar nu suntem sălbatici! În epoca actuală, suntem civilizaţi!

— Sunt diferite feluri de civilizaţie… Rosti Bob neclar, în plus, cred că întrucâtva toţi avem ceva sălbatic în noi – cu toate că putem să inventăm o scuză potrivită să mergem înainte.

— Poate că ai dreptate, zise Ali sumbru.

— Ceea ce lumea nu pare să dorească nicăieri în epoca prezentă, zise Bob, este un om care are puţină judecată sănătoasă. N-am fost niciodată un băiat cu cap – mă rog, tu ştii asta foarte bine, Ali – dar adeseori mă gândesc că de asta ar avea nevoie lumea cu adevărat – doar un pic de judecată sănătoasă, zise Bob, lăsându-şi pipa deoparte şi

aşezându-se în fotoliu. Dar să nu-ţi pese de toate astea. Problema este cum o să te scoatem de aici. Există în armată cineva pe care să te bizui cu adevărat?

Prinţul Ali Yusuf clătină încet din cap.

— Acum două săptămâni, aş fi zis „da”. Dar acum, nu ştiu… Nu pot să fiu sigur…

Bob dădu din cap aprobator.

— Asta-i partea neplăcută. Cât despre palatul ăsta al tău, îmi dă fiori.

Ali acceptă afirmaţia fără emoţie.

— Da, peste tot în palate sunt spioni… Aud totul şi ştiu totul.

— Până şi în hangare, îl întrerupse Bob. Bătrânul Ahmed avea dreptate. Avea un fel de al şaselea simţ. L-a găsit pe unul dintre mecanici încercând să umble la avion – pe unul dintre bărbaţii pentru care am fi jurat că era demn de încredere. Fii atent, Ali, dacă o să încercăm să te ajutăm să fugi, asta se va întâmpla foarte curând.

— Ştiu, ştiu. Cred – sunt convins acum – că dacă rămân, voi fi ucis, rosti el fără emoţie şi fără nici un fel de panică, doar cu un interes detaşat şi moderat.

— Sunt destule şanse ca oricum să fii ucis, îl avertiză Bob. Va trebui să zburăm spre nord. Pe acolo nu ne pot intercepta. Dar asta înseamnă să traversăm munţii şi… la vremea asta a anului… Zise el ridicând din umeri. Trebuie să înţelegi. E al naibii de riscant.

Ali Yusuf părea neliniştit.

— Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, Bob…

— Nu-ţi face griji pentru mine, Ali. Nu asta am vrut să spun. Eu nu sunt important. Şi, oricum, sunt genul de om care în mod sigur va sfârşi ucis mai devreme sau mai târziu. Mereu fac chestii nebuneşti. E vorba despre tine. Nu doresc să te conving într-un fel sau altul. Dacă o parte din armată este loială…

— Nu-mi place ideea de fugă, zise Ali simplu. Dar nu vreau câtuşi de puţin să fiu un martir şi să fiu tăiat în bucăţi de o

gloată. Rămase tăcut pentru câteva clipe. Foarte bine, atunci, rosti el, în cele din urmă, cu un suspin. Vom încerca. Când?

Bob ridică din umeri.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Trebuie să te ducem la pista de decolare în cel mai firesc mod… Ce-ar fi să spui că mergi să inspectezi construcţia noii şosele de la Al Jasar? Un capriciu neaşteptat. Mergi în această după-amiază. Apoi, în timp ce maşina trece pe lângă pista de decolare, opreşti acolo, iar eu voi avea avionul gata pregătit şi pus la punct. Ideea va fi să inspectezi drumul din aer, înţelegi? Decolăm şi gata! Nu putem lua nici un bagaj, bineînţeles. Totul trebuie să fie absolut improvizat.

— Nu doresc să iau nimic cu mine în afară de un singur lucru…

Ali zâmbi şi dintr-odată zâmbetul îi schimbă chipul făcându-l să devină o altă persoană. Nu mai era tânărul occidentalizat, pedant şi modern. Zâmbetul păstra toată viclenia rasială şi şiretenia care îngăduiseră unui lung şir de strămoşi să supravieţuiască.

— Eşti prietenul meu, Bob, vei vedea.

Ali băgă mâna sub cămaşă şi căută ceva. Apoi, îi dădu lui Bob un săculeţ din piele de căprioară.

— Ce-i ăsta? Întrebă Bob încruntându-se şi arătându-se nedumerit.

Ali luă săculeţul din mâna lui Bob, îl desfăcu la gură şi răsturnă conţinutul pe masă.

Pentru o clipă, Bob îşi ţinu respiraţia şi apoi dădu aerul afară cu un fluierat slab.

— Dumnezeule mare! Sunt adevărate?

Ali păru amuzat.

— Bineînţeles că sunt adevărate. Cea mai mare parte dintre ele au aparţinut tatălui meu. În fiecare an, a dobândit câte una nouă. Şi eu la fel. Ele provin din multe locuri şi au fost cumpărate pentru familia noastră de oameni în care am avut încredere… Din Londra, din

Calcutta, din Africa de Sud. Este o tradiţie de familie. Să ai aşa ceva în caz de nevoie, zise el şi apoi adăugă cu glas firesc: Valorează, la preţurile de azi, cam trei sferuri de milion.

— Trei sferturi de milion de lire, zise Bob şi scoase un fluierat în timp ce ridica pietrele şi le lăsa să-i cadă printre degete. Sunt fantastice. Ca un basm. Te fascinează.

— Da, încuviinţă cu capul tânărul oacheş şi din nou pe faţă îi apăru expresia aceea istovită şi îmbătrânită. Oamenii se schimbă când vine vorba de pietre preţioase. Sunt întotdeauna unnate de un şir de violenţe. Moarte, vărsare de sânge, crimă. Şi femeile sunt cele mai rele. Pentru că, în ceea ce le priveşte, nu e vorba doar de valoare. Are legătură cu pietrele preţioase în sine. Pietrele preţioase frumoase le înnebunesc pe femei. Îşi doresc să le posede, să le poarte, la gât sau la piept. Nu le-aş încredinţa nici unei femei. Dar ţie îţi acord toată încrederea mea.

— Mie? Întrebă Bob privind lung.

— Da. Nu vreau ca aceste pietre să cadă în mâinile duşmanilor mei. Nu ştiu când va avea loc revolta împotriva mea. Ar putea fi plănuită pentru astăzi. E posibil să nu ajung pe pista de decolare în această după-amiază. Ia pietrele şi la tot ce poţi.

— Dar nu înţeleg. Ce trebuie să fac cu ele?

— Aranjează cumva să le scoţi din ţară.

Ali se uită liniştit la prietenul său descumpănit.

— Adică vrei ca eu să le duc în locul tău?

— Poţi să spui şi aşa. Dar, de fapt, cred că vei reuşi să te gândeşti la vreun plan mai bun să le transporţi în Europa.

— Dar, Ali, n-am nici cea mai mică idee cum să fac aşa ceva.

Ali se rezemă în fotoliu. Zâmbea discret şi amuzat.

— Tu ai simţul realităţii. Şi eşti onest. Şi îmi amintesc din zilele când erai mai mic şi îmi făceai diferite servicii că reuşeai mereu să ai idei ingenioase… Îţi voi da numele şi adresa unui bărbat care se ocupă cu astfel de chestiuni

pentru mine, asta în cazul în care nu supravieţuiesc. Nu te necăji, Bob! Fă tot ce se poate. Asta-i tot ce îţi cer. Nu te voi învinovăţi dacă vei da greş. Este voinţa lui Allah. Pentru mine, este simplu. Nu vreau ca aceste pietre să fie furate de pe cadavrul meu. Cât despre rest… Ali ridică din umeri. Este aşa cum am spus. Totul se va desfăşură după voia lui Allah.

— Eşti nebun!

— Nu. Sunt fatalist, asta-i tot.

— Ascultă, Ali. Tocmai ai afirmat că sunt onest, dar trei sferturi de milion… Nu crezi că ar putea compromite onestitatea oricărui om?

Ali Yusuf îşi privi prietenul cu afecţiune.

— Oricât de curios ar părea, zise el, n-am nici o îndoială în privinţa ta.

Capitolul 2

Femeia din balcon.

I

În timp ce străbătea coridoarele răsunătoare de marmură ale palatului, Bob Rawlinson se simţea mai nefericit ca niciodată. Faptul că ştia că, în buzunarul pantalonilor, avea trei sferturi de milion de lire sterline îi producea o suferinţă acută. Se simţea ca şi cum fiecare persoană oficială din palat pe care o întâlnea avea cunoştinţă de acel fapt. Chiar avea impresia că informaţia despre preţioasa sa povară trebuia să i se citească pe faţă. Ar fi fost uşurat să afle că chipul lui pistruiat avea aceeaşi expresie obişnuită de bună dispoziţie.

Santinelele de afară prezentară armele cu un zăngănit. Bob străbătu strada aglomerată – strada principală a Ramatului – cu mintea încă năucă. Unde mergea? Ce plănuia să facă? Habar n-avea. Şi timpul era scurt.

Strada principală era asemenea multor străzi din Orientul Mijlociu. Era un amestec de sărăcie şi lux. Bănci nou construite se înălţau semeţe. Nenumărate magazinaşe cu o grămadă de obiecte de plastic ieftine. Botoşei de bebeluş şi

brichete ieftine erau expuse într-o alăturare nefirească. La fel, maşini de cusut şi piese de rezervă pentru maşini, în vitrinele farmaciilor se zăreau medicamente patentate, pătate de muşte, anunţuri mari despre penicilină sub toate formele, şi antibiotice din belşug. În foarte puţine magazine exista ceva ce ai fi putut în mod normal să-ţi doreşti să cumperi, exceptând poate ultimele modele de ceasuri eleveţiene, înghesuite cu sutele într-o vitrină mică. Diversitatea lor era atât de impresionantă, încât aproape oricine, năucit de multitudine, s-ar fi codit să achiziţioneze ceva.

Bob, care continua să meargă într-un fel de stare de stupefacţie, înghiontit de persoane în veşminte locale sau europene, îşi adună gândurile şi se întrebă din nou unde naiba mergea.

Se întoarse şi intră într-o cafenea locală unde comandă ceai de lămâie. În timp ce sorbea din ceai începu încetul cu încetul să-şi vină în fire. Atmosfera din cafenea era liniştitoare. La o masă vizavi de el, un arab bătrâior îşi trecea calm degetele printr-un şirag de mărgele de chihlimbar. În spatele lui, doi bărbaţi jucau table. Era un loc minunat unde să stai şi să reflectezi.

Şi Bob trebuia să reflecteze. Îi fuseseră înmânate pietre preţioase care valorau trei sferturi de milion şi era de datoria lui să pună la cale un plan ca să le scoată din ţară. Nici nu era timp de pierdut. În orice clipă, situaţia putea exploda…

Fără îndoială, Ali era nebun. Să arunci, cu inima uşoară, trei sferturi de milion unui prieten. Şi apoi, să stai cu mâinile încrucişate şi să laşi totul în seama lui Allah. Bob nu avea acest ultim refugiu. Dumnezeul lui Bob îşi aştepta slujitorii să aleagă şi să-şi execute propriile acţiuni după puterea pe care le-o dăruise Dumnezeul lor.

Ce naiba avea să facă el cu pietrele alea blestemate?

Se gândi la ambasadă, dar nu putea implica ambasada. Ambasada ar refuza aproape sigur să se implice.

Bob avea nevoie de o persoană, cineva cât se poate de banal care părăsea ţara într-un mod cât se poate de obişnuit. Un om de afaceri sau un turist ar fi fost ideal. Cineva fără legături politice, ale cărui bagaje ar fi supuse, cel mult, unei cercetări superficiale sau mai probabil n-ar fi cercetate deloc. Bineînţeles, cealaltă variantă trebuia luată în consideraţie… Senzaţie la aeroportul din Londra. Tentativă de introducere prin contrabandă a unor pietre preţioase în valoare de trei sferturi de milion. Şi aşa mai departe. Cineva va trebui să încerce cu orice risc…

O persoană obişnuită – un călător bona fide. Şi brusc, Bob îşi dădu palme pentru că fusese atât de prost. Joan, bineînţeles. Sora lui, Joan Sutcliffe. Joan se afla acolo de două luni împreună cu fiica ei, Jennifer, căreia, după o criză gravă de pneumonie, i se prescrisese soare şi un climat uscat. Ele urmau să se întoarcă în Anglia peste patru sau cinci zile.

Joan era persoana ideală. Ce spusese Ali despre femei şi pietre preţioase? Bob zâmbi în sinea sa. Draga de Joan! Ea n-avea să-şi piardă capul după nişte giuvaeruri. Puteai fi sigur că va rămâne cu picioarele pe pământ. Da – putea să aibă încredere în Joan.

O clipă, totuşi… Putea să aibă încredere în Joan? În onestitatea ei, da. Dar în discreţia ei? Cu părere de rău, Bob clătină din cap. Joan ar vorbi, n-ar fi în stare să se stăpânească. Ba şi mai rău. Ar spune indirect: „Duc acasă ceva foarte important, dar nu trebuie să spun nici o vorbă nimănui. E foarte palpitant…”

Joan nu fusese niciodată capabilă să păstreze ceva pentru ea, deşi se înfuria întotdeauna dacă cineva i-ar fi spus aşa ceva. Prin urmare, Joan nu trebuia să ştie ce transporta. Astfel, ar fi mai sigur pentru ea. El va face un pachet cu pietrele preţioase, un pachet cu cel mai nevinovat aspect.

Lui Joan îi va spune o poveste. Un dar pentru cineva? Un comision? Se va gândi la ceva…

Bob aruncă o privire spre ceasul de la mână şi se ridică în picioare. Timpul nu stătea în loc.

Păşea pe stradă, indiferent la căldura amiezii. Totul părea foarte normal. Nu era nimic ieşit din comun. Doar în palat deveneai conştient de focul mocnit, de spionat şi de şuşoteli. Armata – totul depindea de armată. Cine era loial? Cine era neloial? Cu certitudine se va încerca o lovitură de stat. Va avea succes sau va eşua?

Bob se încruntă în timp ce o luă spre hotelul principal din Ramat. Era numit, fără pretenţii, Ritz Savoy, şi avea o faţadă modernistă. Fusese inaugurat cu mare tam-tam în urmă cu trei ani, cu un manager elveţian, cu un bucătar-şef vienez şi cu un maâtre d'hotel italian. Totul fusese minunat. Bucătarul vienez plecase primul şi mai apoi, managerul elveţian. În momentul de faţă, plecase şi bucătarul-şef italian. Mâncarea era încă pretenţioasă, dar proastă, serviciul îngrozitor şi mare parte din instalaţiile sanitare scumpe se defectaseră.

Funcţionarul din spatele biroului îl cunoştea bine pe Bob şi îi zâmbi.

— Bună dimineaţa domnule comandant de escadrilă. O căutaţi pe sora dumneavoastră? A plecat la picnic cu fetiţa…

— La picnic? Bob fu luat prin surprindere – dintre toate momentele absurde tocmai acum plecase la un picnic.

— Cu domnul şi doamna Hurst de la compania petrolieră, îl informa funcţionarul. Toată lumea ştia întotdeauna totul. Au plecat la barajul Kalat Diwa.

Bob înjură în şoaptă. Joan avea să lipsească ore întregi

— Voi urca în camera ei, zise el şi întinse mâna după cheia pe care i-o dădu funcţionarul.

Bob descuie uşa şi intră. În încăperea spaţioasă domnea dezordinea obişnuită. Joan Sutcliffe nu era o femeie ordonată. Crosele de golf stăteau aruncate pe un scaun, rachetele de tenis fuseseră trântite pe pat. Îmbrăcămintea era împrăştiată peste tot, masa era plină cu role de film,

cărţi poştale, cărţi broşate şi o varietate de curiozităţi autohtone din sud, majoritatea realizate în Birmingham şi Japonia.

Bob se uită în jurul său, la valize şi la genţile cu fermoare. Era pus în faţa unei probleme. Nu va reuşi să se vadă cu Joan înainte de zborul lui Ali. N-ar fi avut timp să ajungă la baraj şi să se întoarcă. Ar putea împacheta pietrele şi să lase pachetul cu un bileţel – dar aproape imediat clătină din cap. Ştia foarte bine că aproape întotdeauna era urmărit. Probabil fusese urmărit de la palat la cafenea şi de la cafenea la hotel. Nu zărise pe nimeni, dar ştia că urmăritorii îşi făceau treaba perfect. Nu era nimic suspect să vină la hotel ca să-şi vadă sora, dar dacă ar lăsa un pachet şi un bileţel, bileţelul ar fi citit şi pachetul desfăcut.

Timp… Timp… Nu mai avea timp…

Pietre preţioase de trei sferturi de milion în buzunarul pantalonilor săi.

Bob se uită prin cameră…

Apoi, cu un zâmbet răutăcios, scoase din buzunar mica trusă de scule pe care o purta mereu cu el. Nepoata sa, Jennifer, avea nişte plastilină, observă el, fapt care îl va ajuta.

Bob acţionă rapid şi cu pricepere. O singură dată, îşi ridică privirea bănuitor spre fereastra deschisă. Nu, camera nu avea balcon. Doar starea lui de nervozitate îl făcea să aibă impresia că cineva îl urmărea.

Îşi termină treaba şi dădu din cap în semn de aprobare. Era sigur că nimeni nu va observa ce făcuse. Nici Joan, nici altcineva. Cu certitudine nici Jennifer, un copil egoist, care nu vedea şi nu observa nimic în afară de persoana ei.

Adună toate dovezile ostenelii sale şi le băgă în buzunar… Apoi ezită, uitându-se înjur.

Trase spre el carneţelul doamnei Sutcliffe şi se aşeză încruntându-se…

Trebuia să-i lase un bilet lui Joan… Dar ce-ar putea să-i scrie? Trebuia să fie ceva de înţeles pentru Joan, dar care

să nu însemne nimic pentru oricine ar fi citit acel bilet.

Şi, categoric, era imposibil! În romanele poliţiste preferate de Bob în momentele sale libere, puteai lăsa un fel de criptogramă care era mereu descifrată cu succes de cineva. Dar el nu era în stare nici măcar să înceapă să se gândească la o criptogramă şi, oricum, Joan era tipul de persoană cu picioarele pe pământ care trebuia să aibă totul lămurit până în cele mai mici amănunte înainte de a observa ceva…

Apoi, chipul i se lumină. Exista o altă cale să rezolve problema – să distragă atenţia de la Joan, lăsând un bilet obişnuit. Apoi, să lase un mesaj prin altcineva, care să-i fie transmis lui Joan în Anglia. Bob scrise rapid:

Dragă Joan, Am trecut să te întreb dacă ţi-ar plăcea să joci o rundă de golf în seara asta, dar dacă ai fost la baraj, probabil că vei dormi buştean. Ce-ar fi să mergem mâine? La ora 5, la club.

Al tău, Bob.

Un mesaj banal lăsat unei surori pe care s-ar putea să nu o mai vadă deloc, dar, într-un fel sau altul, cu cât mai banal, cu atât mai bine. Joan nu trebuia implicată în nici un fel de afacere dubioasă, nu trebuia nici măcar să ştie de existenţa vreunei afaceri dubioase. Joan nu se putea preface. Evident, faptul că ea nu va şti nimic avea să fie biletul ei de liberă trecere.

Biletul va avea un dublu efect. Va lăsa impresia şi că el, Bob, nu avea nici un plan de plecare.

Se gândi un minut sau două, apoi traversă încăperea spre telefon şi dădu numărul de la ambasada britanică. Imediat, i se făcu legătura cu Edmundson, al treilea secretar, un prieten de-al său.

— John? Sunt Bob Rawlinson. Putem să ne întâlnim când termini?… Chiar un pic mai devreme?… Trebuie, bătrâne. E important. Mă rog, de fapt, e vorba de o fată… Zise el tuşind stânjenit. E minunată, absolut minunată. Ca din altă lume. Doar că e ceva cam problematic.

Vocea lui Edmundson, puţin afectată şi exprimând dezaprobare, rosti:

— Zău, Bob, tu cu fetele tale. De acord, la ora două.

Edmundson închise şi Bob auzi clicul scurt şi sonor în timp ce persoana care ascultase punea la loc receptorul.

Dragul de Edmundson. De când toate telefoanele din Ramat erau supravegheate, Bob şi John Edmundson inventaseră un mic cod doar al lor. O fată minunată care era „ca din altă lume” însemna ceva urgent şi important.

Edmundson îl va lua în maşina sa din faţa noii Bănci Comerciale la ora două şi el îi va povesti despre ascunzătoare. O să-i spună că Joan nu ştia despre ea, dar că, dacă s-ar întâmpla ceva cu el, era important. Călătorind pe mare, Joan şi Jennifer se vor întoarce în Anglia abia peste şase săptămâni. Până atunci, aproape sigur că revoluţia va fi izbucnit şi ori va fi încununată de succes, ori va fi reprimată. Ali Yusuf ar putea fi în Europa sau el şi Bob ar putea să nu mai fie în viaţă. Îi va da suficiente informaţii lui Edmundson, dar nu prea multe.

Bob aruncă o ultimă privire prin încăpere. Locul arăta exact la fel, liniştit, dezordonat şi domestic. Singurul lucru adăugat era bileţelul său inofensiv pentru Joan. Sprijini bileţelul pe masă şi ieşi. Pe coridorul lung nu era nimeni.

II

Femeia din camera alăturată celei pe care o ocupa Joan Sutcliffe făcu un pas înapoi din balcon. În mână avea o oglindă.

Iniţial, doamna ieşise pe balcon să examineze mai îndeaproape un fir de păr stingher care avusese îndrăzneala să-i apară în bărbie. Se ocupă de el cu penseta şi mai apoi îşi supuse faţa la o cercetare atentă şi amănunţită în lumina strălucitoare a soarelui.

Apoi, liniştită, zări şi altceva. Unghiul în care ţinea oglinda reflecta oglinda dulapului de haine din camera vecină cu a ei şi, în oglinda aceea, ea văzu un bărbat care făcea ceva foarte curios.

Era ceva atât de curios şi de neaşteptat încât ea rămase nemişcată, urmărind ceea ce se întâmpla. Din locul unde stătea la masă, bărbatul nu putea să o vadă, iar ea reuşea să-l zărească doar cu ajutorul dublei reflexii.

Dacă bărbatul şi-ar fi întors capul, i-ar fi putut zări oglinda în oglinda dulapului de haine, dar el era prea absorbit de ceea ce făcea ca să se uite mai în spate…

E foarte adevărat că o singură dată bărbatul îşi ridicase privirea brusc spre fereastră, dar pentru că nu era nimic de văzut, îşi aplecase din nou capul.

Femeia îl urmări în timp ce el îşi termină treaba. După o mică pauză, el scrise un bilet pe care îl sprijini pe masă. Apoi, ieşi din raza ei vizuală, dar femeia reuşi să audă suficient ca să realizeze că dădea un telefon. Ea nu reuşi să înţeleagă ce spunea, dar i se păru ceva jovial şi neoficial. După aceea, auzi uşa închizându-se.

Femeia aşteptă câteva minute. Apoi, deschise uşa camerei ei. În capătul îndepărtat al coridorului, un arab ştergea fără zel praful cu un pămătuf. Arabul dispăru după colţ.

Femeia se strecură rapid spre uşa de alături. Era încuiată, dar se aşteptase să fie. Cu o agrafa de păr şi cu lama unui cuţit mic făcu treaba repede şi cu deosebită pricepere.

Intră şi împinse uşa în urma ei. Luă biletul. Clapa fusese lipită foarte uşor şi se deschise fără efort. Ea citi biletul încruntându-se. Nu găsea nici o explicaţie.

Închise biletul, îl puse la loc şi traversă încăperea.

Acolo, cu mâna întinsă, fu distrasă de vocile ce se auzeau prin fereastră dinspre terasa de mai jos.

Una era vocea celei care ocupa camera în care se afla ea. O voce hotărâtă, didactică, foarte sigură de sine.

Ea se repezi la fereastră.

Pe terasa de mai jos, Joan Sutcliffe, însoţită de fiica ei, Jennifer, un copil solid şi palid de cincisprezece ani, tocmai povestea lumii întregi şi unui englez de la Consulatul Britanic, înalt şi cu o faţă de om nefericit, ceea ce gândea ea despre aranjamentele pe care el venise să le facă.

— Dar este absurd! N-am auzit în viaţa mea asemenea absurdităţi. Aici, totul e cât se poate de paşnic şi toată lumea foarte simpatică. Cred că e doar multă agitaţie panicardă.

— Să sperăm, doamnă Sutcliffe, sigur că aşa sperăm. Dar Excelenţa Sa este de părere că responsabilitatea este atât de…

Doamna Sutcliffe i-o reteză scurt. Ea nu avea de gând să se gândească la responsabilitatea ambasadorilor.

— Avem o mulţime de bagaje. Mergeam acasă cu vaporul, miercurea viitoare. Călătoria pe mare va fi benefică pentru Jennifer, după cum a spus şi doctorul. Trebuie neapărat să refuz să-mi schimb toate aranjamentele şi să zbor spre Anglia în agitaţia asta absurdă.

Bărbatul cu faţa de om nefericit zise încurajator că doamna Sutcliffe şi fiica ei puteau zbura, nu spre Anglia, ci spre Aden, şi de acolo să o ia pe mare cu vaporul.

— Cu bagajul nostru?

— Asta se poate aranja. Am o maşină care aşteaptă – are portbagajul mare. Le putem lua pe toate acum.

— Ah, bine, capitulă doamna Sutcliffe. Mai bine ne-am apuca de împachetat.

— Fără întârziere, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Femeia din dormitor se retrase în mare grabă. Aruncă o privire spre adresa de pe eticheta aflată pe una dintre valize. Apoi, se strecură repede afară din cameră şi reveni în camera ei exact când doamna Sutcliffe dădu colţul pe coridor.

Funcţionarul de la recepţie alerga după ea.

— Fratele dumneavoastră, comandatul de escadrilă, a fost aici, doamnă Sutcliffe. A urcat în cameră. Dar cred că a plecat iar. A fost cât pe ce să vă întâlniţi.

— Ce supărător! Exclamă doamna Sutcliffe. Mulţumesc, îi zise ea funcţionarului şi continuă spre Jennifer: Cred că şi Bob se agită. Nu văd nici un semn pe străzi care să mă

deranjeze. Uşa asta este descuiată. Cât de neatenţi sunt oamenii ăştia.

— Poate că a lăsat-o unchiul Bob, zise Jennifer.

— Aş vrea să ne fi întâlnit… A, iată un bilet. Îl desfăcu, în orice caz, Bob nu se agită, zise ea triumfătoare. Evident, el nu ştie nimic despre toate astea. Corpul diplomatic se pripeşte, asta-i tot. Cât îmi displace să fac bagajele în arşiţa zilei. Camera asta e ca un cuptor. Haide, Jennifer, scoate-ţi lucrurile din scrin şi din dulap. Oricum trebuie să le băgăm pe toate. Putem împacheta din nou mai târziu.

— N-am participat niciodată la o revoluţie, rosti Jennifer gânditoare.

— Şi sper că nu se va întâmpla de data asta, rosti mama ei cu asprime. Va fi întocmai precum am spus. Nu se va întâmpla nimic.

Jennifer se arătă dezamăgită.

Capitolul 3

Facem cunoştinţă cu domnul Robinson.

I

Şase luni mai târziu, un tânăr ciocănea discret la uşa unei camere din Bloomsbury şi fu inventat să intre.

Era o încăpere mică. În spatele unui birou stătea prăbuşit într-un scaun un bărbat gras, de vârstă mijlocie, cu un costum boţit acoperit cu scrum de ţigară pe piept. Ferestrele erau închise şi atmosfera era aproape irespirabilă.

— Ei? Făcu bărbatul gras cu infatuare, vorbind cu ochii pe jumătate închişi. Acum ce mai e?

Se spunea despre colonelul Pikeaway că întotdeauna ochii lui erau pe punctul să se închidă ca să adoarmă sau să se deschidă după somn. Se mai spunea că numele său nu era Pikeaway şi că nu era colonel. Dar lumea spune multe!

— Edmundson de la Ministrul de Externe este aici, domnule.

— A, zise colonelul Pikeaway clipind şi, parcă gata să adoarmă din nou, murmură: Al treilea secretar la ambasada

noastră în Ramat la momentul Revoluţiei. Corect?
— Exact, domnule.
— Atunci, cred că ar fi bine să mă văd cu el, rosti colonelul Pikeaway fără nici un chef, dar îşi îndreptă trupul pe scaun şi înlătură o urmă de scrum de pe pântecele voluminos.
Domnul Edmundson era un tânăr înalt şi blond, foarte bine îmbrăcat, cu maniere pe măsură şi un aer nedefinit de dezaprobare.
— Domnul colonel Pikeaway? Eu sunt John Edmundson. Am auzit că… S-ar putea să doriţi să mă vedeţi.
— Am auzit? Păi, atunci probabil aşa e, zise colonelul Pikeaway. Ia loc, adăugă el în timp ce ochii începură să i se închidă din nou, dar înainte apucă să rostească: Ai fost în Ramat în timpul Revoluţiei?
— Da. O treabă periculoasă.
— Bănuiesc că da. Erai prieten cu Bob Rawlinson, nu-i aşa?
— Îl cunosc destul de bine, da.
— Timp verbal incorect, zise colonelul Pikeaway. E mort.
— Da, domnule, ştiu. Dar nu eram sigur… Ezită Edmunson.
— Aici nu trebuie să-ţi dai osteneala să fii discret, zise colonelul Pikeaway. Ştim totul. Sau dacă nu ştim, ne prefacem că ştim. În ziua Revoluţiei, Rawlinson a zburat cu Ali Yusuf din Ramat. De atunci nu s-a mai auzit de avion. Ar fi putut ateriza într-un loc inaccesibil sau s-ar fi putut prăbuşi. Epava unui avion a fost găsită în munţii Arolez. Două trupuri. Ştirile vor fi transmise presei mâine. Adevărat?
Edmundson admise că era foarte adevărat.
— Aici ştim totul, repetă colonelul Pikeaway. Pentru asta suntem aici. Avionul a zburat spre munte. Ar fi putut fi condiţiile meteo. Sunt motive să credem că a fost sabotaj. O bombă cu efect întârziat. Încă n-am primit rapoartele complete. Avionul s-a prăbuşit într-un loc destul de inaccesibil. S-a oferit o recompensă pentru găsirea lui, dar

aceste lucruri durează mult timp. În plus, trebuia să trimitem cu avionul experţi să facă o cercetare. Toată birocraţia, bineînţeles. Petiţii către un guvern străin, autorizaţie de la miniştri, mită… Fără să mai vorbesc despre localnici care îşi însuşesc tot ceea ce poate deveni folositor.

Colonelul se opri şi privi spre Edmundson.

— Foarte tristă toată treaba, zise Edmundson. Prinţul Ali Yusuf ar fi ajuns un conducător luminat cu principii democratice.

— De asta probabil a fost ucis bietul băiat, spuse colonelul Pikeaway. Dar noi nu putem pierde vremea cu poveşti triste despre moartea monarhilor. Ni s-a cerut să facem anumite… Cercetări. De grupuri interesate. Adică, grupuri agreate de guvernul Maiestăţii Sale, adăugă el uitându-se aspru spre celălalt. Ştii ce vreau să spun?

— Am auzit ceva, rosti Edmundson şovăitor.

— Poate ai auzit că nu s-a găsit nimic de valoare asupra trupurilor ori printre rămăşiţele avionului sau, din câte se ştie, care să fi fost sustras de localnici. Deşi, în privinţa asta, nu se ştie niciodată cu localnicii. Sunt în stare să fie la fel de secretoşi ca şi Ministerul de Externe. Şi ce-ai mai auzit?

— Nimic altceva.

— N-ai auzit că poate ceva de valoare ar fi trebuit să fie găsit? Pentru ce te-au trimis la mine?

— Se spunea că s-ar putea să doriţi să-mi puneţi nişte întrebări, rosti Edmundson cu afectare.

— Dacă voi pune întrebări, voi aştepta răspunsuri, preaciză colonelul Pikeaway.

— Fireşte.

Nu pare firesc pentru tine, fiule. Ţi-a spus ceva Bob Kawlinson înainte de a zbura din Ramat? E adevărat că Ali avea încredere în el. Haide, să auzim. A spus ceva?

— Cu privire la ce, domnule?

Colonelul Pikeaway îl privi aspru şi îşi scărpină urechea.

— În ordine, mormăi el. Să trecem sub tăcere asta, să nu spunem ailaltă. După părerea mea, se exagerează! Dacă nu

ştii despre ce vorbesc, nu ştii şi asta e!

— Cred că ar fi ceva, rosti Edmundson precaut şi şovăitor. Ceva important, ce Bob ar fi putut dori să-mi spună.

— Ah, zise colonelul Pikeaway cu aerul unui om care scosese în cele din urmă dopul unei sticle. Interesant. Să vedem ce ştii.

— Foarte puţin, domnule. Eu şi Bob aveam un tip de cod foarte simplu. Ne dăduserăm seama că toate telefoanele din Ramat erau ascultate. La palat, Bob reuşea să audă diverse lucruri, iar eu, uneori, aveam câteva informaţii să-i transmit. Astfel, dacă unul din noi îl suna pe celălalt şi pomenea cuvintele „o fată” sau „fete” într-un anumit fel, folosind expresia „ca din altă lume” pentru descriere, însemna că se întâmpla ceva.

— Informaţii importante, de un fel sau altul, nu?

— Da. Bob m-a sunat folosind termenii amintiţi în ziua în care a început demonstraţia. Urma să-l găsesc la obişnuitul nostru loc de întâlnire, în faţa uneia dintre băncile noastre. Dar tărăboiul s-a dezlănţuit exact în acel loc şi poliţia a blocat drumul. N-am reuşit să iau legătura cu Bob şi nici el cu mine. În aceeaşi după-amiază, el a zburat cu Ali.

— Înţeleg, zise Pikeaway. N-ai idee de unde telefona?

— Nu. Ar fi putut fi de oriunde.

— Păcat, spuse colonelul şi după o pauză, adăugă întâmplător: O cunoşti pe doamna Sutcliffe?

— Vă referiţi la sora lui Bob Rawlinson? Am întâlnit-o, fireşte. Era cu o şcolăriţă, fiica ei. Nu o cunosc bine.

— Ea şi Bob Rawlinson erau foarte apropiaţi?

Edmundson reflectă.

— Nu, n-aş spune asta. Ea era mult mai în vârstă decât el şi avea un comportament destul de pronunţat de soră mai mare. El nu-şi prea agrea cumnatul – întotdeauna îl numea măgar încrezut.

— Bineînţeles! Unul dintre industriaşii noştri importanţi – şi cât de încrezuţi pot ajunge! Prin urmare nu crezi că e

probabil ca Bob Rawlinson să-i fi încredinţat un secret important surorii sale?

— Este greu de spus – dar nu, n-aş crede.

— Nici eu, rosti colonelul Pikeaway şi oftă. Ei, în momentul de faţă, doamna Sutcliffe şi fiica ei sunt în drum spre casă cu vaporul. Mâine acostează la Tilbury cu Eastern Queen.

Colonelul rămase tăcut pentru câteva clipe în timp ce îl studia gânditor pe tânărul din faţa sa. Apoi, ca şi cum ar fi ajuns la o concluzie, întinse mâna şi vorbi pe un ton energic:

— Foarte bine că ai venit.

— Regret doar că n-am prea fost de folos. Sunteţi sigur că nu pot face nimic?

— Nu. Nu. Mă tem că nu.

John Edmundson ieşi.

Tânărul discret se întoarse.

— M-am gândit că aş fi putut să-l trimit la Tilbury să-i aducă la cunoştinţă surorii vestea cu tot menajamentul posibil, zise Pikeaway. Pe amicul fratelui ei – doar atât. Dar m-am răzgândit. Un tip rigid. Efectul instruirii de la Ministerul de Externe. Nu-i un oportunist. Voi trimite pe… Cum îl cheamă.

— Derek?

— Exact, dădu din cap colonelul Pikeaway în semn de aprobare. Ajungi să ştii foarte bine ce vreau, nu-i aşa?

Încerc să fac tot posibilul, domnule.

Nu e suficient să încerci. Trebuie să şi reuşeşti. Trimite-mi-l pe Ronnie mai întâi. Am o sarcină pentru el.

II

Aparent, colonelul Pikeaway tocmai aţipea din nou când tânărul numit Ronnie intră în încăpere. Ronnie era înalt, brunet, musculos şi avea un fel de a fi vesel şi oarecum impertinent.

Colonelul Pikeaway îl privi pentru o clipă şi apoi rânji.

— Cum ţi-ar plăcea să te infiltrezi într-o şcoală de fete? Întrebă el.

— O şcoală de fete? Rosti tânărul ridicând din sprâncene. Ar fi ceva nou! Ce pun la cale? Fac bombe la ora de chimie?

— Nici pomeneală. E o şcoală superioară de prima mână. Meadowbank.

— Meadowbank! Fluieră tânărul. Nu pot să cred!

— Ţine-ţi gura aia impertinentă şi ascultă-mă. Prinţesa Shaista, vara primară şi unica rudă apropiată a răposatului prinţ Ali Yusuf al Ramatului, merge acolo pentru următorul trimestru. Până acum, a urmat şcoala în Elveţia.

— Ce să fac? Să o răpesc?

— Sigur că nu. Cred că e posibil ca, în viitorul apropiat, prinţesa să devină un centru de interes. Vreau să supraveghezi situaţia. Nu pot să fiu mai precis. Nu ştiu ce sau cine poate interveni, dar dacă unii dintre amicii noştri mai antipatici par să fie interesaţi, raportează… O să fie o misiune de supraveghere, asta-i tot!

Tânărul dădu din cap aprobator.

— Şi cum mă infiltrez? O să fiu profesorul de desen?

— Personalul este în întregime de sex feminin, zise colonelul Pikeaway măsurându-l pe Ronnie. Cred că mă văd silit să te fac grădinar.

— Grădinar?

— Da. Am dreptate socotind că ai ceva habar despre grădinărit?

— Da. În tinereţe, am ţinut timp de un an o rubrică intitulată Grădina ta în Sunday Mail.

— Ptiu! Exclamă colonelul Pikeaway. Asta nu înseamnă nimic! Şi eu aş putea să scriu un articol despre grădinărit fără să am habar de nimic din domeniu, doar compilând câte ceva din nişte cataloage ilustrate oribil, destinate horticultorilor şi din Enciclopedia grădinarului. Cunosc tot jargonul. „De ce să nu vă desprindeţi de tradiţie şi să daţi o adevărată notă tropicală răzorului dumneavoastră anul acesta? Splendida Amabellis Gossiporia, şi noii şi minunaţii hibrizi chinezeşti de Sinensis Maka foolia. Experimentaţi frumuseţea roşului intens cu Sinistra Hopaless, nu foarte

rezistentă, dar foarte potrivită pe un zid vestic”. Colonelul se opri şi zâmbi răutăcios. Nu-i cine ştie ce! Fraierii cumpără de toate şi gerul timpuriu se instalează şi le distruge, şi atunci şi-ar fi dorit să fi rămas la micsandre şi nu-mă-uita! Nu, băiete, eu vorbesc de chestii adevărate. Scuipă în palmă şi foloseşte lopata, familiarizează-te cu grămada de compost, fertilizează cu pricepere, foloseşte săpăliga olandeză sau orice alt fel de săpăligă, sapă foarte adânc pentru mazărea dulce şi toate celelalte treburi afurisite. Eşti în stare?

— Toate astea le-am făcut de când eram tânăr!

— Fireşte că le-ai făcut. O cunosc pe mama ta. Atunci, aşa rămâne!

— Există un post de grădinar la Meadowbank?

— Trebuie să fie, zise colonelul Pikeaway. Toate grădinile din Anglia duc lipsă de personal. Îţi voi scrie nişte scrisori de recomandare frumoase. Vei vedea că te vor accepta fără să mai stea pe gânduri. Nu mai e timp de pierdut. Trimestrul al treilea începe pe data de 29.

— Grădinăresc şi sunt cu ochii în patru, e bine?

— Aşa te vreau, şi dacă vreo adolescentă în călduri se dă la tine, Dumnezeu să te aibă în pază dacă vei reacţiona. Nu-ţi doresc să fii dat afară foarte curând!

Colonelul trase o foaie de hârtie spre el.

— Ce nume ţi-ar plăcea?

— Adam mi s-ar părea potrivit.

— Şi numele de familie?

— Ce părere ai de Eden?

— Nu sunt sigur că îmi place cum îţi merge mintea. Adam Goodman va fi foarte frumos. Du-te şi inventează-ţi antecedentele cu Jenson şi fă-o repede, zise colonelul uitându-se la ceas. Nu mai am timp pentru tine. Nu vreau să-l las pe domnul Robinson să aştepte. Ar fi trebuit să fi ajuns până acum.

Adam (ca să-i dăm noul nume) se opri în drum spre uşă.

— Domnul Robinson? Întrebă el curios. Chiar vine?

— Aşa am spus, zise el în timp ce de pe birou se auzi un apel fonic. Ăsta-i. Întotdeauna punctual, domnul Robinson.

— Spuneţi-mi, zise Adam curios, cine e în realitate domnul Robinson? Care este numele său adevărat?

— Numele său, rosti colonelul Pikeaway, este Robinson. Asta ştiu eu şi asta ştie toată lumea.

III

Bărbatul care intră în cameră nu arăta ca şi când se numea sau s-ar fi putut numi vreodată Robinson. S-ar fi putut numi Demetrius sau Isaacstein sau Perenna, deşi niciunul în mod deosebit. Categoric, nu era nici evreu, nici grec, nici portughez, nici spaniol şi nici sud-american. Ceea ce părea puţin probabil era că bărbatul acela era un englez numit Robinson. Era gras şi bine îmbrăcat, cu o faţă galbenă, ochi negri şi melancolici, o frunte lată şi o gură generoasă care etala dinţii foarte albi şi cam mari. Mâinile îi erau bine proporţionate şi îngrijite. Vorbea englezeşte fără nici o urmă de accent.

Domnul Robinson şi colonelul Pikeaway se salutară precum doi monarhi conducători. Făcură schimb de politeţuri.

Apoi, în timp ce domnul Robinson acceptă un trabuc, colonelul Pikeaway zise:

— Este foarte frumos din partea dumitale că te oferi să ne ajuţi.

Domnul Robinson îşi aprinse trabucul, îl savură apreciativ şi, în cele din urmă, vorbi:

— Dragul meu camarad, m-am gândit pur şi simplu, am auzit nişte lucruri, ştii tu. Cunosc mulţi oameni şi toţi îmi spun câte ceva. Nu ştiu de ce.

Colonelul Pikeaway nu făcu comentarii asupra cauzei amintite, dar spuse:

— Înţeleg că ai aflat că avionul prinţului Ali Yusuf a fost găsit?

— Miercurea trecută, zise domnul Robinson. Tânărul Rawlinson era pilotul. Un zbor complicat. Dar prăbuşirea

nu a avut loc din cauza unei erori de pilotaj a lui Rawlinson. La avion umblase un anume Ahmed, un mecanic mai în vârstă. Cu totul demn de încredere sau aşa credea Rawlinson. Dar nu era. Acum are o slujbă foarte profitabilă cu noul regim.

— Prin urmare, a fost sabotaj! Nu ştiam cu certitudine. E o poveste tristă.

— Da. Săracul tânărul acela – Ali Yusuf, vreau să spun – nu era pregătit să facă faţă corupţiei şi trădării. Educaţia sa într-o şcoală particulară a fost lipsită de înţelepciune, sau cel puţin ăsta este punctul meu de vedere. Dar acum nu ne ocupăm de el, nu? E o ştire răsuflată. Nimic nu e la fel de terminat ca un rege răposat. Acum suntem preocupaţi, tu în felul tău şi eu într-al meu, de ceea ce lasă în urma lor regii răposaţi.

— Adică?

Domnul Robinson ridică din umeri.

— Un cont bancar substanţial la Geneva, un cont modest la Londra, bunuri de valoare însemnată în ţara sa, acum preluate de noul regim glorios (şi nişte resentimente legate de modul de împărţire al prăzii, sau cel puţin eu aşa am auzit) şi, în final, câteva mici bunuri personale.

— Mici?

— Lucrurile astea sunt relative. Oricum, mici în volum. Uşor de transportat de o persoană.

— După cum ştim, nu s-a găsit nimic asupra lui Ali Yusuf.

— Nu. Pentru că acesta i le înmânase tânărului Rawlinson.

— Eşti sigur de asta? Întrebă Pikeaway brusc.

— Mă rog, nimeni nu e sigur niciodată, zise domnul Robinson ca un fel de scuză. Într-un palat există foarte multe bârfe. Nu tot ce se spune poate fi adevărat. Dar exista un zvon foarte explicit în sensul ăsta.

— Nu s-a găsit nimic asupra lui Rawlinson, nici…

— În cazul acesta, zise domnul Robinson, se pare că obiectele au fost scoase din ţară prin alte mijloace.

— Ce alte mijloace? Ai vreo idee?

— După ce a primit bijuteriile, Rawlinson s-a dus la o cafenea din oraş. Nu a fost văzut vorbind cu nimeni şi nimeni nu s-a apropiat de el cât a stat acolo. Apoi, s-a dus la hotelul Ritz Savoy unde stătea sora lui. A urcat în camera ei şi a stat acolo cam douăzeci de minute. Sora lui era plecată. Pe urmă, a părăsit hotelul şi s-a dus la Banca Comercială din Victory Square unde a încasat un cec. Când a ieşit din bancă, începea agitaţia. Studenţi care porniseră o revoltă. Se întâmpla puţin mai înainte ca piaţa să fie evacuată. Atunci Rawlinson s-a dus direct spre pista de decolare unde, în compania sergentului Ahmed, s-a îndreptat spre avion. Ali Yusuf a pornit cu maşina ca să vadă noua şosea în construcţie, s-a oprit la pistă, i s-a alăturat lui Rawlinson şi şi-a exprimat dorinţa să facă un zbor scurt ca să vadă din aer barajul şi noua şosea. Au decolat şi nu s-au mai întors.

— Şi concluzia dumitale după toate astea?

— Dragul meu camarad, concluzia mea este aceeaşi cu a ta. De ce a petrecut Bob Rawlinson douăzeci de minute în camera surorii sale în timp ce ea era plecată şi lui i se spusese că probabil nu se va întoarce până seara? I-a lăsat un bilet care i-ar fi putut lua cel mult trei minute să-l scrie. Ce a făcut în restul timpului?

— Sugerezi că a ascuns pietrele preţioase într-un loc potrivit printre lucrurile surorii sale?

— Pare evident, nu? Doamna Sutcliffe a fost evacuată în aceeaşi zi, împreună cu alţi cetăţeni britanici. Ea şi fiica ei au fost trimise cu avionul la Aden. Cred că mâine soseşte la Tilbury.

Pikeaway dădu din cap aprobator.

— Ai grijă de ea, zise domnul Robinson.

— O să avem grijă de ea, răspunse Pikeaway. E totul aranjat.

— Dacă are pietrele preţioase, este în pericol, rosti domnul Robinson închizând ochii. Nu suport deloc violenţa.

— Crezi că e posibil să existe violenţe?

— Sunt oameni interesaţi. Diverse persoane nedorite, dacă mă înţelegi.

— Te înţeleg, zise Pikeaway înverşunat.

— Şi bineînţeles, se vor trage pe sfoară unii pe ceilalţi. Domnul Robinson clătină din cap. Foarte deconcertant.

Colonelul Pikeaway întrebă cu delicateţe:

— Ai vreun interes… Ăă… Special în problemă?

— Reprezint un anume grup de interese, zise domnul Robinson, cu un uşor reproş în glas. Câteva dintre pietrele preţioase în discuţie au fost procurate de sindicatul meu pentru regretata alteţă, la un preţ foarte corect şi rezonabil. Grupul de oameni pe care îi reprezint, care sunt interesaţi în redobândirea pietrelor, ar avea, îndrăznesc să spun, aprobarea răposatului deţinător. N-aş vrea să spun mai mult. Chestiunile astea sunt tare delicate.

— Dar eşti în mod sigur de partea îngerilor, afirmă colonelul Pikeaway zâmbind.

— Ah, îngerii! Îngerii… Da, zise el şi se opri. Nu ştii din întâmplare cine a stat în camerele de hotel aflate de o parte şi de alta a camerei ocupate de doamna Sutcliffe şi de fiica ei?

Colonelul Pikeaway se arătă confuz.

— Stai să văd… Cred că da. În partea stângă era Seńora Angelica de Toredo – o dansatoare… Ăăă… Spaniolă, care apare la cabaretul local. Poate nu chiar spaniolă şi poate nu o dansatoare foarte bună. Dar populară printre clienţi. În cealaltă parte era cineva dintr-un grup de profesoare…

Domnul Robinson zâmbi aprobator.

— Rămâi neschimbat. Eu vin să-ţi spun noutăţi, dar aproape întotdeauna deja le ştii.

— Nu, nu, protestă politicos colonelul Pikeaway.

— Între noi fie vorba, zise domnul Robinson, amândoi ştim multe.

Privirile celor doi se întâlniră.

— Nădăjduiesc, zise domnul Robinson ridicându-se, că ştim suficient…

Capitolul 4
Întoarcerea unui călător.
I

— Serios! Zise doamna Sutcliffe pe un ton iritat în timp ce se uita afară pe fereastra hotelului. Nu înţeleg de ce trebuie întotdeauna să plouă când cineva se întoarce în Anglia. Face ca totul să pară foarte deprimant.

— Cred că e minunat să te întorci, spuse Jennifer. Să auzi pe toată lumea discutând în engleză pe străzi! Şi imediat vom putea bea un ceai cu adevărat bun. Pâine cu unt şi cu gem şi prăjituri grozave.

— Aş vrea să nu fii aşa de legată de insule, scumpo, zise doamna Sutcliffe. La ce bun că te-am dus în străinătate, tot drumul până în Golful Piersic, dacă tu o să spui că mai bine îi fi stat acasă?

— N-am nimic împotrivă să merg în străinătate o lună sau două, afirmă Jennifer. N-am spus decât că mă bucur să fiu din nou acasă.

— Acum dă-te la o parte, iubito, şi dă-mi voie să mă asigur că ni s-au adus toate bagajele. Zău, consider – am simţit mereu de la război încoace că oamenii au devenit toarte necinstiţi în ziua de azi. Sunt sigură că dacă n-aş fi stat cu ochii pe bagaje, la Tilbury omul acela ar fi luat-o la fugă cu geanta mea verde cu fermoar. Şi mai era un bărbat care se învârtea pe lângă bagaje. L-am văzut după aceea în tren. Cred că aceşti pungaşi se întâlnesc pe vase şi dacă oamenii sunt agitaţi sau au rău de mare, hoţii o iau la fugă cu valizele.

— Ah, mereu te gândeşti la lucruri din astea, mamă, replică Jennifer. Tu crezi că toţi cei pe care îi întâlneşti sunt necinstiţi.

— Majoritatea sunt, zise doamna Sutcliffe sumbru.

— Nu englezii, o contrazise loială, Jennifer.

— Aici e mai rău, zise mama ei. Nimeni nu aşteaptă nimic altceva de la arabi şi străini, dar în Anglia toţi sunt nepregătiţi şi asta face lucrurile mai uşoare pentru oamenii

necinstiţi. Acum dă-mi voie să număr. Valiza cea mare verde, cea neagră, două valize mici maro şi geanta cu fermoar, crosele de golf, rachetele, sacul de voiaj, valiza de pânză şi… Unde e geanta verde? Ah, iat-o. Şi cutia aia locală pe care am cumpărat-o să punem lucrurile suplimentare… Da, unu, doi, trei, patru, cinci, şase… Da, e foarte bine. Toate paisprezece sunt aici.

— Nu putem să bem un ceai acum? Întrebă Jennifer.

— Ceai? E abia ora trei.

— Îmi este tare foame.

— Bine, bine. Poţi să cobori singură şi să comanzi? Simt într-adevăr că trebuie să mă odihnesc şi, pe lângă asta, voi despacheta lucrurile de care vom avea nevoie în seara asta. Păcat că tatăl tău nu a reuşit să ne vină în întâmpinare. De ce trebuia să aibă chiar azi o întrevedere importantă a directorilor la Newcastle-on-Tyne, pur şi simplu, nu-mi pot imagina. Ai crede că soţia şi fiica sunt pe primul loc. Mai ales că nu ne-a văzut de trei luni. Eşti sigură că te descurci singură?

— Vai de mine, mami, zise Jennifer, câţi ani crezi că am? Poţi să-mi dai nişte bani, te rog? Nu am deloc bani englezeşti.

Jennifer lua o bancnotă de zece şilingi de la mama ei şi ieşi plină de dispreţ.

Telefonul de lângă pat sună. Doamna Sutcliffe se duse şi ridică receptorul.

— Alo… Da… Da, la telefon doamna Sutcliffe…

Se auzi o bătaie în uşă. Doamna Sutcliffe rosti în receptor:

— O clipă.

Apoi, puse jos receptorul şi se îndreptă spre uşă. Când deschise, în faţa ei stătea un tânăr în salopetă albastru-închis cu o trusă mică de scule.

— Electricianul, rosti el repede. Luminile din acest apartament nu sunt mulţumitoare. Am fost trimis să mă ocup de ele.

— A… bine…

Doamna Sutcliffe se dădu un pas înapoi şi electricianul intră.

— Baia?

— Pe acolo… Dincolo de celălalt dormitor, zise ea şi se întoarse la telefon. Scuză-mă… Ce spuneai?

— Mă numesc Derek O'Connor. Poate că aş putea să urc la dumneavoastră, doamnă Sutcliffe. E în legătură cu fratele dumneavoastră.

— Bob? Ai veşti… Despre el?

— Mă tem că… Da.

— Ah… Ah, înţeleg… Da, urcă. Sunt la etajul trei, apartamentul 310.

Doamna Sutcliffe se aşează pe pat. Deja ştia ce fel de veşti urma să primească.

Imediat, se auzi o bătaie în uşă şi ea deschise, lăsând să intre un tânăr care îi strânse mâna cu tristeţea adecvată momentului.

— Eşti de la Ministerul de Externe?

— Mă numesc Derek O'Connor. Şeful meu m-a trimis aici, având în vedere că nu părea să fie altcineva care ar putea să vă anunţe.

— Te rog, spune-mi, zise doamna Sutcliffe. A fost ucis. Nu-i aşa?

— Da, doamnă Sutcliffe. Călătorea cu avionul din Ramat împreună cu prinţul Ali Yusuf şi s-au prăbuşit în munţi.

— De ce n-am auzit… De ce nu mi-a telegrafiat cineva pe vapor?

— Până în urmă cu câteva zile, nu era o ştire clară. Se ştia că avionul dispăruse şi asta era tot. În acele împrejurări ar mai fi putut exista speranţă. Dar acum, rămăşiţele avionului au fost găsite… Sunt sigur că vă veţi bucura să ştiţi că moartea a fost instantanee.

— Şi prinţul a fost ucis?

— Da.

— Nu sunt surprinsă deloc, rosti doamna Sutcliffe cu o voce puţin tremurată, dar perfect stăpână pe sine. Ştiam că

Bob va muri de tânăr. Întotdeauna a fost imprudent, mereu zbura cu avioane noi şi încerca tot felul de teribilisme. Nu l-am văzut mai deloc în ultimii patru ani. Ah, în fine, oamenii nu se pot schimba, nu-i aşa?

— Nu, zise vizitatorul ei. Mă tem că nu.

— Henry spunea mereu că, mai devreme sau mai târziu, Bob va da greş, zise doamna Sutcliffe care păru să găsească un fel de satisfacţie melancolică în acurateţea profeţiei soţului ei, în timp ce o lacrimă i se rostogoli pe obraz şi începu să-şi caute batista. A fost un şoc, spuse ea.

— Îmi dau seama… Îmi pare foarte rău.

— Bob nu putea pleca, bineînţeles, continuă doamna Sutcliffe. Adică, acceptase să fie pilotul prinţului. N-aş fi vrut să se dea bătut. Era şi un aviator grozav. Sunt convinsă că dacă s-a ciocnit de un munte nu a fost vina lui.

— Nu, zise O'Connor, în mod sigur nu a fost vina lui. Singura speranţă de scăpare a prinţului era un zbor în orice condiţii. A fost un zbor periculos şi au dat greş.

Doamna Sutcliffe dădu din cap aprobator.

— Înţeleg întru totul, zise ea. Mulţumesc că ai venit să-mi spui.

— Mai e ceva, rosti O'Connor, ceva ce trebuie să vă întreb. V-a încredinţat fratele dumneavoastră ceva să aduceţi în Anglia?

— Să-mi încredinţeze ceva? Se miră doamna Sutcliffe. Ce vrei să spui?

— V-a dat vreun pachet… Sau pacheţel să-l aduceţi şi să-l predaţi cuiva din Anglia?

Doamna Sutcliffe clătină din cap cu mirare.

— Nu. De ce să crezi că a făcut-o?

— Era un pachet foarte important pe care credem că fratele dumneavoastră l-a dat cuiva să-l aducă acasă. În ziua aceea, el a trecut pe la hotelul unde stăteaţi… Vorbesc de ziua revoluţiei.

— Ştiu. A lăsat un bilet. Dar nu scria nimic decât o aiureală despre o partidă de tenis sau de golf pentru a doua zi.

Bănuiesc că atunci când a scris biletul acela, nu ştia că trebuia să zboare cu prinţul chiar în după-amiaza aceea.

— Atât scria?

— În bilet? Da.

— L-aţi păstrat, doamnă Sutcliffe?

— Dacă am păstrat biletul pe care l-a lăsat el? Nu, fireşte că nu. Era fără nici o valoare. L-am rupt şi l-am aruncat. De ce să-l păstrez?

— Fără motiv, spuse O'Connor. Doar mă întrebam.

— Ce anume? Rosti sec doamna Sutcliffe.

— Dacă ar fi putut fi un… Alt mesaj ascuns în el. La urma urmei, zise el zâmbind, există şi cerneală invizibilă, nu?

— Cerneală invizibilă! Exclamă doamna Sutcliffe cu mult dezgust. Vorbeşti despre cerneala aceea care se foloseşte în poveştile cu spioni?

— Păi, mă tem că exact despre asta vorbesc, zise O'Connor oarecum jenat.

— Ce absurd, făcu doamna Sutcliffe. Sunt sigură că Bob n-ar fi folosit niciodată ceva precum cerneala invizibilă. De ce ar fi făcut-o? El era un om drăguţ, realist şi sincer, continuă ea în timp ce o lacrimă i se rostogoli din nou pe obraz. Dumnezeule, unde mi-este geanta? Trebuie să-mi caut o batistă. Probabil am lăsat-o în cealaltă cameră.

— V-o aduc eu, zise O'Connor.

Bărbatul trecu prin uşa comunicantă şi se opri când un tânăr în salopetă aplecat deasupra unei valize se îndreptă şi se întoarse cu faţa spre el cu o expresie oarecum speriată.

— Sunt electricianul, rosti tânărul la repezeală. E ceva în neregulă cu luminile aici.

O'Connor apăsă brusc un întrerupător.

— Mie mi se par în ordine, zise el amabil.

— Probabil mi s-a dat greşit numărul camerei, răspunse electricianul care îşi adună geanta cu unelte şi se strecură repede pe coridor.

O'Connor se încruntă şi luă geanta doamnei Sutcliffe de pe măsuţa de toaletă.

— Scuzaţi-mă, zise el ridicând receptorul telefonului. Vă sun din camera 310. Aţi trimis un electrician să se ocupe de lumina din acest apartament? Da… Da, voi aştepta.

Şi aşteptă.

— Nu? Mi-am imaginat eu că nu. Nu, nu-i nici o problemă. Puse înapoi receptorul şi se întoarse la doamna Sutcliffe. Nu e nici o problemă cu luminile de aici, zise el. Şi recepţia nu a trimis nici un electrician.

— Atunci ce făcea tânărul? Era un hoţ?

— Foarte posibil.

Doamna Sutcliffe se uită repede în geantă.

— Nu mi-a luat nimic din geantă. Banii sunt la locul lor.

— Sunteţi sigură, doamnă Sutcliffe, dar absolut sigură că fratele dumneavoastră nu v-a dat nimic să duceţi acasă, ceva pe care să-l împachetaţi printre lucruri?

— Sunt absolut sigură, zise doamna Sutcliffe.

— Sau fiicei dumneavoastră – aveţi o fiică, nu-i aşa?

— Da. E jos, bea un ceai.

— Ar fi putut fratele dumneavoastră să-i fi dat ceva fiicei?

— Nu. Sunt sigură că nu.

— Mai există o posibilitate, continuă O'Connor. Ar fi putut ascunde ceva în bagajele dumneavoastră, printre lucruri, în ziua când v-a aşteptat în cameră.

— Dar de ce să facă Bob aşa ceva? Pare absolut absurd.

— Nu e chiar aşa de absurd cum pare. E posibil ca prinţul Ali Yusuf să-i fi dat fratelui dumneavoastră ceva spre păstrare şi el s-a gândit că ar sta mai sigur printre lucrurile dumneavoastră decât să rămână asupra lui.

— Sună tare greu de crezut pentru mine, îl contrazise doamna Sutcliffe.

— Mă întreb, v-ar deranja dacă am căuta?

— Să căutaţi prin lucrurile mele, adică? Nedespachetate? Rosti doamna Sutcliffe cu o voce aproape tânguitoare în final.

— Ştiu, zise O'Connor. Nu e ceva plăcut să vă cer asta, dar ar putea fi foarte important. Aş putea să vă ajut, rosti el

persuasiv. Adeseori obişnuiam să fac bagajele mamei mele. Ea susţinea că eram foarte priceput.

Făcu uz de tot şarmul, care era una dintre calităţile sale, potrivit colonelului Pikeaway.

— Ah, bine, cedă doamna Sutcliffe. Bănuiesc... Dacă tu spui asta... Că e cu adevărat important...

— Ar putea fi foarte important, zise Derek O'Connor. Ei, acum, zâmbi spre ea, trebuie să începem.

II

Trei sferturi de oră mai târziu, Jennifer reveni în cameră după ce îşi savurase ceaiul. Uitându-se în jur, i se tăie respiraţia de surpriză.

— Mami, ce ai făcut?

— Am despachetat, zise doamna Sutcliffe îmbufnată. Acum împachetăm din nou. El e domnul O'Connor. Fiica mea, Jennifer.

— Dar de ce despachetaţi şi împachetaţi?

— Nu mă întreba de ce, rosti scurt mama ei. Există ideea că unchiul Bob ar fi pus ceva în bagajul meu să duc acasă. Nu ţi-a dat nimic, Jennifer, nu?

— Dacă unchiul Bob mi-a dat ceva să aduc acasă? Nu. Ai despachetat şi lucrurile mele?

— Am despachetat tot, zise Derek O'Connor voios, şi n-am găsit nimic. Acum împachetăm la loc. Cred că ar trebui să beţi un ceai sau altceva, doamnă Sutcliffe. Pot să comand ceva? Un brandy cu sifon poate?

Derek se îndreptă spre telefon.

— N-aş avea nimic împotrivă să beau o ceaşcă bună de ceai, zise doamna Sutcliffe.

— Am băut un ceai grozav, spuse Jennifer. Pâine cu unt, fursecuri şi prăjituri şi, pe lângă asta, chelnerul mi-a mai adus câteva sendvişuri, pentru că l-am întrebat dacă ar avea ceva împotrivă şi el a spus că nu. A fost minunat.

O'Connor comandă ceaiul, apoi termină de împachetat lucrurile doamnei Sutcliffe cu o îndemânare şi o dexteritate care îi stârni acesteia admiraţia fără să vrea.

— Se pare că mama ta te-a instruit să împachetezi foarte bine, zise ea.

— O, am tot felul de talente utile, replică O'Connor zâmbind.

Mama sa murise demult, iar talentul său pentru împachetat şi despachetat fusese dobândit exclusiv în serviciul colonelului Pikeaway.

— Mai este doar un singur lucru, doamnă Sutcliffe. Aş vrea să fiţi cu mare băgare de seamă.

— Cu mare băgare de seamă? În ce fel?

— Cum să zic? Începu el nehotărât. Revoluţiile sunt lucruri dificile. Există o mulţime de ramificaţii. Mai rămâneţi în Londra?

— O să plecăm în provincie mâine. Soţul meu ne va duce cu maşina.

— E perfect atunci. Dar… Să nu riscaţi. Dacă se întâmplă chiar şi cel mai neînsemnat lucru ieşit din comun, sunaţi la 999 imediat.

— Aah! Exclamă Jennifer plină de încântare. Să sun la 999. Asta mi-am dorit dintotdeauna.

— Nu fi prostuţă, Jennifer, zise mama ei.

III

Fragment din relatarea apărută într-un ziar local:

Ieri un bărbat a apărut în faţa curţii de judecată, acuzat de intrare prin efracţie în reşedinţa domnului Henry Sutcliffe, cu intenţia de a fura. Duminică dimineaţă, dormitorul doamnei Sutcliffe a fost răscolit şi lăsat într-o dezordine cumplită în timp ce membrii familiei erau la biserică. Personalul de la bucătărie care pregătea masa de prânz nu a auzit nimic. Poliţia l-a arestat pe bărbat în timp ce ieşea din casă. În mod evident, ceva l-a speriat şi bărbatul a plecat fugind fără să ia nimic.

Prezentându-se drept Andrew Ball, fără domiciliu stabil, bărbatul a pledat vinovat. A declarat că era şomer şi căuta bani. Bijuteriile doamnei Sutcliffe, în afară de câteva piese pe care le purta, sunt păstrate la bancă.

— Ţi-am spus că trebuia să ne fi uitat la încuietoarea ferestrei din camera de zi, fusese comentariul domnului Sutcliffe în cercul familial.

— Dragul meu Henry, zise doamna Sutcliffe, nu pari să realizezi că am fost plecată în străinătate în ultimele trei luni. Şi oricum, am citit undeva că dacă spărgătorii vor să intre, întotdeauna reuşesc. Ce impresionant sună „personalul de la bucătărie", adăugă ea meditativ aruncându-şi din nou privirea pe ziarul local. Foarte diferit de ceea ce este în realitate: bătrâna doamnă Ellis care este complet surdă şi abia poate sta în picioare şi fiica aia săracă cu duhul a familiei Bardwell, care vine să dea o mână de ajutor în fiecare duminică dimineaţa.

— Eu nu înţeleg, spuse Jennifer, cum a aflat poliţia de jefuirea casei şi cum a ajuns la timp să prindă hoţul?

— Mi se pare extraordinar că nu a luat nimic, comentă mama ei.

— Eşti sigură de asta, Joan? Dori să afle soţul ei. La început erai puţin cam nesigură.

Doamna Sutcliffe oftă exasperată.

— E imposibil să-ţi dai seama de aşa ceva fără ezitare. Dezordinea din dormitorul meu, lucrurile aruncate peste tot, sertarele trase şi răsturnate. A trebuit să mă uit prin toate înainte de a putea fi sigură… Deşi acum, că mă gândesc la treaba asta, nu-mi amintesc dacă am văzut cea mai bună eşarfă a mea, eşarfa Jacqmar.

— Îmi pare rău, mami. Eu am luat-o. Când eram pe Mediterana, bătea vântul. Am împrumutat-o. Am avut de gând să îţi spun, dar am uitat.

— Zău, Jennifer, de câte ori te-am rugat să nu mai împrumuţi lucruri fără să îmi spui mai întâi?

— Pot să mai iau nişte budincă? Rosti Jennifer făcând o digresiune.

— Cred că da. Doamna Ellis are o mână nemaipomenită. E o răsplată pentru osteneala de a fi obligată să strig la ea aşa de mult. Sper însă că la şcoală nu se va crede că eşti prea

lacomă. Nu uita, Meadowbank nu este chiar o şcoală obişnuită.

— Nu ştiu dacă chiar îmi doresc să merg la Meadowbank, zise Jennifer. Am cunoscut o fată a cărei verişoară fusese acolo şi a spus că a fost îngrozitor. Tot timpul ţi-l petreci învăţând cum să intri şi să ieşi dintr-un Rolls-Royce şi cum să te comporţi dacă iei prânzul cu regina.

— Destul, Jennifer, rosti doamna Sutcliffe. Nu apreciezi cât de norocoasă eşti că eşti admisă la Meadowbank. Domnişoara Bulstrode nu acceptă orice fată, ascultă-mă. Se datorează în întregime poziţiei importante a tatălui tău şi influenţei mătuşii tale Rosamond. Eşti extrem de norocoasă. Şi dacă, adăugă doamna Sutcliffe, vei fi invitată vreodată la prânz cu regina, va fi foarte bine să ştii cum să te comporţi.

— Ah, bine, cedă Jennifer. Probabil că regina este nevoită adeseori să ia prânzul în compania unor oameni care nu ştiu cum să se comporte – conducători africani, jochei şi şeici.

— Conducătorii africani au cele mai elegante maniere, zise tatăl ei care revenise recent dintr-o scurtă călătorie de afaceri din Ghana.

— La fel şi şeicii arabi, completă doamna Sutcliffe. Realmente curtenitori.

— Îţi aminteşti petrecerea aceea a şeicului la care am mers noi? Întrebă Jennifer. Şi cum a ales ochiul de oaie şi ţi l-a dat, iar unchiul Bob te-a atins cu cotul să-ţi atragă atenţia să nu protestezi şi să-l mănânci? Adică, dacă un şeic ar face asta cu o friptură de miel la Buckingham Palace, ar zdruncina-o un pic pe regină, nu?

— Ajunge, Jennifer, zise mama ei şi închise subiectul.

IV

Când Andrew Ball fără domiciliu stabil fusese condamnat la trei luni închisoare pentru intrare prin efracţie, Derek O'Connor, care stătea discret în fundul sălii curţii de judecată, apelă un număr de la un muzeu.

— Nu s-a găsit nimic asupra tipului când l-am săltat, zise el. I-am lăsat timp suficient.

— Cine era? Cineva cunoscut?

— Unul din grupul Gecko, cred. Infractor mărunt. L-au angajat pentru genul ăsta de treabă. Nu cu prea multă minte, dar se spune că e meticulos.

— Şi şi-a acceptat sentinţa ca un mieluşel?

La celălalt capăt al firului, colonelul Pikeaway rânji în timp ce vorbea.

— Da. Imaginea perfectă a unui flăcău nătâng, care s-a abătut de la drumul drept. Nu l-ai fi legat niciodată de ceva de mare importanţă. Ăsta-i preţul lui, bineînţeles.

— Şi n-a găsit nimic, cugetă colonelul Pikeaway. Şi nici tu n-ai găsit nimic. Se pare, nu-i aşa, că n-ar fi nimic de găsit? Ideea noastră că Rawlinson a băgat aceste lucruri în bagajele surorii sale pare să fi fost greşită.

— Mai sunt persoane care au aceeaşi idee.

— Pare cam evident… Poate intenţia e să muşcăm momeala.

— Poate. Alte posibilităţi?

— O grămadă. Obiectul poate fi încă în Ramat. Ascuns poate pe undeva prin hotelul Ritz Savoy. Sau Rawlinson l-a pasat cuiva în drum spre pistă. Sau poate fi ceva în aluzia aceea făcută de domnul Robinson. Posibil ca o femeie să aibă obiectul asupra sa. Sau ca doamna Sutcliffe să-l fi avut asupra ei tot timpul şi, fără să ştie de el, l-a aruncat peste bord în Marea Roşie cu ceva de care nu a mai avut nevoie.

— Şi, adăugă el gânditor, ar putea fi cel mai bine dacă s-a întâmplat aşa.

— O, haideţi, valorează mulţi bani, domnule.

— Şi viaţa unei fiinţe umane tot mult valorează, afirmă colonelul Pikeaway.

Capitolul 5

Scrisori de la Şcoala Meadowbank.

Scrisoarea Juliei Upjohn către mama sa:

Dragă mami, M-am acomodat şi îmi place foarte mult. Mai este o fată nou-venită în acest trimestru, Jennifer, şi ne petrecem timpul împreună. Amândouă suntem foarte pasionate de tenis. Ea e foarte bună. Are un serviciu excelent când reuşeşte, dar de obicei nu reuşeşte. Ea spune că racheta ei s-a deformat de când a fost în Golful Persic. Acolo este foarte cald. Era acolo când a avut loc revoluţia. Am întrebat-o dacă n-a fost foarte palpitant, dar ea a spus că nu şi că ele n-au văzut absolut nimic. Au fost duse la ambasadă şi au pierdut momentul.

Domnişoara Bulstrode este destul de blândă, dar şi foarte înspăimântătoare – sau poate fi. Se poartă cu tact atunci când eşti nou. Pe ascuns, toată lumea îi spune Taurul sau Tirana. Domnişoara Rich, care este teribilă, ne predă literatura engleză. Când devine pasionată de subiect i se desface părul din coc. Are o faţă stranie, dar destul de interesantă şi când citeşte fragmente din Shakespeare, totul pare diferit şi real. Zilele trecute, ne-a bătut la cap cu Iago şi cu ceea ce a simţit acesta, ne-a vorbit mult despre gelozie şi despre modul cum gelozia te roade şi tu suferi până când înnebuneşti cu totul, dorind să răneşti persoana pe care o iubeşti. Toate ne-am înfiorat, mai puţin Jennifer, pentru că pe ea nu o tulbură nimic. Domnişoara Rich ne predă şi geografia. Întotdeauna l-am considerat un obiect foarte plictisitor, dar cu domnişoara Rich nu este aşa. În această dimineaţă ne-a povestit totul despre comerţul cu mirodenii şi de ce era necesar să le folosească – pentru că alimentele se alterau foarte uşor.

Voi începe desenul cu domnişoara Laurie. Ea vine de două ori pe săptămână şi ne duce şi la Londra să vizităm galeriile de artă. Facem franceza cu Mademoiselle Blanche. Nu reuşeşte să menţină ordinea prea bine. Jennifer spune că francezii nu pot menţine ordinea. Nu se enervează, doar se plictiseşte. Ea zice: „Enfin, vous m'ennuiez, mes enfants!”2

Domnişoara Springer este îngrozitoare. Cu ea facem gimnastică şi educaţie fizică. Are părul roşcat şi miroase

când e înfierbântată. Apoi, mai e domnişoara Chadwick (Chaddy), care se află aici de când s-a înfiinţat şcoala. Ea predă matematica şi e foarte pretenţioasă, dar destul de drăguţă. Şi mai e domnişoara Vansittart care predă istoria şi germana. Ea e un fel de domnişoara Bulstrode fără vlagă.

Aici sunt multe fete străine, două italience, câteva nemţoaice, o suedeză foarte plăcută (prinţesă sau aşa ceva) şi o fată care e jumătate turcoaică şi jumătate persană şi care susţine că ar fi urmat să se căsătorească cu prinţul Ali Yusuf care a fost ucis în accidentul acela de avion, dar Jennifer spune că nu e adevărat, că Shaista spune aşa doar pentru că el îi era un fel de văr şi era perfect normal să te căsătoreşti cu un văr. Dar Jennifer spune că el nu avea intenţia asta. Prinţului îi plăcea altcineva. Jennifer ştie o mulţime de lucruri, dar de obicei nu vrea să le spună.

Bănuiesc că vei porni curând în călătorie. Nu-ţi uita paşaportul, aşa cum ai făcut ultima dată! Şi să-ţi iei trusa de prim ajutor în caz că vei avea vreun accident.

Cu dragoste, Julia.

Scrisoarea lui Jennifer Sutcliffe către mama ei:

Dragă mami, Aici nu e rău deloc. Îmi place mai mult decât m-am aşteptat. Vremea a fost foarte frumoasă. Ieri am avut de scris o compunere cu titlul: „Poate fi exagerată o calitate?” N-am reuşit să mă gândesc la nimic. Săptămâna viitoare subiectul va fi: „Comparaţie între Julieta şi Desdemona”. Şi asta pare la fel de stupidă. Crezi că aş putea primi o rachetă nouă? Ştiu că toamna trecută ai racordat-o din nou pe a mea, dar tot am probleme. Poate că s-a deformat. Mi-ar plăcea să învăţ limba greacă. Pot? Îmi plac limbile străine. Săptămâna viitoare, unele dintre noi vor merge la Londra să vadă un balet: Lacul lebedelor. Mâncarea de aici e foarte bună. Ieri la prânz am avut pui, şi la ceai, prăjituri minunate de casă.

Nu mai pot să mă gândesc la nici o veste – s-a mai întâmplat vreo spargere?

Fiica ta iubitoare, Jennifer.

Scrisoarea lui Margaret Gore-West, monitor principal, către mama ei:

Dragă mami, Am foarte puţine veşti. Trimestrul acesta fac germana cu domnişoara Vansittart. Umblă zvonul că domnişoara Bulstrode o să se pensioneze şi că domnişoara Vansittart îi va lua locul, dar se spune asta de vreun an, aşa că sunt convinsă că nu e adevărat. Am întrebat-o pe domnişoara Chadwick (bineînţeles că n-aş îndrăzni să o întreb pe domnişoara Bulstrode!) şi ea a fost foarte tăioasă. A spus că nu e deloc sigur şi să nu mai ascult bârfele. Marţi am fost la spectacolul de balet Lacul lebedelor. Prea încântător de exprimat în cuvinte!

Prinţesa Ingrid este foarte ciudată. Are ochii foarte albaştri, dar poartă aparat dentar. Sunt două nemţoaice noi. Vorbesc engleza foarte bine.

Domnişoara Rich s-a întors şi arată foarte bine. I-am dus lipsa trimestrul trecut. Noua profesoară de sport este domnişoara Springer. E foarte autoritară şi nimeni nu o place. Cu toate acestea, antrenează pentru tenis foarte bine. Am impresia că una dintre fetele noi, Jennifer Sutcliffe, o să fie cu adevărat bună. Reverul ei e un pic lipsit de vlagă. Marea ei prietenă este o fată numită Julia. Noi le spunem Gaiţele!

Cred că n-ai uitat să vii să mă iei pe 20, nu? Ziua Sporturilor este pe 19 iunie.

A ta iubitoare, Margaret.

Scrisoarea lui Ann Shapland către Dennis Rathbone:

Dragă Dennis, Nu voi avea nici un moment liber până în a treia săptămână a trimestrului. Mi-ar plăcea foarte mult să luăm masa împreună. Va fi posibil într-o sâmbătă sau într-o duminică. Te voi anunţa.

Găsesc destul de amuzant să lucrez într-o şcoală. Dar slavă Domnului că nu sunt profesoară! Aş înnebuni.

A ta pentru totdeauna, Ann.

Scrisoarea domnişoarei Johnson către sora ei:

Dragă Edith, Aici, toate sunt neschimbate. Acest ultim trimestru este întotdeauna plăcut. Grădina arată splendid şi avem un grădinar nou care îl ajută pe bătrânul Briggs, un grădinar tânăr şi în putere! Şi e atât de arătos că îmi este milă! Fetele sunt tare prostuţe.

Domnişoara Bulstrode nu a spus nimic despre pensionare, aşa că sper că va uita ideea. Domnişoara Vansittart n-ar fi deloc aceeaşi treabă. Chiar nu cred că aş continua să mai stau aici.

Transmite dragoastea mea lui Dick şi copiilor şi atunci când îi vezi, aminteşte-le lui Oliver şi lui Kate de mine.

Elspeth.

Scrisoarea domniţoarei Angčle Blanche către René Dupont, post restant, Bordeaux.

Dragă René, Aici toate sunt bune, deşi nu pot spune că asta mă amuză. Fetele nu sunt nici politicoase, nici bine-crescute. Cred că e mai bine totuşi să nu mă plâng domnişoarei Bulstrode. Oricine trebuie să fie cu ochii în patru când e vorba de asta!

Pentru moment n-am nimic interesant să-ţi comunic.

Mouche.

Scrisoarea domnişoarei Vansittart către o prietenă:

Dragă Gloria, Trimestrul al treilea a început fără probleme. Un grup destul de acceptabil de fete noi. Străinii se adaptează foarte bine. Mica noastră prinţesă (cea din Orientul Mijlociu, nu cea scandinavă) are tendinţa să fie cam lipsită de sârg, dar eu cred că era de aşteptat. Are însă maniere încântătoare.

Noua profesoară de sport, domnişoara Springer, nu este un succes. Fetele nu o plac şi ea este prea arogantă cu ele. În definitiv, asta nu este o şcoală obişnuită. Educaţia fizică nu este materia de bază, totuşi! Mai e şi foarte indiscretă şi pune mult prea multe întrebări. E genul acela de comportament foarte stânjenitor şi de om prost crescut. Domnişoara Blanche, noua profesoară din Franţa, este

foarte amabilă, dar nu se ridică la nivelul domnişoarei Depuy.

În prima zi a trimestrului, am scăpat ca prin urechile acului. Lady Veronica Carlton-Sandways a apărut beată! Dacă n-ar fi fost domnişoara Chadwick să o recunoască şi să o îndepărteze, am fi putut avea un incident cât se poate de neplăcut. Gemenele sunt şi ele nişte fete foarte drăguţe.

Domnişoara Bulstrode nu a afirmat încă nimic hotărât despre viitor, dar după stilul ei, cred că hotărârea este categoric luată. Meadowbank este cu adevărat o realizare minunată, iar eu voi fi mândră să-i duc mai departe tradiţia.

Transmite dragostea mea lui Marjorie.

A ta pentru totdeauna, Eleanor.

Scrisoare către colonelul Pikeaway trimisă pe căile obişnuite:

Categoric, un bărbat a fost trimis într-un loc periculos! Sunt singurul mascul în putere într-o instituţie cu aproximativ o sută nouăzeci de femei.

Alteţa Sa şi-a făcut apariţia în stil mare. Un Cadillac în nuanţe de suc de căpşune şi albastru pastel, cu personalitatea asiatică în îmbrăcăminte tradiţională, soţie cu-model-de-rochie-de-la-Paris şi replica mai tânără a sus-numitei (Alteţa Sa Regală).

A doua zi, abia am recunoscut-o în uniforma de şcoală. Nu va fi deloc greu să stabilesc relaţii de prietenie cu ea. A avut grijă de asta. Tocmai când mă întreba denumirile diverselor flori într-un mod încântător şi nevinovat, o Gorgonă cu pistrui, părul roşu şi o voce cârâitoare ca glasul de cârstei s-a năpustit asupra ei şi a îndepărtat-o din apropierea mea. Nu a dorit să plece. Înţelesesem mereu că aceste fete orientale sunt crescute să fie modeste, în spatele vălului. Cred că fata despre care vorbesc trebuie să fi căpătat un pic de experienţă lumească în timpul zilelor de şcoală din Elveţia.

Gorgona, alias domnişoara Springer, profesoara de sport, s-a întors să-mi tragă o muştruluială dur. Personalul care se

ocupă cu grădinăritul nu trebuie să discute cu elevele etc. A fost rândul meu să-mi exprim surpriza nevinovată. „Scuze, domnişoară. Tânăra mă întreba despre aceste flori denumite nemţişori. Bănuiesc că nu există acolo de unde vine ea.” Gorgona s-a calmat cu uşurinţă şi, în final, aproape zâmbea prosteşte. Mai puţin succes cu secretara domnişoarei Bulstrode. Una dintre fetele alea de la ţară cu jachetă şi fustă. Profesoara din Franţa este mai cooperantă. Sfioasă şi tăcută, dar nu chiar foarte sfioasă. M-am şi împrietenit cu trei fete care chicotesc tot timpul, pe care le cheamă Pamela, Lois şi Marz (numele de familie nu mi-e cunoscut) dar de neam aristocratic. O veche membră a şcolii, trecută prin ciur şi prin dârmon, domnişoara Chadwick, mă supraveghează cu atenţie, aşa că sunt atent să nu-mi pătez reputaţia.

Şeful meu, bătrânul Briggs, este o fire cam supărăcioasă şi subiectul lui principal de conversaţie se referă la lucrurile care erau folosite în zilele de altădată când el era, bănuiesc, al patrulea dintr-o echipă de cinci. Mormăie nemulţumit despre aproape orice şi oricine, dar are un respect deplin pentru domnişoara Bulstrode. Şi la fel şi eu. Am schimbat câteva cuvinte cu ea şi a fost foarte plăcut, dar am avut sentimentul îngrozitor că vedea drept prin mine şi ştia totul despre mine.

Deocamdată, nici urmă de ceva funest, dar trăiesc cu speranţa.

Capitolul 6

Începuturi.

I

În cancelarie se făcea schimb de veşti. Călătorii în alte ţări, piese văzute, expoziţii de artă vizitate. Se treceau din mână în mână poze. Toate erau entuziaste să-şi etaleze fotografiile, dar să scape de obligaţia de a le vedea pe ale celorlalte.

Imediat, conversaţia deveni mai puţin personală. Noului pavilion de sport i se aduseră critici şi fu lăudat deopotrivă.

Fu recunoscut drept o clădire frumoasă, dar în mod firesc tuturor le-ar fi plăcut să perfecţioneze proiectul într-un fel sau altul.

Apoi au fost trecute în revistă pe scurt fetele noi şi, în ansamblu, verdictul a fost favorabil.

Între două noi membre ale personalului se înfiripă o mică şi plăcută conversaţie. Mai fusese Mademoiselle Blanche în Anglia? Din ce parte a Franţei era?

Mademoiselle Blanche răspunse politicos, dar cu rezervă.

Domnişoara Springer fu mai deschisă.

Vorbea cu elocinţă şi hotărâre; aproape s-ar fi putut spune că domnişoara Springer ţinea o prelegere. Subiectul: măiestria domnişoarei Springer. Cât de mult fusese apreciată în calitate de colegă. Modul cum directoarele şcolilor îi acceptaseră sfaturile cu recunoştinţă şi, în consecinţă, le resistematizaseră orarele.

Domnişoara Springer nu era o persoană cu o sensibilitate deosebită. Nu observase neastâmpărul din rândul auditoriului ei. Aşa că domnişoara Johnson fu cea care îi spuse pe tonul ei blajin:

— Cu toate acestea, bănuiesc că ideile tale n-au fost mereu acceptate în modul în care… ar fi trebuit să fie.

— Oricine trebuie să fie pregătit pentru ingratitudine, zise domnişoara Springer, şi vocea ei puternică deveni şi mai răsunătoare. Problema este că oamenii sunt foarte laşi şi nu vor să recunoască adevărul. Adeseori preferă să nu vadă ce se află sub nasul lor mai tot timpul. Eu nu sunt aşa. Eu merg direct la ţintă. Nu o dată, am dezgropat un scandal neplăcut – l-am făcut public. Am un nas bun – odată ce dau de o urmă, nu o mai las, până când nu-mi ţintuiesc prada, continuă ea râzând zgomotos şi strident. După părerea mea, nici o persoană a cărei viaţă nu este o carte deschisă n-ar trebui să predea într-o şcoală. Dacă cineva are ceva de ascuns, în curând iese la iveală. Ah! Ai fi surprinsă dacă ţi-aş povesti câteva dintre lucrurile pe care le-am descoperit despre oameni. Lucruri la care nimeni altcineva nu visase.

— Ţi-a plăcut experienţa asta? Întrebă Mademoiselle Blanche.

— Sigur că nu. Mi-am făcut doar datoria. Dar n-am fost sprijinită. Apatie ruşinoasă. În concluzie, în semn de protest, am demisionat, încheie ea uitându-se în jur şi râzând din nou zgomotos şi plin de vioiciune. Sper că nimeni de aici nu are nimic de ascuns, continuă ea jovială.

Nimeni nu se amuză. Dar domnişoara Springer nu era genul de femeie care să observe.

II

— Pot să vă vorbesc, domnişoară Bulstrode?

Domnişoara Bulstrode lăsă stiloul la o parte şi îşi ridică privirea spre faţa îmbujorată a intendentei, domnişoara Johnson.

— Da, domnişoară Johnson.

— E vorba despre fata asta, Shaista… Egipteancă sau ce-o fi.

— Da?

— E vorba de… Ăăă. Lenjeria ei.

Domnişoara Bulstrode îşi ridică sprâncenele cu surprindere răbdătoare.

— De… Sutienul ei.

— Ce e în neregulă cu brasiera ei?

— Ei bine, nu e genul obişnuit. Adică, mai exact, nu doar susţine. Ăăă… Împinge în sus – realmente într-un mod exagerat.

Domnişoara Bulstrode îşi muşcă buza ca să-şi reţină un zâmbet, aşa cum se întâmpla adeseori când făcea conversaţie cu domnişoara Johnson.

— Poate că ar fi mai bine să vin şi să mă uit, zise ea cu gravitate.

În consecinţă, se desfăşură un fel de anchetă legată de obiectul ofensator pe care domnişoara Johnson îl ţinu ridicat pentru prezentare în timp ce Shaista privea scena cu viu interes.

— Este felul ăsta de sârmă şi… Ăăă. Aranjamentul întăritor, rosti domnişoara Johnson cu dezaprobare.

Shaista începu o explicaţie animată.

— Dar vedeţi că sânii mei nu sunt foarte mari… Nu suficient de mari. Nu prea arăt a femeie. Şi este foarte important pentru o fată – să arate că este femeie şi nu băiat.

— Este timp pentru asta. Ai doar cincisprezece ani, zise domnişoara Johnson.

— Cincisprezece – asta înseamnă femeie! Şi arăt ca o femeie, nu?

Ea căută sprijin în domnişoara Bulstrode care încuviinţă cu un aer solemn.

— Doar sânii mei, sânii mei sunt necorespunzători. Aşa că vreau să îi fac să nu mai pară atât de necorespunzători, înţelegeţi?

— Eu înţeleg perfect, zise domnişoara Bulstrode. Şi îţi înţeleg şi punctul de vedere. Dar în această şcoală, te afli printre fete care sunt, în cea mai mare parte, englezoaice, şi englezoaicele nu sunt foarte adesea femei la vârsta de cincisprezece ani. Îmi place ca fetele mele să folosească machiajul în mod discret şi să poarte haine potrivite etapei de creştere. Îţi sugerez să-ţi porţi brasiera atunci când eşti îmbrăcată pentru o petrecere sau când mergi la Londra, şi nu aici în fiecare zi. Aici facem mult sport şi jocuri sportive şi, pentru asta, trupul tău trebuie să fie liber să se mişte cu uşurinţă.

— Este prea mult – toată alergările şi toate săriturile, protestă Shaista supărată, plus educaţia fizică. Nu o plac pe domnişoara Springer – zice mereu: „Mai repede, mai repede, nu cedaţi”. Am obosit.

— Destul, Shaista, zise domnişoara Bulstrode cu o voce devenită autoritară. Familia ta te-a trimis aici să înveţi metodele englezeşti. Toate aceste exerciţii vor fi foarte bune pentru aspectul tău, precum şi pentru dezvoltarea bustului tău.

Lăsând-o să plece pe Shaista, domnişoara Bulstrode aruncă un zâmbet spre agitata domnişoară Johnson.

— E foarte adevărat, spuse ea. Fata este pe deplin matură. După cum arată, ar putea cu uşurinţă să aibă peste douăzeci de ani. Şi asta o simte şi ea. Nu-i poţi pretinde să se simtă de aceeaşi vârstă cu Julia Upjohn, de exemplu. Din punct de vedere intelectual, Julia este mult înaintea Shaistei. Din punct de vedere fizic, ea ar putea foarte bine să poarte un maiou fără probleme.

— Aş vrea ca toate fetele să fie precum Julia Upjohn, zise domnişoara Johnson.

— Eu nu, replică domnişoara Bulstrode pe un ton aspru. O şcoală plină de fete asemănătoare ar fi foarte plictisitoare.

„Plictisitor”, se gândi ea, în timp ce se întorcea la corectarea eseurilor despre Scriptură. Cuvântul acela se repeta în mintea ei de ceva timp. Plictisitor…

Dacă exista un epitet care nu se aplica şcolii ei, acela era „plictisitor”. De-a lungul carierei ei ca director, ea însăşi nu avusese niciodată senzaţia de plictiseală. Fuseseră dificultăţi de depăşit, crize neprevăzute, neplăceri cu părinţii, cu odraslele acestora: revoluţii domestice. Preîntâmpinase şi se ocupase de dezastre incipiente şi le transformase în victorii. Totul fusese stimulator, emoţionant şi meritase o astfel de măsură. Şi chiar şi acum, cu toate că se împăcase cu ideea, ea nu voia să plece.

Din punct de vedere fizic, avea o sănătate excelentă, aproape la fel de robustă ca atunci când ea şi Chaddy (loiala Chaddy!) porniseră marele proiect cu nimic altceva decât cu o mână de copii şi cu sprijin de la un bancher cu o clarviziune ieşită din comun. Distincţiile academice ale lui Chaddy fuseseră mai impresionante ca ale ei, dar ea fusese cea care avusese viziunea să planifice să facă din şcoală un loc de un asemenea rafinament încât să fie cunoscută în toată Europa. Ea nu se temuse niciodată să experimenteze, pe câtă vreme Chaddy se mulţumise să predea ceea ce ştia raţional, dar fără să captiveze. Realizarea supremă a lui

Chaddy fusese întotdeauna faptul de a se afla acolo, în apropiere, amortizorul loial, promptă să acorde asistenţă atunci când asistenţa era necesară. Aşa cum se întâmplase în prima zi a trimestrului trei cu Lady Veronica. Pe trăinicia ei, reflectă domnişoara Bulstrode, se construise acel edificiu atât de captivant.

În fine, din punct de vedere material, ambele femei se descurcaseră foarte bine. Dacă s-ar pensiona acum, amândouă ar avea asigurat un venit mulţumitor pentru tot restul vieţii lor. Domnişoara Bulstrode se întrebă dacă Chaddy va dori să se pensioneze odată cu ea? Probabil că nu. Probabil, pentru ea, şcoala era căminul. Ea ar continua, loială şi demnă de încredere, să o sprijine pe succesoarea domnişoarei Bulstrode.

Pentru că domnişoara Bulstrode se hotărâse – trebuia să existe un succesor. Mai întâi, asociat cu ea într-o conducere comună, apoi să conducă singur. Să ştii când să pleci – ăsta era una dintre marile imperative ale vieţii. Să pleci înainte ca puterile să înceapă să te părăsească, înainte să dai semne de slăbiciune, înainte să simţi banalitatea deşartă, lipsa de dorinţă de a avea în vedere efortul continuu.

Domnişoara Bulstrode finaliză corectarea eseurilor şi observă că eleva Upjohn avea o minte originală. Jennifer Sutcliffe avea o totală lipsă de imaginaţie, dar dădea dovadă de o înţelegere neobişnuit de clară a faptelor. Mary Vyse, bineînţeles, era erudita clasei – o memorie fenomenală. Dar ce fată plictisitoare! Plictisitor – cuvântul acela din nou. Domnişoara Bulstrode îl alungă din minte şi îşi sună secretara.

Începu să-i dicteze scrisori.

Dragă Lady Valence. Jane a avut probleme cu urechile. Bag în plic raportul doctorului… Etc.

Stimate baron Von Eisenger. Cu siguranţă, putem aranja ca Hedwig să meargă la operă cu prilejul distribuirii lui Hellstern în rolul Isoldei…

O oră trecu rapid. Domnişoara Bulstrode rareori făcea câte o pauză pentru un cuvânt. Creionul lui Ann Shapland alerga pe foaia blocnotesului.

„O secretară foarte bună, îşi zise domnişoara Bulstrode în sinea ei. Mai bună decât Vera Lorrimer. Exasperantă fată, Vera.” Renunţase la postul ei pe neaşteptate. Epuizare nervoasă, spusese ea. Ceva în legătură cu un bărbat. Domnişoara Bulstrode reflectă cu resemnare. De obicei era vorba despre un bărbat.

— Asta-i tot, zise domnişoara Bulstrode în timp ce dicta ultimul cuvânt şi scoase un suspin de uşurare. Sunt foarte multe lucruri plictisitoare de făcut, remarcă ea. Să scrii scrisori părinţilor este ca şi cum ai hrăni câinii. Să arunci câteva platitudini liniştitoare în toate gurile care aşteaptă.

Ann râse. Domnişoara Bulstrode se uită la ea cântărind-o din priviri.

— Ce te-a făcut să îmbrăţişezi munca de secretariat?

— Nu ştiu exact. N-am avut nici o înclinaţie specială pentru ceva anume şi este genul de ocupaţie spre care aproape toată lumea se îngrămădeşte.

— Nu o găseşti monotonă?

— Cred că am fost norocoasă. Am avut o mulţime de slujbe diferite. Am lucrat cu Sir Mervyn Todhunter, arheologul, timp de un an, apoi cu Sir Andrew Peters la Shell. Pentru un timp, am fost secretara Monicăi Lord, actriţa, o perioadă cu adevărat agitată! Zâmbi ea în amintirea acelor momente.

— În zilele noastre, sunt multe perioade din astea în viaţa noastră, a fetelor, zise domnişoara Bulstrode. Vă tot răzgândiţi şi vă tot schimbaţi, zise ea pe un ton dezaprobator.

— De fapt, nu pot face nimic pe termen lung. Am o mamă invalidă. Ea este, cum să zic, foarte dificilă din când în când. Şi atunci trebuie să mă duc acasă şi să mă ocup de ea.

— Înţeleg.

— Dar cu toate acestea, mă tem că probabil, oricum, m-aş tot schimba şi răzgândi. N-am darul continuităţii. Să te tot

schimbi mi se pare mult mai puţin plictisitor.
— Plictisitor… Murmură domnişoara Bulstrode, tulburată din nou de cuvântul fatidic.
Ann se uită la ea surprinsă.
— Nu-mi da atenţie, zise domnişoara Bulstrode. Doar că uneori câte un anume cuvânt apare tot timpul. Cum ţi-ar fi plăcut să fi fost profesoară? Întrebă ea, oarecum curioasă.
— Mă tem că mi-ar fi displăcut, răspunse Ann fără ocolişuri.
— De ce?
— Mi se pare foarte plictisitor… Ah, scuze.
Se opri cuprinsă de panică.
— Să predai nu e câtuşi de puţin plictisitor, o contrazise domnişoara Bulstrode cu entuziasm. Poate fi cel mai captivant lucru din lume. Îmi va lipsi enorm când mă voi pensiona.
— Dar sigur… Ann se uită ţintă la ea. Vă gândiţi să vă pensionaţi?
— Am hotărât, da. A, o să mai continui încă un an sau chiar doi.
— Dar de ce?
— Pentru că mi-am dat toată silinţa pentru şcoală şi am făcut tot ce-i mai bun din ea. Altceva nu mă mai interesează.
— Şcoala va merge mai departe?
— O, da. Am succesorul potrivit.
— Domnişoara Vansittart, nu?
— Deci o alegi în mod automat? Întrebă domnişoara Bulstrode uitându-se la Ann pe neaşteptate. E interesant…
— Mă tem că, de fapt, nu mă gândisem la varianta asta. Pur şi simplu, am auzit ce discuta personalul. Cred că va conduce foarte bine – exact în tradiţia dumneavoastră. Are o înfăţişare impresionantă, e prezentabilă şi cu un aspect impunător. Îmi imaginez că toate astea sunt importante, nu?

— Da, aşa este. Da, sunt sigură că Eleanor Vansittart este persoana potrivită.

— Ea va continua de acolo de unde aţi lăsat dumneavoastră, zise Ann adunându-şi lucrurile.

„Dar eu doresc asta? Se gândi domnişoara Bulstrode în timp ce Ann ieşea. Să continue de acolo de unde las eu? Exact asta va face Eleanor! Nici un experiment nou, nimic revoluţionar. Nu asta este calea prin care am făcut eu din Şcoala Meadowbank ceea ce este. Am riscat. Am deranjat o mulţime de oameni. M-am purtat urât, am indus în eroare şi am refuzat să urmez exemplul altor şcoli. Nu asta-i ceea ce doresc să se continue aici şi acum? Cineva care să răspândească o nouă viaţă în şcoală. O personalitate dinamică… Precum… Eileen Rich.”

Dar Eileen nu avea vârsta potrivită şi nu avea suficientă experienţă. Totuşi, era o persoană care impulsiona şi ştia să predea. Avea idei. Nu era niciodată plictisitoare… Prostii, trebuie să-şi scoată cuvântul acela din minte. Eleanor Vansittart nu era o persoană plictisitoare…

Domnişoara Bulstrode ridică privirea în timp ce domnişoara Chadwick intră.

— O, Chaddy, zise ea. Sunt încântată să te văd!

Domnişoara Chadwick se arătă oarecum surprinsă.

— De ce? Este vreo problemă?

— Eu sunt problema. Nu ştiu bine ce vreau.

— Asta-i atipic pentru tine, Honoria.

— Nu-i aşa? Cum merge treaba, Chaddy?

— Foarte bine, cred, răspunse domnişoara Chadwick parcă un pic cam nesigură.

Domnişoara Bulstrode insistă.

— Stai puţin. Nu te eschiva. Ce e în neregulă?

— Nimic. Serios, Honoria, absolut nimic. E doar… Domnişoara Chadwick se încruntă ajungând să semene cu un câine boxer nedumerit… Un sentiment. Dar de fapt, nu e ceva ce să pot preciza clar. Fetele noi par a fi un grup simpatic. Nu-mi prea place de Mademoiselle Blanche. Dar,

pe de altă parte, nu mi-a plăcut nici de Genevieve Depuy. Şireată.

Domnişoara Bulstrode nu dădu prea multă atenţie observaţiei făcută de Chaddy pentru că ea mereu le acuza pe profesoarele franţuzoaice că erau şirete.

— Nu e o profesoară bună, zise domnişoara Bulstrode. E de mirare. Recomandările ei erau foarte bune.

— Franţuzoaicele nu reuşesc niciodată să predea. Nici un fel de disciplină, spuse domnişoara Chadwick. Şi efectiv domnişoara Springer exagerează. Cam sare calul. „Săritoare" din fire, şi după nume3…

— E bună în ceea ce face.

— Da, admirabilă.

— Personalul nou este întotdeauna deconcertant, zise domnişoara Bulstrode.

— Da, consimţi domnişoara Chadwick cu înflăcărare. Sunt sigură că nu e nimic mai mult. Apropo, noul grădinar este foarte tânăr. Foarte neobişnuit pentru zilele noastre. Nici un grădinar nu pare a fi tânăr. Ce păcat că e aşa de arătos. Va trebui să fim cu ochii în patru.

Cele două doamne dădură din cap în semn de aprobare. Amândouă cunoşteau, mai bine ca oricine, dezastrul provocat de un tânăr arătos în sufletele adolescentelor.

Capitolul 7

Frunze în vânt.

I

— E destul de bine, băiete, zise bătrânul Briggs morocănos, e destul de bine.

Briggs îşi exprima aprobarea faţă de munca noului său ajutor, care săpase o fâşie de pământ. „Nu se face, se gândi Briggs, să-l las pe tânărul amic să se creadă grozav."

— Ţine minte ce-ţi spun, continuă el, nu trebuie să faci treburile în pripă. Ia-o uşurel, asta-i părerea mea. Dacă o iei uşurel, termini sigur treaba.

Tânărul înţelese că realizarea sa pusese într-o lumină oarecum defavorabilă propriul ritm de muncă al lui Briggs.

— Ei, acum, continuă Briggs, vom planta aici nişte ochiul-boului minunate. Ei nu-i plac ochiul-boului – dar eu nu-i dau atenţie. Femeile îşi au toanele lor, dar dacă nu le dai atenţie, mai mult ca sigur că nu observa niciodată. Totuşi, vreau să spun că, până la urmă, ea este genul care observă. Te-ai putea gândi că are destule pe cap cu administrarea unui loc ca ăsta.

Adam înţelese că „Ea”, care apărea cu mare dărnicie în conversaţia lui Briggs, făcea referire la domnişoara Bulstrode.

— Şi cu cine te-am văzut discutând adineaori, continuă Briggs bănuitor, când ai mers la magazie pentru bambuşi?

— A, aceea era doar una dintre tinerele doamne, răspunsese Adam.

— Aha. Una din italiencele acelea două, nu-i aşa? Fii atent, băiatul meu. Să nu ajungi să te încurci cu nici o italiancă, că eu ştiu despre ce vorbesc. Că am cunoscut italience în primul război şi dacă aş fi ştiut atunci ce ştiu acu' aş fi fost mult mai atent. Înţelegi?

— A fost o discuţie inofensivă, zise Adam prefăcându-se supărat. Pur şi simplu, am schimbat câteva cuvinte şi m-a întrebat cum se cheamă două, trei plante.

— A, zise Briggs, dar trebuie să ai grijă. Nu e treaba ta să discuţi cu vreuna dintre tinerele doamne. Ea nu o să accepte.

— Nu făceam nici un rău şi n-am spus nimic deplasat.

— N-am zis asta, băiete. Dar zău, cu o grămadă de femei tinere închise aici laolaltă şi care n-au nici măcar un profesor de desen să le fure minţile – n-ar fi rău să fii atent. Asta-i tot. Ah, iat-o pe Ticăloasa Bătrână. O să vrea ceva complicat, pun pariu.

Domnişoara Bulstrode se apropia cu un pas rapid.

— Bună dimineaţa, Briggs, zise ea. Bună dimineaţa… Ăăă…

— Adam, doamnă.

— A, da, Adam. Ei bine, se pare că ai săpat bucata aia foarte mulţumitor. Plasa de sârmă se lasă în jos lângă terenul de tenis, Briggs. N-ar fi rău să te ocupi de asta.

— Foarte bine, coniţă, foarte bine. O să avem grijă.

— Ce pui aici în faţă?

— Păi coniţă, mă gândisem…

— Nu ochiul-boului, rosti domnişoara Bulstrode fără să-i dea timp lui Briggs să termine, ci dalii.

Şi plecă brusc.

— Apare – dă ordine, zise Briggs. Nu că n-ar fi ageră. Imediat observă dacă n-ai făcut treaba cum se cuvine. Şi nu uita ce am spus şi fii atent, băiete. Despre italience şi toate celelalte.

— Dacă o să-mi găsească vreo greşeală, o să mă orientez, zise Adam bosumflat. Există o mulţime de slujbe.

— Ah. Eşti la fel ca toţi tinerii din ziua de azi. Nu accepţi o vorbă de la nimeni. Atât îţi spun, bagă de seamă pe unde mergi.

Adam continuă să arate bosumflat, dar începu din nou să sape.

Puţin încruntată, domnişoara Bulstrode se întorcea pe aleea care ducea spre şcoală.

Domnişoara Vansittart venea din direcţia opusă.

— Ce după-amiază fierbinte, zise domnişoara Vansittart.

— Da, aerul este foarte sufocant şi înnăbuşitor, spuse domnişoara Bulstrode încruntându-se din nou. L-ai observat pe tânărul acela – grădinarul cel tânăr?

— Nu, nu în mod deosebit.

— Mie mi se pare, cum să zic, un tip ciudat, rosti domnişoara Bulstrode gânditoare. Nu e genul obişnuit de pe aici.

— Poate că a venit de la Oxford şi vrea să câştige ceva bani.

— E chipeş. Fetele l-au observat.

— Problema obişnuită.

Domnişoara Bulstrode zâmbi.

— Să combini libertatea fetelor cu o supraveghere strictă – asta-i ceea ce vrei, Eleanor?

— Da.

— Ne descurcăm, spuse domnişoara Bulstrode.

— Da, într-adevăr. N-ai avut niciodată un scandal la Meadowbank, nu?

— Era cât pe ce o dată sau de două ori, zise domnişoara Bulstrode şi râse. Nici un moment de plictiseală când conduci o şcoală, continuă ea. Eleanor, găseşti vreodată viaţa de aici plictisitoare?

— Nu, fireşte, răspunse domnişoara Vansittart. Găsesc munca de aici captivantă şi mulţumitoare. Trebuie să te simţi foarte mândră şi fericită, Honoria, de marele succes pe care l-ai dobândit.

— Eu cred că am făcut o treabă foarte bună, zise domnişoara Bulstrode gânditoare. Bineînţeles, nimic nu este vreodată aşa cum îţi imaginezi la început… Spune-mi, Eleanor, rosti ea brusc, dacă ai conduce şcoala în locul meu, ce schimbări ai face? Fii sinceră. Mă interesează să aud.

— Nu cred că aş dori să fac vreo schimbare, zise Eleanor Vansittart. Mi se pare că spiritul locului şi întreaga organizare sunt aproape perfecte.

— Vrei să spui că ai continua pe aceeaşi direcţie?

— Da, fireşte. Nu cred că ar mai fi ceva de îmbunătăţit.

Domnişoara Bulstrode rămase tăcută o clipă. Se gândi în sinea ei: „Mă întreb dacă a spus asta ca să mă mulţumească. Nu cunoşti niciodată pe cineva cu adevărat, deşi e posibil să fi fost alături de tine ani de zile. În mod sigur, nu asta a vrut să spună. Oricine cu un pic de simţ creativ trebuie să vrea să facă schimbări. E adevărat totuşi că ar fi putut părea lipsit de tact să spună asta… Şi tactul este foarte important. Este important în relaţiile cu părinţii, cu fetele, cu personalul. Fără îndoială, Eleanor are tact.”

Apoi, adăugă cu voce tare:

— Mereu trebuie să existe ceva de modificat, totuşi, nu-i aşa? Mă refer la ideile şi la condiţiile de viaţă în

permanentă schimbare.

— A, sigur că da, spuse domnişoara Vansittart. Omul, cum se spune, trebuie să meargă în pas cu vremea. Dar este şcoala ta, Honoria, tu ai făcut din ea ceea ce este şi tradiţiile tale sunt esenţa ei. Cred că tradiţia este foarte importantă, nu-i aşa?

Domnişoara Bulstrode nu răspunse. Îi stăteau pe limbă cuvinte irevocabile. Oferta unui parteneriat atârna în aer. Cu toate că în stilul ei manierat, domnişoara Vansittart părea în necunoştinţă de cauză, trebuia să-şi fi dat seama de acest lucru. Domnişoara Bulstrode nu ştia efectiv ce o reţinea. De ce nu voia să-şi ia un angajament? Probabil, acceptă ea cu mâhnire, pentru că ura ideea de a renunţa la control, în secret, bineînţeles, dorea să rămână, dorea să continue să-şi conducă şcoala. Dar în mod sigur nimeni nu însuma calităţile unui succesor mai valoros decât Eleanor. Atât de credincioasă, atât de demnă de încredere. Bineînţeles, în aceeaşi măsură era şi draga de Chaddy – cu adevărat demnă de încredere. Şi totuşi, era aproape imposibil să ţi-o imaginezi pe Chaddy directoarea unei şcoli importante.

„Ce vreau? Se întrebă domnişoara Bulstrode. Ce nesuferită sunt! Zău, până acum, şovăiala nu a fost niciodată unul dintre defectele mele.”

În depărtare, sună un clopoţel.

— Ora mea de germană, zise domnişoara Vansittart. Trebuie să plec, adăugă, îndepărtându-se cu un pas rapid dar demn către clădirea şcolii.

Mergând după ea mai încet, domnişoara Bulstrode aproape se ciocni de Eileen Rich, care venea în pas grăbit de pe o alee laterală.

— Ah, îmi pare tare rău, domnişoară Bulstrode. Nu v-am văzut.

Ca de obicei, părul îi ieşea din cocul dezordonat. Domnişoara Bulstrode observă din nou osatura urâtă, dar

interesantă a feţei ei – o femeie tânără, ciudată, energică şi fascinantă.

— Ai avut oră?

— Da. Engleza…

— Îţi place să predai, nu? Întrebă domnişoara Bulstrode.

— Îmi place. Este cel mai fascinant lucru din lume.

— De ce?

Eileen Rich se opri brusc. Îşi trecu o mână prin păr şi se încruntă în efortul gândirii.

— Ce interesant. Nu ştiu dacă m-am gândit cu adevărat la acest lucru. De ce îi place cuiva să predea? Pentru că îl face să se simtă distins şi important? Nu, nu… Nu este atât de rău. Cred că aduce mult cu pescuitul. Nu ştii ce pradă o să prinzi, şi ce o să scoţi din mare. Depinde de calitatea răspunsului. Este foarte interesant când se întâmplă. Nu foarte des, fireşte.

Domnişoara Bulstrode dădu din cap în semn de aprobare. Avusese dreptate! Fata asta avea ceva de spus!

— Sper că vei conduce o şcoală într-o bună zi, zise ea.

— Ah, şi eu sper, răspunse Eileen Rich. Chiar sper. E ceea ce mi-ar plăcea mai presus de toate.

— Deja ai idei, nu-i aşa, despre modul cum ar trebuie să fie condusă o şcoală?

— Bănuiesc că toată lumea are idei, zise Eileen Rich. E foarte probabil ca o mare parte dintre ele să fie fantasmagorice şi să se dovedească total greşite. Ăsta poate fi un risc, bineînţeles. Dar cineva trebuie să le experimenteze. Va trebui să învăţ experimentând… Partea proastă e că nimeni nu se poate ghida după experienţa altor oameni, nu-i aşa?

— Realmente, nu, zise domnişoara Bulstrode. În viaţă, omul trebuie să greşească.

— Asta este foarte bine în viaţă, spuse Eileen Rich. În viaţă, te ridici după o cădere şi o iei de la capăt, adăugă ea încleştându-şi mâinile în pumn, cu o expresie devenită aspră. Apoi, brusc, se relaxă şi îşi recăpătă buna dispoziţie.

Dar dacă s-a ales praful de o şcoală nu mai poţi să o pui pe picioare şi nici să o iei de la capăt, nu?

— Dacă ai conduce o şcoală precum Meadowbank, zise domnişoara Bulstrode, ai face schimbări – ai experimenta?

Eileen Rich păru stânjenită.

— Acesta e un lucru teribil de dificil de spus, răspunse ea.

— Vrei să spui că da, zise domnişoara Bulstrode. Nu te sfii, rosteşte pe faţă ce gândeşti, copilă.

— Oricine ar dori, cred, să-şi folosească ideile, zise Eileen Rich. Nu susţin că ar merge. E posibil să nu meargă.

— Dar ar merita să rişti?

— Întotdeauna merită să rişti, nu? Replică Eileen Rich. Adică dacă eşti foarte convins de ceva.

— Nu ai nimic împotrivă să duci o viaţă periculoasă, înţeleg… Zise domnişoara Bulstrode.

— Cred că mereu am dus o viaţă periculoasă, mărturisi Eileen în timp ce o umbră îi traversă faţa. Trebuie să plec. Sunt aşteptată, adăugă şi se îndepărtă grăbită.

Domnişoara Bulstrode rămase uitându-se după ea. Încă mai stătea căzută pe gânduri când domnişoara Chadwick apăru grăbită în căutarea ei.

— Ah! Iată-te. Te-am căutat peste tot. Profesorul Andreson tocmai a sunat. Doreşte să ştie dacă o poate lua pe Meroe weekendul următor. Ştie că atât de curând nu e conform regulamentului, dar pleacă destul de brusc în… Într-un loc care sună precum Azur Bazin.

— Azerbaidjan, o corectă mecanic zise domnişoara Bulstrode, cu mintea încă la propriile planuri. Nu are experienţă, murmură ea pentru sine. Ăsta-i riscul. Ce-ai spus, Chaddy?

Domnişoara Chadwick repetă mesajul.

— I-am spus domnişoarei Shapland să-i spună că vom suna noi înapoi şi am trimis-o să te găsească.

— Să spunem că va fi foarte bine, zise domnişoara Bulstrode. Recunosc că asta este o ocazie excepţională.

Domnişoara Chadwick se uită pătrunzător la ea.

— Tu îţi faci griji, Honoria.

— Da. Nu ştiu bine ce vreau. Asta e ceva neobişnuit pentru mine… Şi mă nelinişteşte… Ştiu ce aş vrea să fac, dar simt că dacă aş lăsa locul cuiva fără experienţa necesară n-ar fi corect pentru şcoală.

— Aş vrea să renunţi la ideea asta cu pensionarea. Tu aparţii locului. Meadowbank are nevoie de tine.

— Meadowbank înseamnă mult pentru tine, Chaddy, nu-i aşa?

— Nu există şcoală ca Meadowbank nicăieri în Anglia, zise domnişoara Chadwick. Putem fi mândre de noi, tu şi eu, pentru că am înfiinţat-o.

Domnişoara Bulstrode îşi puse cu afecţiune un braţ pe după umerii domnişoarei Chadwick.

— Aşa este, Chaddy. În ceea ce te priveşte, tu eşti mângâierea vieţii mele. Nu există nimic legat de Meadowbank despre care tu să nu ştii. Ţii la acest loc la fel de mult ca mine. Şi asta spune multe, draga mea.

Domnişoara Chadwick se înroşi de plăcere. Se întâmpla foarte rar ca Honoria Bulstrode să-şi înfrângă răceala.

II

— Pur şi simplu, nu pot să joc cu obiectul ăsta înfiorător. Nu e deloc bună.

Exasperată, Jennifer aruncă racheta.

— Ah, Jennifer, faci prea mult caz de racheta asta.

— E vorba de balans, zise Jennifer ridicând din nou racheta şi agitând-o demonstrativ. Nu are balansul bun.

— Este mult mai bună decât vechitura mea, spuse Julia comparând-o cu racheta ei. A mea e ca un burete. Ascultă cum se aude, adăugă ea făcând-o să vibreze. Am avut de gând să o racordăm, dar mami a uitat.

— Cu toate acestea, eu aş prefera să o am pe a ta, zise Jennifer apucând racheta Juliei şi şfichiuind aerul cu ea o dată sau de două ori.

— Şi eu pe a ta. Atunci, chiar aş reuşi să lovesc ceva cu ea. Aş schimba-o, dacă vrei.

— De acord.

Cele două fete dezlipiră micile etichete adezive pe care erau scrise numele lor şi le relipiră, fiecare pe racheta celeilalte.

— N-am de gând să mai fac încă un schimb, rosti Julia cu titlu de avertisment. Aşa că n-are rost să spui că nu-ţi place vechiul meu burete.

III

Adam fluiera binedispus în timp ce fixa plasa de sârmă ce înconjura terenul de tenis. Uşa pavilionului de sport se deschise şi Mademoiselle Blanche, profesoara din Franţa, cea mică şi tăcută, se uită afară. Fu luată prin surprindere de prezenţa lui Adam, ezită o clipă şi apoi intră înapoi înăuntru.

„Mă întreb ce pune la cale”, îşi zise Adam.

Lui Adam nu i-ar fi trecut prin minte că Mademoiselle Blanche ar fi pus la cale ceva, dacă n-ar fi fost vorba de felul ei de a fi. Mademoiselle Blanche avea o privire vinovată care îi trezi pe dată bănuieli. Imediat, ea ieşi afară din nou, închizând uşa în urma ei, şi se opri să schimbe câteva cuvinte cu el.

— A, repari plasa, înţeleg.

— Da, domnişoară.

— Aici sunt terenuri de tenis foarte bune, la fel şi bazinul de înot şi pavilionul. Ah, le sport! Aici în Anglia, vă gândiţi mult la le sport, nu?

— Păi, cred că da, domnişoară.

— Joci tenis? Întrebă ea în timp ce îl examina cu o curiozitate feminină şi cu o invitaţie timidă în priviri.

Adam se întrebă din nou ce era în neregulă cu ea. Îi veni în minte gândul că Mademoiselle Blanche era întru câtva o profesoară franţuzoaică nepotrivită pentru Meadowbank.

— Nu, minţi el. Nu joc tenis. N-am timp.

— Atunci, joci crichet?

— A, mă rog, am jucat crichet în copilărie. Majoritatea băieţilor joacă.

— N-am avut timp să mă uit în jur, zise Angčle Blanche. Nu până azi, şi îmi pare bine că m-am gândit să cercetez pavilionul de sport. Aş vrea să scriu acasă, în Franţa, prietenilor mei care administrează o şcoală.

Din nou, Adam fu oarecum mirat. I se păru o explicaţie inutilă. Era aproape ca şi cum Mademoiselle Blanche ar fi dorit să găsească o scuză pentru prezenţa ei în pavilionul de sport. Dar de ce ar fi trebuit să se scuze? Avea tot dreptul să meargă oriunde pe terenul şcolii dacă îşi dorea, în mod sigur, nu trebuia să se scuze pentru asta în faţa unui ajutor de grădinar. Faptul ridică din nou semne de îndoială în mintea lui Adam. Ce făcuse această tânără în pavilionul de sport?

Adam se uită gânditor la Mademoiselle Blanche. Poate că ar fi bine să afle mai multe despre ea. Subtil şi deliberat, comportarea lui se schimbă. Continuă să fie respectuos, dar nu foarte respectuos. Îngădui ochilor să-i spună domnişoarei că era o tânără atrăgătoare.

— Bănuiesc că, uneori, trebuie să ţi se pară un pic cam plictisitor să lucrezi într-o şcoală de fete, domnişoară, zise el.

— Nu mă prea distrează.

— Totuşi, continuă Adam, cred că ai şi timp liber, nu?

Urmă o mică pauză, ca şi cum ea ar fi dezbătut în sinea ei răspunsul. Apoi, el simţi că, deşi cu un uşor regret, distanţa dintre ei fu în mod deliberat mărită.

— O, da, zise ea. Am timp liber suficient. Condiţiile slujbei de aici sunt excelente, adăugă ea şi îl salută cu o uşoară înclinare din cap. La revedere, mai spuse şi se îndepărtă spre clădirea principală.

„Ai pus tu ceva la cale în pavilionul de sport”, îşi zise Adam.

Aşteptă până ea dispăru, apoi îşi lăsă treaba, se îndreptă spre pavilionul de sport şi se uită înăuntru. Dar nu observă nimic nelalocul lui.

„Cu toate acestea, îşi zise el, a pus ea ceva la cale.”

În timp ce ieşea din nou afară, se trezi pe neaşteptate faţă în faţă cu Ann Shapland.

— Nu ştii unde este domnişoara Bulstrode? Întrebă ea.

— Cred că s-a întors la birou, domnişoară. Mai înainte discuta cu Briggs.

Ann se încruntă.

— Ce cauţi în pavilionul de sport?

Adam rămase uşor surprins. „Afurisit de bănuitoare minte mai are”, se gândi el şi apoi rosti cu o uşoară insolenţă în voce:

— M-am gândit să arunc o privire înăuntru. Nu e nici un rău dacă te uiţi, nu?

— N-ar trebui să-ţi vezi de treaba ta?

— Aproape am terminat să fixez plasa de sârmă din jurul terenului de tenis, zise el şi se întoarse uitându-se la clădirea din spatele lui. Asta e nouă, nu? Trebuie să fi costat o grămadă de bani. Tot ce-i mai bun pentru tinerele doamne aici, nu?

— Plătesc pentru asta, replică Ann sec.

— Şi am auzit că plătesc cu vârf şi îndesat, consimţi Adam. Simţi o dorinţă, nici de el înţeleasă, să o rănească sau să o supere pe acea domnişoară. Întotdeauna era imperturbabilă, foarte încrezătoare pe sine. Chiar i-ar plăcea să o vadă furioasă.

Dar Ann nu-i dădu această satisfacţie, ci se mulţumi să spună:

— Mai bine ai termina de fixat plasa.

Şi se întoarse spre clădire. La jumătatea drumului, Ann rări pasul şi privi înapoi. Adam se ocupa de plasa de pe terenul de tenis. Apoi, nedumerită, îşi mută privirea spre pavilionul de sport.

Capitolul 8

Crima.

I

Aflat în tura de noapte la secţia de poliţie din Hurst St Cyprian, sergentul Green căsca. Telefonul sună şi el ridică

receptorul. Peste o clipă, atitudinea i se schimbă total, începu să scrie în grabă pe un blocnotes.

— Da? Meadowbank? Da… Şi numele? Rostiţi-l pe litere, vă rog. S-P-R-I-N-G-E-R. Springer. Da. Da, vă rog aveţi grijă ca nimic să nu fie deranjat. Cineva va veni în scurt timp.

Apoi, rapid şi metodic, merse mai departe să pună în mişcare diversele proceduri stabilite.

— Meadowbank? Zise inspectorul detectiv Kelsey când veni rândul său. Asta-i şcoala de fete, nu? Despre moartea cui se discută? Moartea unei profesoare de sport, rosti Kelsey dus pe gânduri. Sună ca titlul unui thriller de la un stand de cărţi din gară.

— Cine crezi că ar fi putut să o omoare? Întrebă sergentul. Pare nefiresc.

— Chiar şi profesoarele de sport au vieţile lor amoroase, răspunse inspectorul Kelsey. Unde au zis că i s-a găsit corpul?

— În pavilionul de sport. Cred că e o denumire pretenţioasă pentru sala de gimnastică.

— Se poate, zise Kelsey. Moartea profesoarei de sport în sala de sport. Pare o crimă cât se poate de sportivă, nu? Ai spus că a fost împuşcată?

— Da.

— S-a găsit pistolul?

— Nu.

— Interesant, făcu inspectorul Kelsey şi, adunându-şi alaiul, plecă să-şi îndeplinească obligaţiile de serviciu.

II

La Meadowbank, uşa principală era deschisă, lăsând lumina să se reverse, şi domnişoara Bulstrode în persoană îl primi pe inspectorul Kelsey. El o cunoştea din vedere, aşa cum, firește, o cunoşteau majoritatea oamenilor din zonă. Chiar şi în acel moment de confuzie şi nesiguranţă, domnişoara Bulstrode rămăsese absolut neschimbată, stăpână pe situaţie şi cu puteri depline asupra subordonaţilor ei.

— Inspectorul Kelsey, doamnă, se prezentă el.

— Ce ai dori să faci întâi, inspectare Kelsey? Vrei să mergi la pavilionul de sport sau vrei să auzi toate detaliile?

— Doctorul este cu mine, zise Kelsey. Dacă vreţi să le arătaţi lui şi celor doi oameni ai mei unde se află corpul, aş vrea să schimb câteva vorbe cu dumneavoastră.

— Sigur. Vino în salonaşul meu. Domnişoară Rowan, vrei să le arăţi drumul doctorului şi celorlalţi? Zise ea şi adăugă: Cineva din personalul meu se află acolo şi are grijă să nu fie deranjat nimic.

— Mulţumesc, doamnă.

Kelsey o urmă pe domnişoara Bulstrode în salonaş.

— Cine a găsit trupul?

— Intendenta, domnişoara Johnson. Pe una dintre fete o durea o ureche şi domnişoara Johnson o trata. În acest timp, a observat că perdelele nu erau trase cum trebuie şi când s-a dus să le aranjeze, a observat că în pavilionul de sport ardea o lumină, lucru care nu ar fi trebuit să se fi întâmplat la ora 1 dimineaţa, termină domnişoara Bulstrode sec.

— Chiar aşa, zise Kelsey. Unde este domnişoara Johnson acum?

— Este aici dacă vrei să o vezi.

— Imediat. Vreţi să continuaţi, doamnă?

— Domnişoara Johnson s-a dus şi a trezit o altă membră din personalul meu, domnişoara Chadwick. Amândouă au hotărât să se ducă să cerceteze. Pe când ieşeau pe uşa din spate, au auzit zgomotul unei împuşcături, după care au alergat cât de repede au putut spre pavilionul de sport. Când au ajuns acolo…

Inspectorul o întrerupse:

— Mulţumesc, domnişoară Bulstrode. Dacă, aşa cum spuneţi, domnişoara Johnson este disponibilă, voi asculta de la ea ce urmează. Dar, mai întâi, puteţi să-mi spuneţi ceva despre femeia asasinată?

— Se numeşte Grace Springer.

— E aici demult?
— Nu. A venit în acest trimestru. Fosta mea profesoară de sport a plecat să ocupe un post în Australia.
— Şi ce ştiaţi despre această domnişoară Springer?
— Recomandările ei erau excelente, zise domnişoara Bulstrode.
— Nu aţi cunoscut-o personal înainte de asta?
— Nu.
— Aveţi cât de cât idee, chiar vag, ce ar fi putut provoca această tragedie? Era nefericită? Ceva complicaţii sentimentale?
Domnişoara Bulstrode clătină din cap.
— Nimic de care să ştiu. Pot să zic, continuă ea, că mi se pare foarte puţin probabil. Nu era genul ăsta de femeie.
— Aţi fi surprinsă, replică inspectorul Kelsey sumbru.
— Ai vrea să o aduc pe domnişoara Johnson acum?
— Dacă sunteţi amabilă. După ce voi auzi povestea, mă voi duce la sala de gimnastică sau la – cum îl numiţi – pavilionul de sport?
— Este o anexă recentă a şcolii, construită anul acesta, zise domnişoara Bulstrode. Se află în apropiere de bazinul de înot şi cuprinde un teren de squash şi alte anexe. Acolo sunt ţinute rachetele de tenis, crosele de lacrosse şi hochei, şi mai există un uscător pentru costumele de înot.
— Exista vreun motiv pentru care domnişoara Springer se aflase noaptea în pavilionul de sport?
— Niciunul, replică domnişoara Bulstrode fără pic de echivoc.
— Foarte bine, domnişoară Bulstrode. Acum voi sta de vorbă cu domnişoara Johnson.
Domnişoara Bulstrode părăsi încăperea şi reveni împreună cu intendenta. După ce descoperise cadavrul, domnişoarei Johnson i se administrase o duşcă zdravănă de brandy pentru a-şi veni în fire. Rezultatul era o volubilitate oarecum sporită.

— Acesta e inspectorul Kelsey, îl prezentă domnişoara Bulstrode. Fă un efort şi redobândeşte-ţi stăpânirea de sine, Elspeth, şi spune-i inspectorului ce s-a întâmplat exact.

— E îngrozitor, începu domnişoara Johnson, e absolut îngrozitor. Un astfel de lucru nu mi s-a mai întâmplat de când mă ştiu. Niciodată! N-aş fi crezut, efectiv n-aş fi crezut. Şi tocmai domnişoara Springer!

Inspectorul Kelsey era un bărbat perspicace. Întotdeauna era dispus să devieze de la cursul obişnuit al unui interogatoriu dacă o remarcă i se părea neobişnuită sau merita mai multă atenţie.

— Vi se pare, nu-i aşa, zise el, foarte ciudat că domnişoara Springer a fost cea omorâtă?

— O, vai, da, inspectore. Era foarte – cum să zic, foarte robustă. Foarte energică. Ca genul acela de femeie pe care oricine şi-o poate imagina apucând un spărgător cu o singură mână… Sau doi spărgători.

— Spărgători? Hm, făcu zise inspectorul Kelsey. Exista ceva de furat în pavilionul de sport?

— Păi, nu, chiar nu văd ce s-ar fi putut fura. Costume de înot, bineînţeles, şi accesorii sportive.

— Genul de lucruri pe care le-ar fi putut fura un găinar, consimţi Kelsey. Abia dacă merita să dai o spargere, după părerea mea. Apropo, a fost forţată uşa?

— Nici nu m-am gândit să mă uit, zise domnişoara Johnson. Adică, uşa era deschisă când am ajuns noi acolo şi…

— Nu a fost forţată, zise domnişoara Bulstrode.

— Înţeleg, spuse Kelsey. S-a folosit o cheie, continuă el uitându-se la domnişoara Johnson. Domnişoara Springer era plăcută? Întrebă.

— Păi, n-aş putea spune. Adică, la urma urmei, a murit.

— Prin urmare, nu o plăceaţi, zise Kelsey receptiv, ignorând sentimentele mai delicate ale domnişoarei Johnson.

— Nu cred că cineva ar fi putut să o placă foarte mult, afirmă domnişoara Johnson. Avea o atitudine foarte directă. Nu se sfia să contrazică oamenii în mod tranşant. Era foarte capabilă şi îşi lua munca foarte în serios aş spune, nu-i aşa, domnişoară Bulstrode?

— Desigur, zise domnişoara Bulstrode.

Kelsey reveni de la divagaţia pe care o urmărise:

— Acum, domnişoară Johnson, să auzim ce s-a întâmplat.

— Pe Jane, una dintre elevele noastre, o durea urechea. S-a trezit cu o durere zdravănă şi a venit la mine. Am găsit câteva leacuri şi când am dus-o înapoi la culcare, am observat că perdelele de la fereastră fluturau şi m-am gândit că poate ar fi mai bine dacă fereastra ei n-ar sta deschisă noaptea, căci vântul sufla chiar în odaia ei. Fireşte că fetele donn mereu cu ferestrele deschise. Uneori, avem probleme cu străinii, dar întotdeauna insist ca…

— Asta, de fapt, nu contează acum, interveni domnişoara Bulstrode. Regulile noastre generale de igienă nu-l interesează pe inspectorul Kelsey.

— Nu, nu, sigur că nu, zise domnişoara Johnson. Mă rog, cum am spus, m-am dus să închid fereastra şi spre surprinderea mea am văzut o lumină în pavilionul de sport. Se vedea bine, nu puteam mă înşel. Mi s-a părut că se mişca dintr-o parte în alta.

— Vreţi să spuneţi că nu era un bec aprins, ci lumina unei lanterne?

— Da, da, asta trebuie să fi fost. M-am gândit imediat: „Ah, ce poate face cineva acolo la ora asta din noapte?” Bineînţeles că nu m-am gândit la spărgători. Asta ar fi fost o idee foarte fantezistă, după cum aţi spus şi dumneavoastră.

— La ce v-aţi gândit? Întrebă Kelsey.

Domnişoara Johnson aruncă o privire spre domnişoara Bulstrode, apoi la inspector.

— Păi, zău, nu ştiu dacă aveam vreo idee anume. Adică, mă rog, cum să zic, nu eram în stare să gândesc…

Domnişoara Bulstrode o întrerupse:

— Îmi imaginez că domnişoara Johnson s-a gândit că una dintre elevele noastre ar fi putut ieşi la o întâlnire de taină cu cineva, zise ea. Aşa e, Elspeth?

Domnişoara Johnson rosti pe nerăsuflate:

— Mă rog, da, ideea mi-a venit în minte doar pe moment. Una dintre italiencele noastre, poate. Străinele sunt mult mai precoce decât englezoaicele noastre.

— Nu fi atât de încuiată, zise domnişoara Bulstrode. Avem şi noi o mulţime de fete care încearcă să stabilească întâlniri nepotrivite. Era foarte firesc să-ţi treacă prin minte un asemenea gând şi probabil la fel m-aş fi gândit şi eu.

— Continuaţi, o îndemnă inspectorul Kelsey.

— Prin urmare, mi-am zis că cel mai bun lucru era să merg la domnişoara Chadwick să o rog să iasă afară cu mine ca să vedem ce se întâmplă, continuă domnişoara Johnson.

— De ce domnişoara Chadwick? Întrebă Kelsey. Aveţi vreun motiv anume pentru care să o fi ales tocmai pe acea profesoară?

— N-am vrut să o deranjez pe domnişoara Bulstrode, zise domnişoara Johnson, şi mă tem că este un obicei al nostru să mergem mereu la domnişoara Chadwick dacă nu vrem să o deranjăm pe domnişoara Bulstrode. Domnişoara Chadwick e aici de foarte mult timp şi are foarte multă experienţă.

— Oricum, spuse Kelsey, aţi mers la domnişoara Chadwick şi aţi trezit-o. E corect?

— Da. A fost de acord cu mine că trebuie să mergem acolo imediat. N-am mai zăbovit să ne îmbrăcăm, ci pur şi simplu ne-am pus puloverele şi hainele şi am ieşit pe uşa din spate. Şi exact în momentul acela, când ne aflam pe alee, am auzit o împuşcătură din pavilionul de sport. Aşa că am alergat într-acolo cât de repede am putut. Lipsite de minte, nu luaserăm cu noi o lanternă şi era dificil să vedem pe unde mergem. Ne-am împiedicat o dată sau de două ori, dar am ajuns la locul cu pricina foarte repede. Uşa era deschisă. Am aprins lumina şi…

Kelsey interveni:

— Deci nu era nici o lumină când aţi ajuns acolo. Nici o lanternă sau vreo altă sursă de lumină?

— Nu. Locul era cufundat în întuneric. Am aprins lumina şi ea era acolo. Era…

— E în regulă, zise inspectorul Kelsey cu blândeţe, nu e nevoie să descrieţi nimic. Mă voi duce acolo acum şi voi vedea cu ochii mei. Pe drum nu v-aţi întâlnit cu nimeni?

— Nu.

— Sau n-aţi auzit pe cineva fugind?

— Nu. N-am auzit nimic.

— A mai auzit cineva din clădirea şcolii împuşcătura? Întrebă Kelsey uitându-se la domnişoara Bulstrode.

Ea clătină din cap.

— Nu. Nimeni nu a spus că ar fi auzit. Pavilionul de sport este la o anumită distanţă şi mă cam îndoiesc că împuşcătura ar fi răsunat până aici.

— Poate că s-a auzit din una dintre camerele care dau spre pavilionul de sport?

— Puţin probabil, cred, dacă nu cumva ascultă cineva cu atenţie tocmai un astfel de zgomot. Sunt sigură că n-a fost suficient de puternic ca să trezească pe cineva din somn.

— În sfârşit, mulţumesc, zise inspectorul Kelsey. Acum voi merge la pavilionul de sport.

— Merg şi eu, se oferi domnişoara Bulstrode.

— Vreţi să vin şi eu? Întrebă domnişoara Johnson. Vin dacă doriţi. Adică, n-are nici un rost să ne dăm în lături din faţa unei situaţii, nu? Consider că omul trebuie să înfrunte indiferent ce vine şi…

— Mulţumesc, zise inspectorul Kelsey, nu e nevoie, domnişoară Johnson. Nu m-aş gândi să vă supun unui stres suplimentar.

— Foarte neplăcut, spuse domnişoara Johnson, şi e şi mai rău când îmi dau seama că n-am plăcut-o prea mult.

De fapt, am avut o neînţelegere chiar şi seara trecută în cancelarie. Am susţinut cu hotărâre că prea multă educaţie

fizică nu era bună pentru unele fete – fetele mai sensibile. Domnişoara Springer a spus nişte absurdităţi – că tocmai aceste fete aveau nevoie de aşa ceva. Că le fortifică şi face din ele alte femei. I-am spus că, de fapt, ea nu ştie totul, deşi era posibil să creadă că ştie. La urma urmei, din punct de vedere profesional, eu am fost instruită şi ştiu mult mai multe despre sensibilitate şi boală decât ştie, adică ştia, domnişoara Springer, deşi nu mă îndoiesc că domnişoara Springer ştie totul despre barele paralele, capre şi antrenament la tenis. Dar, Dumnezeule, acum că mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat, aş dori să nu fi spus tot ce am spus. Cred că oricine se simte aşa după ce s-a întâmplat ceva îngrozitor. Efectiv mă învinovăţesc.

— Acum, ia loc acolo, scumpo, zise domnişoara Bulstrode, lăsând-o să se aşeze pe canapea. Pur şi simplu stai, odihneşte-te şi nu da atenţie nici unei mici dispute pe care ai avut-o. Viaţa ar fi foarte plictisitoare dacă am fi de acord unii cu ceilalţi asupra tuturor subiectelor.

Domnişoara Johnson se aşează clătinând din cap şi apoi căscă. Domnişoara Bulstrode îl urmă pe Kelsey pe hol.

— I-am dat cam mult brandy, zise ea în semn de scuză. A făcut-o un pic cam volubilă. Dar nu a fost neclară, nu?

— Nu, răspunse Kelsey. A relatat foarte clar cele întâmplate.

Domnişoara Bulstrode se îndreptă spre uşa din spate.

— Pe aici au mers domnişoarele Johnson şi Chadwick?

— Da. Observ că duce direct pe aleea dintre rododendroni care iese la pavilionul de sport.

Inspectorul avea o lanternă puternică şi împreună cu domnişoara Bulstrode ajunse curând la clădirea unde, în clipa aceea, luminile străluceau orbitor.

— Frumoasă construcţie, zise Kelsey privind-o.

— Ne-a costat o sumă frumuşică, spuse domnişoara Bulstrode, dar ne permitem, adăugă ea cu seninătate.

Uşa deschisă dădea într-o încăpere de mărime medie. Acolo se aflau dulăpioarele cu numele diferitelor fete

înscrise pe ele. În capătul camerei, se afla un rastel pentru rachetele de tenis şi unul pentru crosele de lacrosse. O uşă laterală ducea la duşuri şi la cabinele pentru schimbat. Kelsey se opri înainte să intre. Doi dintre oamenii săi erau ocupaţi. Un fotograf tocmai îşi terminase treaba, şi un alt bărbat care era prins cu analiza amprentelor, îşi ridică privirile şi zise:

— Puteţi traversa camera, domnule. Este în regulă. Încă n-am terminat la capătul acesta.

Kelsey se apropie de locul unde medicul poliţiei era îngenuncheat lângă corpul neînsufleţit. Acesta îşi ridică ochii în timp ce Kelsey se apropia.

— A fost împuşcată cam de la un metru depărtare, zise el. Glonţul i-a străpuns inima. Moartea trebuie să fi fost aproape instantanee.

— Da. Când s-a întâmplat?

— Să spunem, în urmă cu o oră sau cam aşa ceva.

Kelsey dădu din cap aprobator şi se uită apoi la silueta înaltă a domnişoarei Chadwick, care stătea lângă un perete, cu o înfăţişare sumbră, ca un câine de pază. Aproximativ cincizeci şi cinci de ani, socoti el, frunte frumoasă, gură încăpăţânată, păr cărunt în dezordine şi nici o urmă de furie. Genul de femeie, se gândi, care putea fi de nădejde într-o situaţie de criză, chiar dacă, în viaţa de zi cu zi, putea să treacă neobservată.

— Domnişoara Chadwick? Zise el.

— Da.

— Aţi venit cu domnişoara Johnson şi aţi descoperit trupul neînsufleţit?

— Da. Era exact cum este şi acum. Moartă.

— Şi ora?

— M-am uitat la ceas când domnişoara Johnson m-a trezit. Era unu fără zece.

Kelsey dădu din cap în semn de acord cu ora pe care domnişoara Johnson i-o furnizase. Se uită gânditor la femeia moartă. Părul ei roşcat-deschis era tuns scurt. Avea

o faţă plină de pistrui, cu o bărbie ascuţită şi o siluetă atletică şi uscăţivă. Purta o fustă de tweed şi un pulover gros, de culoare închisă. În picioare, avea pantofi de golf fără ciorapi.

— Aţi găsit vreo armă? Întrebă Kelsey.

Unul din oamenii săi clătină din cap.

— Nici urmă, domnule.

— Dar lanterna?

— Este o lanternă acolo în colţ.

— Ceva amprente pe ea?

— Da. Ale femeii moarte.

— Aşadar, lanterna era a ei, zise Kelsey gânditor. A venit aici cu lanterna – de ce? Se întrebă în parte pe sine, în parte pe oamenii săi şi în parte pe domnişoarele Bulstrode şi Chadwick. În cele din urmă, păru să se concentreze asupra celei din urmă. Ceva idei?

Domnişoara Chadwick clătină din cap.

— Absolut nici o idee. Bănuiesc că o fi lăsat ceva aici – uitat în această după-amiază sau seară – şi a venit să ia obiectul respectiv. Dar pare ceva foarte puţin probabil în toiul nopţii.

— Trebuie să fi fost ceva foarte important dacă a ieşit la ora aceea, zise Kelsey.

Se uită în jur. Nimic nu părea deranjat cu excepţia rastelului cu rachete din capăt. Acesta părea să fi fost tras cu violenţă în faţă. Câteva rachete zăceau pe podea.

— Bineînţeles, sugeră domnişoara Chadwick, ar fi putut să fi zărit o lumină aici, aşa cum a văzut şi domnişoara Johnson mai târziu, şi a ieşit să facă cercetări. Asta mi se pare cel mai probabil.

— Cred că aveţi dreptate, zise Kelsey. Există doar o mică problemă. Ar fi ieşit de una singură?

— Da, răspunse domnişoara Chadwick fără ezitare.

— Domnişoara Johnson, îi reaminti Kelsey, a venit şi v-a trezit.

— Ştiu, zise domnişoara Chadwick, şi asta-i ceea ce aş fi făcut şi eu dacă aş fi văzut lumina. Aş fi trezit-o pe

domnişoara Bulstrode sau pe domnişoara Vansittart sau pe altcineva. Dar nu şi domnişoara Springer. Ea ar fi fost foarte încrezătoare – ba mai mult decât atât, ar fi preferat să confrunte un intrus pe cont propriu.

— O altă chestiune, zise inspectorul. Aţi ieşit pe uşa din dos cu domnişoara Johnson. Era descuiată?

— Da, era.

— Probabil lăsată descuiată de domnişoara Springer?

— Asta pare concluzia firească, zise domnişoara Chadwick.

— În concluzie, presupunem că domnişoara Springer a văzut o lumină în sala de gimnastică – sau pavilionul de sport, indiferent cum îi spuneţi – că a ieşit să cerceteze şi că cel care se afla acolo a împuşcat-o, încheie el întorcându-se brusc spre domnişoara Bulstrode, care stătea nemişcată în uşă. Vi se pare corect? Întrebă el.

— Nu mi se pare corect deloc, zise domnişoara Bulstrode. Sunt de acord cu prima parte. Vom spune că domnişoara Springer a văzut o lumină aici şi că a ieşit să cerceteze de una singură. Asta e cât se poate de probabil. Dar că persoana pe care a deranjat-o ar fi tras în ea, mi se pare cu totul greşit. Dacă era cineva care n-ar fi avut nici o treabă să se afle în acest loc, ar fi fost mai probabil să fi fugit sau să fi încercat să fugă. De ce ar fi venit cineva aici la ora acea din noapte cu un pistol? Este ridicol. Da, ridicol! Aici nu există nimic ce merită a fi furat şi, cu certitudine, nimic pentru care ar fi meritat să se comită o crimă.

— Credeţi că e mai probabil ca domnişoara Springer să fi tulburat vreun fel de întâlnire?

— Asta e cea mai probabilă şi firească explicaţie, spuse domnişoara Bulstrode. Dar nu explică crima, nu? Fetele din şcoala mea nu au asupra lor pistoale şi mai mult ca sigur nici tinerii cu care ele s-ar putea întâlni.

Kelsey aprobă.

— Ar putea deţine cel mult un briceag automat, zise el. Mai există o alternativă, continuă el. Să zicem că

domnişoara Springer a venit aici să se întâlnească poate cu un bărbat…

Domnişoara Chadwick chicoti brusc.

— O, nu, zise ea, nu domnişoara Springer.

— Nu vreau să mă refer neapărat la o întâlnire amoroasă, continuă inspectorul sec. Sugerez că asasinatul a fost deliberat, că cineva a plănuit să o omoare pe domnişoara Springer, că a aranjat să o întâlnească aici şi să o împuşte.

Capitolul 9

Pisica printre porumbei.

I

Scrisoarea lui Jennifer Sutcliffe către mama ei:

Dragă mamă, Noaptea trecută a avut loc o crimă. Domnişoara Springer, profesoara de sport. S-a întâmplat în toiul nopţii şi poliţia a venit în această dimineaţă şi pune întrebări tuturor.

Domnişoara Chadwick ne-a spus să nu discutăm cu nimeni despre întâmplare asta, dar eu m-am gândit că tu ai dori să ştii.

Cu dragoste, Jennifer.

II

Meadowbank era o instituţie de suficientă importanţă să merite atenţia personală a şefului poliţiei locale. În timp ce investigaţia de rutină continua, domnişoara Bulstrode nu stătuse cu mâinile în sân. Sună la un mogul al presei şi la ministrul de interne, amândoi prieteni personali de-ai ei.

Ca urmare a acestor manevre, în ziare apăruseră foarte puţine ştiri despre eveniment. O profesoară de sport fusese găsită moartă în sala de gimnastică a şcolii. Dacă fusese împuşcată din întâmplare, ori voit, nu fusese încă stabilit. Majoritatea ştirilor despre eveniment aveau o notă aproape apologetică, de parcă ar fi fost complet lipsit de tact din partea oricărei profesoare de sport să ajungă să fie împuşcată în astfel de împrejurări.

Ann Shapland avea o zi încărcată: să scrie scrisori părinţilor. Domnişoara Bulstrode nu pierdu timpul

spunându-le elevelor ei să păstreze tăcerea în legătură cu evenimentul. Ea ştia că ar fi fost inutil, că veşti mai mult sau mai puţin sinistre vor fi negreşit scrise părinţilor şi tutorilor îngrijoraţi. Avea de gând ca propriile relatări ale tragediei, rezonabile şi echilibrate, să ajungă la aceştia în acelaşi timp.

Mai târziu, în acea după-amiază, se afla într-o şedinţă cu domnul Stone, şeful poliţiei locale, şi cu inspectorul Kelsey. Poliţia era total îndreptăţită să ceară presei să minimalizeze situaţia cât de mult posibil. Astfel aveau posibilitatea să desfăşoare cercetările discret şi fără imixtiuni.

— Îmi pare foarte rău pentru asta, domnişoară Bulstrode, chiar foarte rău, zise şeful poliţiei locale. Bănuiesc că este – cum să zic – un lucru rău pentru dumneavoastră.

— Crima este un lucru rău pentru orice şcoală, răspunse domnişoara Bulstrode. Totuşi, n-are nici un rost să insistăm asupra acestui fapt acum. Trebuie să înfruntăm momentul, fără îndoială, aşa cum am înfruntat şi alte furtuni. Tot ce sper este ca problema să fie clarificată rapid.

— Nu văd de ce n-ar fi aşa, nu? Zise Stone şi se uită la Kelsey.

— Ar putea fi de ajutor să-i cunoaştem trecutul, spuse Kelsey.

— Chiar crezi? Întrebă domnişoara Bulstrode laconic.

— Se poate să-i fi purtat cineva sâmbetele, sugeră Kelsey.

Domnişoara Bulstrode nu răspunse.

— Credeţi că are legătură cu acest loc? Întrebă şeful poliţiei locale.

— Inspectorul Kelsey aşa crede, zise domnişoara Bulstrode. Încearcă doar să-mi cruţe sentimentele, cred.

— Eu cred că se leagă de Meadowbank, remarcă inspectorul încet. La urma urmei, domnişoara Springer avea momentele ei libere, ca toţi ceilalţi membri din personal. Dacă dorea, ar fi putut aranja o întâlnire cu cineva în orice loc dorea ea. De ce să aleagă sala de gimnastică de aici în toiul nopţii?

— Aveţi ceva împotriva unei percheziţii în cadrul şcolii, domnişoară Bulstrode? Întrebă şeful poliţiei locale.

— Absolut deloc. Veţi căuta pistolul sau revolverul sau ce-o fi fost, bănuiesc?

— Da. Era un pistol mic de provenienţă străină.

— Străină, rosti domnişoara Bulstrode preocupată.

— După ştiinţa dumneavoastră, cineva din personal sau vreuna dintre eleve deţine un astfel de obiect?

— Categoric nu, după ştiinţa mea, răspunse domnişoara Bulstrode. Sunt cât se poate de sigură că niciuna dintre elevele mele nu deţine aşa ceva. Când sosesc aici, lucrurile personale sunt despachetate şi un astfel de obiect ar fi fost văzut şi remarcat şi, pot spune, ar fi stârnit comentarii aprinse. Dar te rog, inspectore Kelsey, fa exact ce doreşti în privinţa asta. Înţeleg că oamenii dumitale au cercetat terenurile azi.

— Da, încuviinţă inspectorul şi continuă: Aş mai vrea să mă întâlnesc cu celelalte membre din personal. Se poate ca vreuna să fi auzit o remarcă făcută de domnişoara Springer care să ne dea un indiciu. Sau poate a observat ceva ciudat în comportarea ei. După o pauză, urmă: Aceleaşi întrebări s-ar putea adresa şi elevelor.

— Plănuiam să mă adresez fetelor în această seară, după rugăciuni, răspunse domnişoara Bulstrode. Le voi cere să vină şi să-mi comunice în cazul în care vreuna dintre ele are vreo informaţie care ar putea avea legătură cu moartea domnişoarei Springer.

— O idee foarte utilă, zise şeful poliţiei locale.

— Dar nu trebuie să uitaţi, zise domnişoara Bulstrode, că este posibil ca vreuna dintre fete să dorească să se facă remarcată exagerând un oarecare incident sau chiar inventând unul. Fetele fac lucruri foarte ciudate, dar eu sper că sunteţi obişnuiţi să trataţi forma asta de exhibiţionism.

— Am mai întâlnit-o, spuse inspectorul Kelsey. Acum, adăugă el, vă rog să-mi daţi lista cu personalul, inclusiv

servitorii.

III

— M-am uitat în toate dulăpioarele din pavilion, domnule.

— Şi n-ai găsit nimic? Întrebă Kelsey.

— Nu, domnule, nimic important. Lucruri ciudate în unele dintre ele, dar nimic să ne intereseze.

— Niciunul nu era încuiat, nu?

— Nu, domnule, dar pot fi încuiate. Fiecare avea cheia în broască, dar niciunul nu era încuiat.

Kelsey se uită cu atenţie la podeaua goală. Rachetele de tenis şi crosele de lacrosse fuseseră reaşezate în ordine în rasteluri.

— O, bine, zise el, acum o să mă duc în clădirea principală să stau de vorbă cu personalul.

— Nu credeţi că a fost o treabă din interior, domnule?

— Ar fi putut fi, zise Kelsey. Nimeni nu are alibi, cu excepţia celor două profesoare, Chadwick şi Johnson, şi copila Jane, care avea o durere de ureche. Teoretic, toate celelalte erau în pat şi dormeau, dar nu există nimeni care să garanteze pentru asta. Fetele au camere separate şi, în mod firesc, la fel şi personalul. Oricare dintre ele, inclusiv domnişoara Bulstrode în persoană, ar fi putut să iasă şi să se întâlnească aici cu domnişoara Springer sau ar fi putut să o urmărească în acest loc. Apoi, după ce a fost împuşcată, indiferent cine a fost ar fi putut să se retragă pe furiş printre tufişuri spre uşa din spate şi s-ar fi întors frumuşel din nou în pat atunci când era dată alarma. Mobilul e problema. Da, zise Kelsey, mobilul. În afară de cazul în care se petrecea ceva de care noi nu avem cunoştinţă, nu pare a exista nici un mobil.

Kelsey ieşi din pavilion şi porni încet spre clădirea principală. Cu toate că era în afara orelor de lucru, bătrânul Briggs, grădinarul, îşi găsise de treabă la un strat de flori şi, când trecu inspectorul, el îşi înălţă capul.

— Lucrezi la ore târzii, zise Kelsey zâmbind.

— Ah, făcu Briggs. Cei tineri nu ştiu ce-i grădinăritul, îşi fac apariţia la opt şi încetează lucrul la cinci – cam asta cred ei că e grădinăritul. Trebuie să observi vremea, în unele zile ai putea foarte bine nici să nu ieşi în grădină şi sunt altele când poţi să munceşti de la şapte dimineaţa până la opt seara. Asta se întâmplă dacă iubeşti locul şi ai un sentiment de mândrie când vezi cum arată.

— Dumneata ar trebui să fii mândru de acest loc, observă Kelsey. N-am mai văzut, în ziua de azi, un loc mai bine întreţinut ca ăsta.

— În ziua de azi, bine spus, replică Briggs. Dar eu sunt norocos. Am un tovarăş tânăr şi puternic care lucrează pentru mine. Şi încă doi băieţi, dar nu sunt prea grozavi.

Majoritatea băieţilor şi bărbaţilor tineri nu vin să facă acest soi de muncă. Se îndreaptă cu toţii spre fabrici sau ajung funcţionari şi lucrează într-un birou. Nu le place să-şi murdărească mâinile cu pământ adevărat. Dar eu sunt norocos, cum spun. Am un bărbat cumsecade care munceşte pentru mine, aşa cum a venit şi s-a oferit de curând.

— De curând? Întrebă inspectorul Kelsey.

— La începutul trimestrului, zise Briggs. Adam se numeşte. Adam Goodman.

— Nu cred că l-am văzut pe aici, spuse Kelsey.

— Şi-a luat zi liberă azi, îl lămuri Briggs. L-am lăsat. Nu păreau prea multe de făcut azi, cu toţi oamenii ăştia bântuind peste tot.

— Cineva ar fi trebuit să-mi spună despre el, rosti Kelsey cu asprime.

— Cum adică, trebuia să-ţi spună despre el?

— Nu e pe lista mea, zise inspectorul. Adică pe lista cu personalul angajat.

— A, păi, îl poţi vedea mâine, domnule, îl linişti Briggs. Nu că îţi poate spune ceva. Nu cred.

— Nu se ştie niciodată, zise inspectorul.

Un bărbat tânăr şi puternic care îşi oferise serviciile la începutul trimestrului? Lui Kelsey i se părea că acela era lucrul cel mai important peste care dăduse şi care putea fi ceva ieşit din comun.

IV

În seara aceea, ca de obicei, fetele umplură holul pentru rugăciuni, şi după aceea, domnişoara Bulstrode le opri ridicând mâna.

— Am să vă spun ceva. Domnişoara Springer, după cum ştiţi, a fost împuşcată noaptea trecută în pavilionul de sport. Aş vrea să ştiu dacă vreuna dintre voi a auzit sau a văzut ceva săptămâna trecută, ceva în legătură cu domnişoara Springer, dacă v-a nedumerit poate un lucru spus de domnişoara Springer sau un lucru spus de altcineva despre ea, care să vă dea impresia că ar fi avut cât de cât vreo însemnătate. Puteţi veni la mine în salon la orice oră, în această seară.

— Ah, oftă Julia Upjohn, în timp ce fetele plecau una câte una, cât mi-aş dori să ştiu într-adevăr ceva! Dar nu ştim, nu-i aşa, Jennifer?

— Nu, răspunse Jennifer, bineînţeles că nu ştim.

— Întotdeauna domnişoara Springer mi s-a părut extrem de comună, zise Julia cu tristeţe, mult prea comună să ajungă să fie ucisă într-un mod misterios.

— Nu cred că este foarte misterios, afirmă Jennifer. Pur şi simplu, a fost un spărgător.

— Care cred că voia să ne fure rachetele de tenis, zise Julia cu sarcasm.

— Poate că cineva o şantaja, sugeră cu speranţă una dintre celelalte fete.

— În legătură cu ce? Replică Jennifer.

Dar nimeni nu reuşi să se gândească la un motiv pentru care domnişoara Springer ar fi fost şantajată.

V

Inspectorul Kelsey începu chestionarea personalului cu domnişoara Vansittart. O femeie frumoasă, observă el,

măsurând-o. Posibil să aibă patruzeci de ani sau puţin peste; înaltă, bine făcută, părul cenuşiu aranjat cu gust. Avea demnitate şi stăpânire, şi un anume simţ, reflectă el, al propriei importanţe. Îi reaminti oarecum de domnişoara Bulstrode: era tipul perfect de directoare de şcoală. Cu toate acestea, meditä el, domnişoara Bulstrode avea ceva ce domnişoara Vansittart nu avea. Domnişoara Bulstrode avea calitatea de a fi imprevizibilă. Domnişoara Vansittart nu-i dădea impresia că ar putea deveni cândva surprinzătoare.

Urmă rutina: întrebare şi răspuns. De fapt, domnişoara Vansittart nu văzuse nimic, nu observase nimic şi nu auzise nimic. Domnişoara Springer fusese excelentă pe postul ei. Da, felul ei de a fi fusese poate un pic cam direct, reflectă ea, dar nu în mod exagerat. Probabil că nu avusese o personalitate atrăgătoare, dar ăsta nu era chiar un imperativ la o profesoară de sport. Era mai bine, de fapt, să nu ai profesoare cu personalitate plăcută. Nu se făcea ca fetele să devină apropiate de profesoare. Fără să fi fost de un real folos, domnişoara Vansittart ieşi.

— Nu vezi nici un rău, nu auzi nici un rău, nu te gândeşti la nici un rău. La fel precum maimuţele, observă sergentul Percy Bond care îl ajuta pe inspectorul Kelsey.

— Cam aşa e, Percy, zise Kelsey zâmbind.

— Directoarele de şcoală au ceva care îmi face pielea de găină, afirmă sergentul Bond. Pentru mine sunt nişte persoane înspăimântătoare de când eram copil. Am cunoscut una care era o adevărată teroare. Atât de distantă şi de afectată că nu-ţi dădeai seama niciodată ce încerca să te înveţe.

Următoarea profesoară care se prezentă fu Eileen Rich. Urâtă ca noaptea, fu prima reacţie a inspectorului Kelsey. Apoi, îşi schimbă opinia: exercita o anume atracţie. Îşi începu întrebările de rutină, dar răspunsurile nu erau chiar de rutină, aşa cum se aşteptase el. După ce negă că ar fi observat sau că ar fi auzit ceva special pe care cineva să-l fi

spus despre domnişoara Springer, sau că domnişoara Springer în persoană ar fi spus ceva, următorul răspuns al lui Eileen Rich nu fu anticipat câtuşi de puţin de inspector. Acesta întrebase:

— Din ceea ce ştiţi, nu exista nimeni care să-i fi purtat pică?

— O, nu, răspunse repede Eileen Rich. Imposibil să fi existat cineva. Cred că asta a fost tragedia ei, că nu era o persoană pe care cineva ar fi putut vreodată să o urască.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta, domnişoară Rich?

— Vreau să spun că nu era o persoană pe care cineva ar fi putut vreodată să dorească să o distrugă. Tot ceea ce era şi făcea era de faţadă. Enerva oamenii. Deseori oamenii se certau cu ea, dar asta nu însemna nimic. Nimic profund. Sunt convinsă că nu a fost ucisă din cauza ei, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Nu sunt aşa de sigur că îmi dau seama, domnişoară Rich.

— Adică, dacă ar fi un jaf la o bancă, ea ar putea destul de uşor să fie casiera care e împuşcată, dar va fi în calitate de casieră, nu ca Grace Springer. Nimeni nu o iubea şi nici nu o ura suficient să vrea să scape de ea. Cred că probabil a simţit asta fără să se gândească anume, şi asta o făcea să fie aşa de băgăcioasă. În legătură cu găsirea vinovaţilor şi impunerea regulilor, cu descoperirea celor care făceau ceea ce nu trebuie şi demascarea lor.

— Îşi băga nasul peste tot? Întrebă Kelsey.

— Nu, nu tocmai, socoti Eileen Rich. Nu se poate spune că murea de curiozitate sau ceva de genul ăsta. Dar dacă descoperea un lucru şi nu înţelegea ce se petrecea, era foarte hotărâtă să-i dea de capăt. Şi chiar o să-i dea de capăt.

— Înţeleg, zise Kelsey şi făcu o pauză. Nu aţi prea agreat-o pe domnişoara Springer, nu-i aşa, domnişoară Rich?

— Nu cred că m-am gândit vreodată la ea. Era doar profesoara de sport. Ah! Ce lucru groaznic să spui aşa ceva

despre cineva! Doar asta-doar aia! Dar asta simţea ea pentru profesia ei. Era doar o profesie şi se mândrea că o făcea bine. Nu o găsea amuzantă. Nu era entuziasmată când descoperea o fată care era cu adevărat talentată la tenis sau cu adevărat bună la o oarecare formă de atletism. Nu se bucura şi nici nu triumfa.

Kelsey se uită la ea curios. „O femeie tânără şi ciudată”, reflectă el.

— S-ar părea că aveţi propriile idei în multe multe privinţe, domnişoară Rich, zise el.

— Da. Da, cred că da.

— De cât timp sunteţi la Meadowbank?

— Am peste un an şi jumătate.

— Şi n-au mai fost probleme până acum?

— La Meadowbank?

Păru surprinsă.

— Da.

— Ah, nu. Totul a fost foarte bine până în acest trimestru.

Kelsey se repezi.

— Ce a fost în neregulă în acest trimestru? Nu vă referiţi la crimă, nu? Vreţi să spuneţi altceva…

— Eu nu… Începu ea şi se opri. Da, poate că da, dar totul e foarte confuz.

— Continuaţi.

— Domnişoara Bulstrode nu a fost prea fericită în ultima vreme, începu Eileen încet. Asta e o chestiune serioasă. N-ai fi zis. Cred că altcineva nici măcar nu a observat. Dar eu da. Şi nu e singura care nu e fericită. Dar nu la asta vă refereaţi, nu? Astea-s doar sentimentele oamenilor. Genul de lucruri pe care le observi atunci când eşti izolat şi te gândeşti la un singur lucru prea mult. Dumneavoastră vă întrebaţi dacă în acest trimestru a existat ceva care nu a părut în regulă. Asta e, nu?

— Da, răspunse Kelsey privind-o curios, da, asta e. Ei bine, ce părere aveţi?

— Cred că aici este ceva în neregulă, zise Eileen Rich încet. Ca şi cum printre noi ar fi cineva care nu aparţine locului. Se uită la el, zâmbi, venindu-i chiar să râdă, şi zise: Pisica printre porumbei, genul ăsta de sentiment. Noi suntem porumbeii, noi toate, şi pisica e printre noi. Dar noi nu putem vedea pisica.

— E foarte neclar, domnişoară Rich.

— Da, nu-i aşa? Sună foarte stupid. Mă aud ce spun. Cred că, de fapt, vreau să spun că a fost ceva, o chestiune minoră pe care am observat-o, dar nu ştiu ce am observat.

— În legătură cu cineva anume?

— Nu, v-am spus, asta-i tot. Nu ştiu cine este. Singurul mod prin care pot să redau pe scurt esenţialul este să spun că există cineva aici, care este – cumva – în neregulă! Există cineva aici – nu ştiu cine – care mă face să mă simt incomod. Nu atunci când mă uit la ea, ci atunci când ea se uită la mine, pentru că atunci când se uită la mine, se confirmă, orice ar fi. Ah, devin tot mai incoerentă. Şi oricum, e doar o senzaţie. Nu e ceea ce vreţi. Nu e o dovadă.

— Nu, fu de acord Kelsey, nu este o dovadă. Nu încă. Dar e interesant, şi dacă senzaţia dumneavoastră va deveni mai clară, domnişoară Rich, aş fi încântat să aflu.

Ea dădu din cap aprobator.

— Da, zise ea, pentru că e grav, nu-i aşa? Adică, cineva a fost ucis – nu ştim de ce – şi ucigaşul poate fi foarte departe sau, pe de altă parte, poate fi aici, în şcoală. Şi dacă e aşa, atunci acel pistol sau revolver, sau ce naiba o fi, trebuie să se afle tot aici. Ăsta nu e un gând prea plăcut, nu? Încheie ea şi ieşi salutând uşor din cap.

Sergentul Bond zise:

— Ţăcănită – nu sunteţi de aceeaşi părere?

— Nu, zise Kelsey, nu cred că e ţăcănită. Cred că e ceea ce numim o persoană simţitoare. La fel ca persoanele care îşi dau seama că se află o pisică în cameră cu mult înainte de a o vedea. Dacă s-ar fi născut într-un trib african, ar fi putut fi o femeie vraci.

— Adulmecă răul din aer, nu? Spuse sergentul Bond.

— Aşa e, Percy, zise Kelsey. Şi asta e exact ceea ce voi încerca să fac eu. Nimeni nu a furnizat fapte concrete şi în consecinţă trebuie să adulmec lucrurile. În continuare, ne vom ocupa de franţuzoaică.

Capitolul 10

O poveste fantastică.

La o apreciere estimativă, Mademoiselle Angčle Blanche avea treizeci ţi cinci de ani. Nu era machiată şi părul şaten îi era aranjat cu grijă, dar într-un mod dezavantajos. Purta fustă şi o haină sobre.

Era primul trimestru pentru Mademoiselle Blanche la Meadowbank. Nu era sigură că mai dorea să rămână şi trimestrul următor.

— Nu e plăcut să te afli într-o şcoală unde au loc crime, rosti ea dezaprobator.

În plus, în clădire nu păreau a fi pe nicăieri sisteme de alarmă, ceea ce reprezenta un pericol.

— Nu există nimic de mare valoare, Mademoiselle Blanche, care să atragă spărgătorii.

Mademoiselle Blanche ridică din umeri.

— Cum să-ţi dai seama? Unele dintre fetele astea care vin aici au taţi foarte bogaţi. Ele ar putea avea asupra lor lucruri de mare valoare. E posibil ca un spărgător să ştie asta şi să vină aici pentru că socoteşte că acesta este un loc de unde poate să fure cu uşurinţă.

— Dacă o fată ar avea cu ea ceva de valoare, obiectul nu s-ar afla în sala de gimnastică.

— De unde ştiţi? Întrebă Mademoiselle. Fetele au dulăpioare acolo, nu-i aşa?

— Doar să-şi ţină echipamentul sportiv şi alte lucruri de genul ăsta.

— A, da, asta se presupune. Dar o fată ar putea să ascundă orice în vârful unui pantof de sport sau să înfăşoare ceva într-un pulover vechi sau într-o eşarfă.

— Ce fel de obiect, Mademoiselle Blanche?

Dar Mademoiselle Blanche habar n-avea ce fel de obiect putea fi.

— Nici cei mai indulgenţi taţi nu le dau fiicelor lor coliere cu diamante să le ia la şcoală, zise inspectorul.

Din nou, Mademoiselle Blanche ridică din umeri.

— Poate că este ceva de o altă valoare – un scarabeu, să zicem, sau ceva pentru care un colecţionar ar da o mulţime de bani. Tatăl uneia dintre fete este arheolog.

Kelsey zâmbi.

— Nu prea cred că e posibil, Mademoiselle Blanche.

Ea ridică din umeri.

— A, bine, am dat doar o sugestie.

— Aţi mai predat şi în alte şcoli englezeşti, Mademoiselle Blanche?

— La una din nordul Angliei, cu ceva timp în urmă. Cel mai adesea, am predat în Elveţia şi în Franţa. De asemenea, şi în Germania. Cred că am dorit să vin în Anglia ca să-mi îmbunătăţesc engleza. Am o prietenă aici. Ea s-a îmbolnăvit şi mi-a spus că aş putea să-i ţin locul pentru că domnişoara Bulstrode va fi bucuroasă să găsească repede pe cineva. Aşa că am venit. Dar nu-mi place foarte mult. Cum v-am spus, nu cred că voi rămâne.

— De ce nu vă place? Stărui Kelsey.

— Nu-mi plac locurile unde se folosesc arme de foc, zise Mademoiselle Blanche. Şi copiii nu sunt respectuoşi.

— Dar nu sunt chiar copii, nu-i aşa?

— Unele dintre ele se comportă precum copilaşii, unele ar putea avea douăzeci şi cinci de ani. Sunt de tot felul. Au multă libertate. Prefer o instituţie cu mai multă rutină.

— Aţi cunoscut-o bine pe domnişoara Springer?

— Practic, n-am cunoscut-o deloc. Era lipsită de maniere şi discutam cu ea cât mai puţin posibil. Era uscăţivă şi plină de pistrui, şi avea o voce puternică şi neplăcută. Semăna cu caricaturile englezoaicelor. Adesea, era grosolană cu mine şi nu mi-a plăcut.

— În ce privinţă era grosolană cu dumneavoastră?

— Nu-i plăcea să vin la pavilionul de sport. Cam aşa se pare că îl percepe ea – sau îl percepea – adică drept pavilionul ei de sport! Într-o zi, pentru că mă interesa, m-am dus acolo. N-am mai fost înăuntru şi este o clădire nouă. Este foarte bine aranjată şi proiectată şi am vrut doar să arunc o privire. Atunci, domnişoara Springer vine şi zice: „Ce faci aici? Nu e treaba ta să te afli aici”. Ea îmi spune asta mie – mie, o profesoară din şcoală! Ce crede ea că sunt, o elevă?

— Da, da, foarte supărător, sunt sigur, rosti Kelsey consolator.

— Deprinderi de neam prost, asta avea. Şi pe urmă, a strigat: „Nu pleca totuşi cu cheia în mână”. M-a supărat. Când am tras să deschid uşa, cheia a căzut şi eu am ridicat-o. Am uitat să o pun înapoi pentru că ea mă jignise. Şi după asta, a strigat după mine ca şi cum şi-ar fi închipuit că aveam de gând să o fur. Cheia ei, bănuiesc, ca şi pavilionul ei de sport.

— Asta pare un pic ciudat, nu-i aşa? Zise Kelsey. Adică, faptul că avea acel sentimentul în privinţa sălii de gimnastică. Ca şi cum ar fi fost proprietatea ei personală, ca şi cum s-ar fi temut că lumea ar fi găsit ceea ce ascunsese ea acolo.

El încercă astfel marea cu degetul, dar Angčle Blanche se mulţumi să râdă.

— Să ascundă ceva acolo – ce se putea ascunde într-un loc ca acela? Credeţi că îşi ascundea scrisorile de dragoste acolo? Sunt convinsă că n-a primit niciodată o scrisoare de dragoste! Celelalte profesoare măcar sunt politicoase. Domnişoara Chadwick e demodată şi se agită tot timpul. Domnişoara Vansittart este foarte drăguţă, grande dame, binevoitoare. Domnişoara Rich cred că este un pic nebună, dar simpatică. Şi profesoarele mai tinere sunt foarte plăcute.

Angčle Blanche fu lăsată să plece după alte câteva întrebări lipsite de importanţă.

— Sensibilă, zise Bond. Toate franţuzoaicele sunt sensibile.

— Cu toate acestea, este interesant, zise Kelsey. Domnişoarei Springer nu-i plăcea ca lumea să colinde prin preajma sălii ei de gimnastică – pavilionul de sport, nu ştiu cum să o numesc. Ei, acum, de ce?

— Poate că îşi închipuia că franţuzoaica o spiona, sugeră Bond.

— Bine, dar de ce să îşi închipuie una ca asta? Adică, trebuia să fi contat pentru ea că Angčle Blanche o spiona numai dacă ar fi existat ceva şi ea se temea că Angčle Blanche ar fi descoperit? Cine ne-a mai rămas? Adăugă el.

— Cele două profesoare mai tinere, domnişoarele Blake şi Rowan, plus secretara domnişoarei Bulstrode.

Domnişoara Blake era tânără şi serioasă, cu o faţă rotundă şi blajină. Ea preda botanica şi fizica. Nu avu mai nimic de spus care să poată fi de folos. O văzuse foarte puţin pe domnişoara Springer şi nu avea nici o idee despre ceea ce ar fi putut să ducă la moartea acesteia.

Domnişoara Rowan, aşa cum trebuia să fie cineva care deţinea o licenţă în psihologie, avu un punct de vedere de exprimat. Era cât se poate de probabil, zise ea, că domnişoara Springer îşi pusese capăt zilelor.

Inspectorul Kelsey ridică din sprâncene.

— De ce ar fi făcut-o? Era nefericită în vreun fel?

— Era agresivă, spuse domnişoara Rowan aplecându-se înainte şi uitându-se cu nerăbdare prin lentilele ei groase. Foarte agresivă. Consider asta semnificativ. Era un mecanism de apărare, care masca un sentiment de inferioritate.

— Tot ce am auzit până acum, zise inspectorul Kelsey, o arată ca fiind foarte sigură de sine.

— Prea sigură de sine, rosti domnişoara Rowan misterios. Şi câteva dintre lucrurile pe care le-a spus confirmă supoziţia mea.

— Cum ar fi?

— Ea insinua că oamenii „nu sunt ceea ce par a fi”. A menţionat că la ultima şcoală unde a fost angajată „a smuls masca” de pe faţa cuiva. Totuşi, directoarea avea păreri preconcepute şi a refuzat să asculte ceea ce descoperise. Şi câteva dintre profesoare fuseseră, cum spunea ea, „împotriva ei”. Înţelegeţi ce înseamnă asta, inspectore?

Domnişoara Rowan era mai-mai să cadă de pe scaun când se aplecă înainte agitată. Şuviţe de păr negru şi lins îi căzură peste faţă.

— Începuturile unei manii a persecuţiei.

Inspectorul Kelsey zise politicos că domnişoara Rowan ar putea avea dreptate cu supoziţia ei, dar el nu putea accepta teoria sinuciderii decât dacă domnişoara Rowan avea o explicaţie despre cum reuşise domnişoara Springer să se împuşte de la o distanţă de cel puţin un metru şi douăzeci de centimetri şi, pe deasupra, să fie în stare să facă după aceea pistolul să dispară.

Domnişoara Rowan ripostă acid că poliţia era bine-cunoscută ca având prejudecăţi împotriva psihologiei.

După asta, ea îi cedă locul lui Ann Shapland.

— Ei, domnişoară Shapland, zise inspectorul Kelsey observând-i cu plăcere înfăţişarea simplă şi competentă, cu ce ne puteţi lămuri în această chestiune?

— Cu absolut nimic, mă tem. Eu am locul meu şi nu prea mă întâlnesc cu personalul. Toată chestiunea este de necrezut.

— În ce fel de necrezut?

— Păi, mai întâi că domnişoara Springer a fost împuşcată. Se zice că cineva a intrat cu forţa în sala de sport şi ea a ieşit să vadă ce se întâmplă. E o teorie valabilă, cred, dar cine ar dori să intre cu forţa în sala de sport?

— Băieţi, poate, unii localnici tineri care voiau să şterpelească echipamente de vreun fel sau altul, sau care au făcut-o ca să se distreze.

— Dacă e aşa, nu pot decât să cred că domnişoara Springer ar fi spus: „Ia ascultă, ce faci? Şterge-o!” şi ei ar fi

luat-o la sănătoasa.
— Vi s-a părut vreodată că domnişoara Springer adoptase o atitudine deosebită în legătură cu pavilionul de sport?
Ann Shapland se arătă nedumerită.
— Atitudine?
— Adică îl considera drept zona ei specială şi nu suporta ca alte persoane să meargă acolo?
— Nu ştiu. De ce ar fi făcut-o? Era doar o parte din clădirea şcolii.
— N-aţi observat nimic? N-aţi constatat că, dacă mergeaţi acolo, ei îi displăcea prezenţa dumneavoastră – ceva de genul ăsta?
Ann Shapland clătină din cap.
— N-am fost acolo decât de vreo două ori. N-am timp. M-am dus acolo o dată sau de două ori cu un mesaj de la domnişoara Bulstrode pentru una dintre fete. Asta-i tot.
— N-aţi ştiut că domnişoara Springer a protestat faţă de Mademoiselle Blanche că se afla acolo?
— Nu, n-am auzit nimic despre treaba asta. O, ba da, cred că da. Într-o zi, Mademoiselle Blanche era oarecum supărată dintr-un motiv oarecare, dar trebuie ţinut cont şi de faptul că ea este un pic cam sensibilă. Într-o zi, a intrat la ora de desen şi nu i-a plăcut un lucru spus de profesoara de desen. Bineînţeles, nu prea are foarte multe de făcut – Mademoiselle Blanche, vreau să spun. Ea predă doar o disciplină – franceza, şi are mult timp disponibil. Cred – ezită – cred că este o persoană cam iscoditoare.
— Credeţi că e posibil ca atunci când a intrat în pavilionul de sport să-şi fi băgat nasul în unul dintre dulăpioare?
— Dulăpioarele fetelor? Păi, nu cred că s-ar da în lături. S-ar fi putut amuza în felul ăsta.
— Are şi domnişoara Springer un dulăpior acolo?
— Da, bineînţeles.
— Dacă Mademoiselle Blanche era prinsă băgându-şi nasul în dulăpiorul domnişoarei Springer, atunci îmi pot imagina că domnişoara Springer ar fi fost supărată?

— În mod sigur!

— Ştiţi ceva despre viaţa personală a domnişoarei Springer?

— Nu cred că ştie cineva, zise Ann. A avut o viaţă personală? Mă şi mir.

— Şi nu este nimic altceva – nimic legat de pavilionul de sport, de exemplu, de care nu mi-aţi spus?

— Păi… Ann ezită.

— Da, domnişoară Shapland, să auzim.

— Nu e nimic serios, continuă Ann încet. Dar unul dintre grădinari… Nu Briggs, ci cel tânăr. Într-o zi, l-am zărit ieşind din pavilionul de sport şi nu avea nici o treabă să se afle acolo. Bineînţeles era probabil doar curiozitate din partea lui sau poate o scuză ca să o lase mai moale cu munca – trebuia să fixeze plasa la terenul de tenis. Nu prea cred că e ceva în asta.

— Totuşi, v-aţi adus aminte, sublinie Kelsey. Oare de ce?

— Cred… Începu ea încruntându-se. Da, pentru că felul lui de a fi era puţin bizar. Sfidător. Şi… Vorbea pe un ton dispreţuitor de toţi banii care erau cheltuiţi aici pentru fete.

— Genul ăsta de atitudine… Înţeleg.

— Chiar nu cred că e ceva în asta.

— Probabil nu, dar totuşi o să cercetez.

— Ne învârtim în cerc, zise Bond după ce Ann Shapland plecă. Acelaşi lucru iar şi iar! Pentru numele lui Dumnezeu, să sperăm că vom scoate ceva de la servitori.

Dar scoaseră foarte puţin de la servitori.

— N-are rost să mă întrebi pe mine, tinere, zise doamna Gibbons, bucătăreasa. Mai întâi, nu sunt în stare să aud ce spui şi, mai apoi, nu ştiu nimic. Seara trecută, am adormit şi am dormit nefiresc de profund. N-am auzit absolut nimic din toată agitaţia. Nimeni nu m-a trezit şi nu mi-a spus nimic despre asta, rosti ea pe un ton ofensat. Abia azi-dimineaţă am aflat.

Kelsey strigă câteva întrebări şi primi câteva răspunsuri care nu-i spuseră nimic.

Domnişoara Springer de-abia venise în acel trimestru şi nu era prea agreată, precum fusese domnişoara Jones care deţinuse postul înaintea ei. Şi domnişoara Shapland era nouă, dar era o doamnă tânără şi drăguţă. Mademoiselle Blanche era ca toate franţuzoaicele – îşi imagina că celelalte profesoare erau împotriva ei şi le lăsa pe doamnele tinere să o trateze cam obraznic la ore.

— Totuşi nu e genul plângăcios, recunoscu doamna Gibbons. În unele şcoli în care am fost, profesoarele de franceză obişnuiau să plângă ceva îngrozitor!

Majoritatea personalului menajer era angajat cu ziua. Exista o singură servitoare care dormea în casă şi se dovedi că nici ea nu avea vreo informaţie interesantă, deşi măcar cu auzul stătea bine. Nu putea să evidenţieze nimic, era sigură. Nu ştia nimic. Domnişoara Springer era cam dură de felul ei. Despre pavilionul de sport şi ce se păstra acolo nu ştia nimic şi, în plus, nu văzuse pe nicăieri ceva care să semene cu un pistol.

Pototpul acela negativ de informaţii fu întrerupt de domnişoara Bulstrode.

— Una dintre fete ar dori să vorbească cu dumneata, inspectare Kelsey, zise ea.

Kelsey ridică privirile brusc.

— Serios? Ştie ceva?

— În privinţa asta, mă îndoiesc, zise domnişoara Bulstrode, dar mai bine ai discuta chiar dumneata cu ea. Este una dintre fetele venite din altă ţară. Prinţesa Shaista – nepoata emirului Ibrahim. Are tendinţa să creadă, cumva, că este mult mai importantă decât este în realitate. Înţelegi?

Kelsey dădu din cap în semn că a priceput. Apoi, domnişoara Bulstrode ieşi şi intră o fată fragilă, brunetă şi de înălţime medie.

Ea îi privi cu sfială cu ochii ca de migdală.

— Sunteţi poliţişti?

— Da, zise Kelsey zâmbind, suntem poliţişti. Vrei să stai jos şi să-mi spui ce ştii despre domnişoara Springer?

— Da, o să vă spun.

Ea luă loc, se aplecă înainte şi îşi coborî vocea în mod teatral.

— Sunt oameni care supraveghează acest loc. A, nu se arată la faţă, dar sunt aici! Zise ea dând din cap foarte semnificativ.

Inspectorul Kelsey îşi zise că înţelegea ceea ce voise să spună domnişoara Bulstrode. Fata aceea dramatiza – şi îi plăcea să o facă.

— Şi de ce ar ţine sub supraveghere şcoala?

— Din cauza mea! Vor să mă răpească.

Kelsey se aşteptase la orice răspuns, numai la acela nu. Ridică mirat din sprâncene.

— De ce ar vrea să te răpească?

— Pentru răscumpărare, bineînţeles. Apoi le vor cere rudelor mele să plătească mulţi bani.

— Ăă… Mă rog… Poate, zise Kelsey cu neîncredere. Dar, presupunând că e aşa, ce legătură are asta cu moartea domnişoarei Springer?

— Trebuie să fi aflat despre ei, răspunse Shaista. Poate că ea le-a spus că a descoperit ceva. Poate că i-a ameninţat. Apoi, poate că ei i-au promis că o vor plăti dacă ea nu spune nimic. Şi ea i-a crezut. Aşa că se duce la pavilionul de sport unde îi spuseseră că îi vor da banii şi ei o împuşcă.

— Dar sigur domnişoara Springer n-ar fi acceptat niciodată bani din şantaj.

— Credeţi că este atât de amuzant să fii profesor – profesor de gimnastică? Întrebă Shaista dispreţuitor. Nu credeţi că mai degrabă ar fi plăcut să ai bani, să călătoreşti şi să faci ce doreşti? Mai ales cineva ca domnişoara Springer, care nu este frumoasă şi la care bărbaţii nici măcar nu se uită! Nu credeţi că banii ar fi o atracţie pentru ea mai mult decât pentru alţi oameni?

— Păi… Ăă… Făcu inspectorul Kelsey. Nu prea ştiu ce să spun.

Până în clipa aceea, inspectorul Kelsey nu se gândise la un astfel de punct de vedere.

— Asta e pur şi simplu ideea ta? Întrebă el. Domnişoara Springer nu ţi-a spus chiar nimic?

— Domnişoara Springer nu spunea nimic altceva în afară de „Întindeţi mâinile şi aplecaţi-vă”, „Mai repede” sau „Nu înceteniţi”, rosti Shaista cu indignare.

— Da – fireşte. În sfârşit, nu crezi că s-ar putea să-ţi fi imaginat toată povestea asta despre răpire?

Shaista se supără imediat.

— Voi nu înţelegeţi deloc! Vărul meu era prinţul Ali Yusuf din Ramat. El a fost ucis în revoluţie sau, cel puţin, fugind de o revoluţie. Se subînţelegea că după ce mai creşteam, urma să mă căsătoresc cu el. Deci vedeţi că sunt o persoană importantă. Poate că cei care au venit aici sunt comuniştii. Poate că nu e vorba de răpire. Poate că au de gând să mă asasineze.

Inspectorul Kelsey se arătă şi mai neîncrezător.

— Asta e cam exagerat, nu?

— Credeţi că astfel de lucruri nu se pot întâmpla? Eu susţin că da. Ei sunt foarte, foarte răi, comuniştii! Toată lumea ştie asta.

În timp ce el era la fel de sceptic, ea continuă:

— Poate că ei cred că eu ştiu unde sunt pietrele nestemate!

— Ce pietre?

— Pietrele nestemate ale vărului meu. Şi tatăl lui avea. Familia mea a avut mereu o rezervă de pietre nestemate. Pentru urgenţe, înţelegeţi, rosti ea făcând totul să sune foarte firesc.

Kelsey se uită cu ochi mari la ea.

— Dar ce legătură au toate astea cu tine sau cu domnişoara Springer?

— Dar deja v-am spus! Ei cred cumva că eu ştiu unde sunt pietrele nestemate. Aşa că mă vor lua prizonieră şi mă vor forţa să vorbesc.

— Şi ştii unde sunt pietrele nestemate?

— Nu, bineînţeles că nu ştiu. Au dispărut în timpul revoluţiei. Poate că acei comunişti ticăloşi le-au luat. Sau poate că nu.

— Cui aparţin pietrele?

— Acum că vărul meu a murit, pietrele sunt ale mele. În familia vărului nu mai e nici un bărbat. Mătuşa lui, mama mea, a murit. El ar fi vrut ca nestematele să fie ale mele. Dacă n-ar fi murit, m-aş fi căsătorit cu el.

— Ăsta era aranjamentul?

— Trebuia să mă căsătoresc cu el. Era vărul meu.

— Şi tu ai fi primit pietrele când te-ai fi căsătorit cu el?

— Nu, aş fi primit bijuterii noi. De la Cartier din Paris. Celelalte ar fi fost păstrate pentru urgenţe.

Inspectorul Kelsey închise ochii încercând să accepte acea schemă orientală de asigurare în caz de urgenţe.

Shaista continua să vorbească foarte însufleţită.

— Eu cred că se întâmplă cam aşa. Cineva scoate nestematele din Ramat. Poate că o persoană cumsecade, sau nu. Persoana cumsecade mi le va aduce şi va spune: „Acestea sunt ale tale”, şi eu probabil am să o recompensez.

Ea dădu din cap regeşte, jucându-şi rolul.

„Micuţa actriţă”, se gândi inspectorul.

— Dar dacă ar fi o persoană rea, ar păstra pietrele şi le-ar vinde. Sau ar veni la mine şi ar spune: „Ce îmi dai drept recompensă, dacă ţi le aduc?” Şi dacă merită osteneala, le aduce – dar dacă nu, atunci nu!

— Dar deocamdată nimeni nu ţi-a spus nimic, nu?

— Nu, recunoscu Shaista.

Inspectorul Kelsey luă o hotărâre.

— Eu cred, zise el cu gentileţe, că spui o mulţime de absurdităţi.

Shaista îi aruncă o privire furioasă.

— V-am spus tot ce ştiu, rosti ea îmbufnată.

— Da – mă rog, e foarte amabil din partea ta şi voi ţine cont de asta.

Se ridică şi îi deschise uşa să iasă.

— O mie şi una de nopţi ne mai lipsea, zise el în timp ce se întorcea la masă. Răpire şi nestemate fabuloase! Ce mai urmează?

Capitolul 11

Conferinţa.

Când inspectorul Kelsey se întoarse la secţie, sergentul de serviciu zise:

— Vă aşteaptă Adam Goodman, domnule.

— Adam Goodman? A, da. Grădinarul.

Un tânăr se ridicase în picioare plin de respect. Era înalt, brunet şi arătos. Purta pantaloni de catifea pătaţi, susţinuţi lejer de o curea veche, şi o cămaşă cu gulerul răsfrânt, de un albastru foarte deschis.

— Aţi dorit să mă vedeţi.

Vocea îi era răguşită şi, ca a multor tineri din ziua de azi, uşor agresivă.

Kelsey zise cu simplitate:

— Da, vino în biroul meu.

— Nu ştiu nimic despre crimă, spuse Adam Goodman îmbufnat. Nu am nici o legătură. Eram acasă în pat noaptea trecută.

Kelsey se mulţumi să dea din cap evaziv.

Se aşeză la birou şi îi făcu semn tânărului să ia loc pe scaunul de vizavi. Un poliţist tânăr fără uniformă îi urmase discret pe cei doi bărbaţi şi se aşeză la mică distanţă de ei.

— Ei, deci, începu Kelsey. Tu eşti Goodman, zise el uitându-se la o notă de pe biroul său. Adam Goodman.

— Corect, domnule. Dar, mai întâi, aş vrea să vă arăt asta.

Felul de a fi al lui Adam se schimbase. Dispăruseră agresivitatea şi îmbufnarea. Era liniştit şi plin de respect. Scoase ceva din buzunar şi înmână obiectul peste biroul.

Sprâncenele inspectorului Kelsey se ridicară foarte uşor în timp ce îl studie. Apoi, ridică privirea.

— Nu mai am nevoie de tine, Barbar, zise el.

Poliţistul tânăr şi discret se ridică şi ieşi. Reuşi să nu se arate surprins, dar era.

— Ah, zise Kelsey uitându-se în direcţia lui Adam cu interes speculativ. Deci ăsta-mi eşti? Şi aş vrea să ştiu, ce naiba…

— Fac într-o şcoală de fete? Termină tânărul în locul lui, cu vocea încă respectuoasă, dar rânjind fără să vrea. În mod sigur, e pentru prima oară când am o misiune de felul ăsta. Nu semăn cu un grădinar?

— Nu de prin părţile astea. Grădinarii sunt de obicei foarte bătrâni. Ştii ceva despre grădinărit?

— Destul de multe. Am una dintre mamele acelea preocupate de grădinărit. Tipic pentru Anglia. A avut grijă să-i fiu ajutor de nădejde.

— Şi ce se întâmplă mai precis la Meadowbank – ca să fii adus la faţa locului?

— Oricât ar părea de ciudat, noi nu ştim că la Meadowbank se întâmplă ceva. Misiunea mea este, de fapt, de supraveghere. Sau a fost – până noaptea trecută. Uciderea unei profesoare de educaţie fizică. Nu se găseşte tocmai în programa şcolară.

— Se poate întâmpla, zise inspectorul Kelsey şi oftă. Orice se poate întâmpla – oriunde. Am învăţat asta. Dar recunosc că e puţin ieşit din comun. Ce e în spatele acestei afaceri?

Adam îi povesti. Kelsey ascultă cu interes.

— I-am făcut acelei fete o nedreptate, afirmă el. Dar trebuie să recunoşti că sună prea fantastic să fie adevărat. Nestemate care valorează între o jumătate de milion şi un milion de lire sterline? Cui zici că-i aparţin?

— Asta e o întrebare foarte bună. Ca să răspunzi la ea, ţi-ar trebui o ceată de avocaţi internaţionali – şi ei probabil ar avea păreri diferite. Cazul poate fi argumentat în foarte multe moduri. În urmă cu trei luni, pietrele preţioase

aparţineau Alteţei Sale prinţul Ali Yusuf al Ramatului. Dar acum? Dacă ar fi apărut în Ramat, ar fi proprietatea actualului guvern – ar fi avut grijă ei de asta. E posibil ca Ali Yusuf să le fi lăsat cuiva prin testament. Atunci, foarte multe lucruri depind de locul unde ar fi executat testamentul şi dacă ar putea fi dovedit. Pietrele preţioase pot aparţine familiei sale. Dar natura reală a problemei este că, dacă s-ar întâmpla să le găsim pe stradă şi să le băgăm în buzunar, practic, ele ne-ar aparţine. Adică, mă îndoiesc că ar exista vreun mijloc legal prin care să ne fie luate. S-ar putea încerca, bineînţeles, dar legea internaţională este incredibil de întortocheată…

— Vrei să spui că, practic vorbind, sunt ale cui le găseşte? Întrebă inspectorul Kelsey clătinând din cap dezaprobator. Asta nu e prea frumos, rosti el cu afectare.

— Nu, zise Adam ferm. Nu este prea frumos. Şi e o gaşcă întreagă după ele. Niciunul dintre ei cinstit. Vorba umblă, înţelegi. Poate fi un zvon, poate fi adevărat, dar se spune că ele au ieşit din Ramat chiar înainte de izbucnirea conflictului. Circulă o duzină de poveşti despre cum s-a întâmplat.

— Dar de ce Meadowbank? Din cauza micuţei prinţese Par-nevinovată-dar-sunt-dracul-gol?

— Prinţesa Shaista, vara primară a lui Ali Yusuf. Da. Este posibil să încerce cineva să-i transmită marfa sau să comunice cu ea. Sunt câteva personaje dubioase din punctul nostru de vedere care se învârt fără rost prin împrejurimi. O doamnă Kolinsky, de pildă, care stă la Grand Hotel. Un membru proeminent al ceea ce poate fi numită Asociaţia Internaţională a Ticăloşilor. Nimic din domeniul tău, mereu strict în cadrul legii, totul cât se poate de respectabil, dar un mare culegător de informaţii utile. Apoi, mai este o femeie care se afla în Ramat ca dansatoare într-un cabaret de acolo. Se spune că a lucrat pentru un anumit guvern străin. Nu ştim unde este acum, dar există un zvon că s-ar putea afla în această parte a lumii. Se pare, nu-i aşa, că totul se concentrează în jurul Şcolii Meadowbank. Şi, noaptea trecută, domnişoara Springer a ajuns să fie ucisă.

Kelsey dădu din cap cu un aer gânditor.

— O harababură pe cinste, remarcă el luptându-se o clipă cu propriile sentimente. Genul ăsta de lucruri se văd la televizor… Şi crezi că sunt exagerate… Că nu se pot întâmpla cu adevărat. Şi nu se întâmplă – nu atunci când există un curs firesc al evenimentelor.

— Agenţi secreţi, jaf, violenţă, crimă, trădare, fu de acord Adam. Complet absurd – dar latura asta a vieţii există.

— Dar nu la Meadowbank! Rosti inspectorul Kelsey.

— Îţi înţeleg punctul de vedere, zise Adam. Lezmajestate.

După un moment de tăcere, inspectorul Kelsey întrebă:

— Ce crezi tu că s-a întâmplat noaptea trecută?

Adam nu se grăbi să răspundă, apoi rosti încet:

— Springer era în pavilionul de sport – în toiul nopţii. De ce? De aici trebuie să pornim. Nu are nici un rost să ne întrebăm cine a omorât-o până când nu stabilim de ce se afla acolo, în pavilionul de sport, la ora aceea din noapte. Putem spune că, în ciuda vieţii ei sportive şi nevinovate, nu dormea bine, şi s-a trezit, s-a uitat pe fereastră şi a văzut o lumină în pavilionul de sport – fereastra ei dă în direcţia aceea?

Kelsey dădu din cap aprobator.

— Fiind o femeie robustă şi curajoasă, a ieşit să cerceteze. A deranjat pe cineva acolo – care ce făcea? Nu ştim. Dar era cineva suficient de disperat să o omoare împuşcând-o.

Kelsey dădu din nou din cap.

— Aşa privim şi noi lucrurile, zise el. Dar ultima ta afirmaţie m-a îngrijorat şi pe mine. Nu tragi ca să ucizi – şi vii pregătit să o faci – decât dacă…

— Numai dacă nu alergi după ceva important? Sunt de acord! Ei bine, ăsta e cazul pe care l-am putea numi Nevinovata Springer – împuşcată în timpul îndeplinirii obligaţiilor de serviciu. Dar mai e o posibilitate. Ca urmare a unei informaţii private, Springer capătă o slujbă la Meadowbank sau este trimisă de şefii ei – datorită pregătirii primite aşteaptă o noapte potrivită, apoi iese pe furiş îndreptându-se spre pavilionul de sport (din nou întrebarea noastră cheie: de ce?). Cineva o urmăreşte – sau o aşteaptă – cineva care are asupra sa un pistol şi este pregătit să-l folosească… Dar din nou – de ce? Pentru ce? Ba mai mult, ce naiba e cu pavilionul de sport? Nu e genul de loc unde cineva îşi poate plănui să ascundă ceva.

— Nu era nimic ascuns acolo, ascultă-mă pe mine. Am percheziţionat locul de-a fir a păr – dulăpioarele fetelor, idem al domnişoarei Springer. Echipament sportiv de diverse feluri, absolut normal şi justificat. Şi o clădire nou-nouţă! Nu era nimic acolo care să semene cu nişte pietre preţioase.

— Indiferent ce-o fi fost ar fi putut fi luat, bineînţeles. De criminal, zise Adam. Cealaltă posibilitate este că pavilionul de sport era pur şi simplu folosit ca loc de întâlnire – de domnişoara Springer sau de altcineva. E un loc foarte la îndemână pentru aşa ceva. O distanţă rezonabilă de clădirea principală. Nu prea departe. Şi dacă cineva era observat ducându-se acolo, o explicaţie simplă ar fi că acel cineva a avut impresia că a observat o lumină etc., etc. Hai să spunem că domnişoara Springer a ieşit să se întâlnească

acolo cu cineva – a avut loc o ceartă şi ea a fost împuşcată. Sau, altă variantă, domnişoara Springer a observat pe cineva părăsind clădirea principală, l-a urmărit şi a dat peste ceva ce nu-i era menit să vadă sau să audă.

— N-am cunoscut-o niciodată personal, zise Kelsey, dar după modul în care vorbeşte toată lumea despre ea, rămân cu impresia că ar fi putut fi o femeie indiscretă.

— Eu cred că într-adevăr asta e cea mai probabilă explicaţie, consimţi Adam. Curiozitatea a omorât pisica. Da, cred că ăsta-i motivul pentru care pavilionul de sport devine important pentru anchetă.

— Dar dacă era un loc de întâlnire, atunci… Kelsey se opri.

Adam dădu din cap hotărât.

— Da. Se pare că cineva în şcoală merită toată atenţia noastră. Pisica printre porumbei, de fapt.

— Pisica printre porumbei, repetă Kelsey tulburat de cuvinte. Domnişoara Rich, una dintre profesoare, a rostit ceva de felul ăsta astăzi.

El reflectă o clipă sau două.

— Trimestrul acesta sunt trei nou-venite în rândul personalului, zise el. Shapland, secretara. Blanche, profesoara din Franţa şi, bineînţeles, domnişoara Springer. Ea e moartă şi iese din calcul. Dacă există o pisică printre porumbei, s-ar părea că una din celelalte două ar fi cea mai probabilă mizã, afirmă el privindu-l pe Adam. Ceva idei, în favoarea uneia sau alteia?

Adam se gândi.

— Într-o zi, am prins-o pe Mademoiselle Blanche ieşind din pavilionul de sport. Avea o figură vinovată. Ca şi cum făcuse ceva nepermis. Cu toate acestea, una peste alta, cred că aş vota pentru cealaltă. Pentru Shapland. E o tipă imperturbabilă şi are minte. Dacă aş fi în locul tău, m-aş ocupa foarte atent de trecutul ei. De ce naiba râzi?

Kelsey zâmbea.

— Ea te suspecta pe tine, zise el. Te-a surprins ieşind din pavilionul de sport şi s-a gândit că era ceva bizar în

comportarea ta!

— Ei, la naiba! Rosti Adam indignat. Obraznica!

Inspectorul Kelsey îşi reluă stilul autoritar.

— Problema este, zise el, că, pe aici prin zonă, noi avem o părere foarte bună despre Meadowbank. Este o şcoală bună. Şi domnişoara Bulstrode este o femeie minunată. Cu cât dăm mai curând de capătul acestui mister, cu atât este mai bine pentru şcoală. Vrem să clarificăm lucrurile şi să dăm şcolii Meadowbank o aură de sănătate ireproşabilă.

Inspectorul făcu o pauză şi se uită gânditor spre Adam.

— Cred, zise el, că trebuie să-i spunem domnişoarei Bulstrode cine eşti. Îşi va ţine gura, nu te teme de asta.

Adam se gândi o clipă. Apoi, dădu din cap aprobator.

— Da, zise el. În împrejurările de faţă, cred că e mai mult sau mai puţin inevitabil.

Capitolul 12

Lămpi noi pentru cele vechi.

Domnişoara Bulstrode mai avea un talent care îi demonstra superioritatea faţă de majoritatea femeilor. Ştia să asculte.

Ea îi ascultă în tăcere atât pe inspectorul Kelsey, cât şi pe Adam. Nici măcar nu se arătă surprinsă. Apoi, rosti un singur cuvânt:

— Remarcabil.

„Dumneata eşti cea remarcabilă”, se gândi Adam, dar nu o spuse cu voce tare.

— Ei bine, zise domnişoara Bulstrode revenind, aşa cum era obişnuită, direct la subiect. Ce doriţi să fac?

Inspectorul Kelsey îşi drese glasul.

— Iată cum stau lucrurile, începu el. Noi considerăm că ar trebui să fiţi pe deplin informată – de dragul şcolii.

Domnişoara Bulstrode dădu din cap aprobator.

— În mod firesc, zise ea, şcoala este preocuparea mea principală. Şi aşa trebuie să fie. Sunt responsabilă de ocrotirea şi siguranţa elevelor mele – şi, într-o măsură mai mică, de cea a personalului meu. Şi aş vrea să mai adaug

că, dacă s-ar putea face cât mai puţină publicitate în jurul morţii domnişoarei Springer, ar fi ideal pentru mine. Ăsta e un punct de vedere complet egoist – deşi cred că şcoala mea este importantă în sine, nu numai pentru mine. Dar îmi dau seama că dacă veţi avea nevoie de publicitate maximă, atunci va trebui să-mi ignoraţi dorinţa. Dar aveţi nevoie de publicitate?

— Nu, răspunse inspectorul Kelsey. În acest caz, aş spune că, cu cât mai puţină publicitate, cu atât mai bine. Ancheta va fi întreruptă şi noi vom lansa zvonul că o considerăm o întâmplare locală. Tineri bătăuşi – sau delincvenţi juvenili, aşa cum trebuie să-i numim în zilele noastre – cu arme la ei şi cu degetul pe trăgaci. De obicei, au bricege automate, dar unii au făcut rost şi de arme. Domnişoara Springer îi surprinde. Ei o împuşcă. Aici aş vrea să ne oprim – după asta putem porni la treabă în linişte. Nu trebuie să apară prea multe în presă. Dar, bineînţeles, Şcoala Meadowbank este renumită. E o ştire. Şi crima de la Meadowbank va fi o ştire de ultimă oră.

— Cred că vă pot ajuta în această privinţă, zise domnişoara Bulstrode cu însufleţire. Am o oarecare influenţă în cercurile înalte.

Zâmbi şi înşiră câteva nume, printre care se numărau ministrul de interne, doi baroni ai presei, un episcop şi ministrul educaţiei.

— Voi face ce pot, zise ea uitându-se la Adam. De acord?

Adam rosti repede.

— Da, fireşte. Întotdeauna ne place ca lucrurile să se desfăşoare în linişte.

— Vei continua să fii grădinarul meu? Dori să ştie domnişoara Bulstrode.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă. Asta mă plasează exact acolo unde vreau să fiu. Şi sunt cu ochii în patru.

De data asta, domnişoara Bulstrode se arătă mirată.

— Sper că nu te mai aştepţi şi la alte crime?

— Nu, nu.

— Mă bucur. Nu prea sunt sigur că o şcoală ar putea supravieţui cu două crime într-un trimestru.

Ea se întoarse spre Kelsey.

— Aţi terminat cu pavilionul de sport? Ne încurcă să nu-l putem folosi.

— Am terminat. Adică, din punctul nostru de vedere, e curat ca lacrima. Oricare o fi fost motivul pentru care s-a comis crima, nu mai e nimic acolo care să ne fie de folos. E doar un pavilion de sport cu echipamentul obişnuit.

— Nu s-a găsit nimic în dulăpioarele fetelor?

Inspectorul Kelsey zâmbi.

— Păi, de toate: un exemplar dintr-o carte franţuzească intitulată Candide, cu… Ăă – ilustraţii. O carte scumpă.

— Ah, zise domnişoara Bulstrode. Deci acolo şi-o ţine! Giselle d'Aubray, bănuiesc?

Respectul lui Kelsey pentru domnişoara Bulstrode crescu.

— Nu vă scăpă prea multe, doamnă, zise el.

— Nu o să păţească nimic dacă citeşte Candide, spuse domnişoara Bulstrode. E o lucrare clasică. Unele forme de pornografie le confisc. Acum revin la prima mea întrebare. M-aţi liniştit în privinţa publicităţii legate de şcoală. Şcoala vă poate ajuta? Eu pot să vă ajut?

— Pentru moment, nu prea cred. Singurul lucru care mă interesează este dacă, în acest trimestru, a existat ceva care v-a neliniştit? Vreun incident? Sau vreo persoană?

Domnişoara Bulstrode rămase tăcută pentru câteva clipe. Apoi, rosti rar:

— Practic, răspunsul este: nu ştiu.

Adam zise repede:

— Aţi avut senzaţia că ceva nu e în regulă?

— Da – exact aşa. Nu e ceva clar. Nu pot numi cu precizie vreo persoană sau vreun incident – numai dacă… Tăcu o clipă, după care continuă: Simt – am simţit la un moment dat – că am scăpat ceva ce n-ar fi trebuit să scap. Daţi-mi voie să vă explic.

Ea relată pe scurt incidentul cu doamna Upjohn şi sosirea neplăcută şi neaşteptată a lui Lady Veronica.

Adam deveni interesat.

— Daţi-mi voie să mă lămuresc, domnişoară Bulstrode. Doamna Upjohn, în timp ce se uita pe fereastră – fereastra asta din faţă care dă în aleea principală – a recunoscut pe cineva. Nimic neobişnuit. Aici aveţi peste o sută de eleve şi nimic nu e neobişnuit în faptul că doamna Upjohn a zărit vreun părinte sau vreo rudă deja cunoscută. Dar sunteţi convinsă că ea s-a arătat uluită să recunoască acea persoană – ba chiar, că persoana aceea era cineva pe care ea nu s-ar fi aşteptat să o vadă la Meadowbank?

— Da, asta este exact impresia pe care am avut-o.

— Şi apoi, pe fereastra care dă în direcţia opusă, aţi văzut-o pe una dintre mamele elevelor, în stare de ebrietate, şi asta v-a abătut atenţia de la ceea ce spunea doamna Upjohn?

Domnişoara Bulstrode dădu din cap aprobator.

— Ea vorbea de câteva minute?

— Da.

— Şi când v-aţi îndreptat din nou atenţia spre ea, vorbea de spionaj, de activitatea secretă pe care o făcuse în război, înainte de a se căsători?

— Da.

— S-ar putea lega, rosti Adam gânditor. Cineva cunoscut în vremea războiului. Un părinte sau o rudă a uneia dintre elevele dumneavoastră sau ar fi putut fi un membru din corpul didactic.

— Puţin probabil să fie un membru din personalul meu, obiectă domnişoara Bulstrode.

— E posibil.

— Mai bine am lua legătura cu doamna Upjohn, zise Kelsey. Cât mai curând posibil. Aveţi noua ei adresă, domnişoară Bulstrode?

— Bineînţeles. Dar cred că, pentru moment, este plecată în străinătate. Stai o clipă – mă lămuresc imediat.

Ea apăsă de două ori pe soneria de pe birou şi apoi se îndreptă nerăbdătoare spre uşă şi strigă o fată care trecea pe acolo.

— Paula, vrei să o cauţi pe Julia Upjohn?

— Da, domnişoară Bulstrade.

— Mai bine aş pleca înainte de venirea fetei, zise Adam. N-ar fi firesc să particip la investigaţiile pe care le face inspectorul. La prima vedere, el m-a chemat aici ca să obţină informaţii de la mine. Pentru moment nu mai are nimic cu mine şi acum îmi spune să o şterg.

— Şterge-o şi nu uita că sunt cu ochii pe tine! Mormăi Kelsey cu un zâmbet.

— Apropo, zise Adam adresându-se domnişoarei Bulstrode în timp ce se opri lângă uşă, nu veţi avea nimic împotrivă să abuzez puţin de poziţia mea aici? Dacă aş deveni, să zicem, puţin prea prietenos cu unele dintre membrele personalului?

— Cu care membre din personalul meu?

— Ei, bine… Cu Mademoiselle Blanche, de pildă.

— Mademoiselle Blanche? Crezi că ea…

— Cred că se cam plictiseşte aici.

— Ah! Domnişoara Bulstrode avea o expresie sumbră. Poate că ai dreptate. Altcineva?

— Voi încerca din toate punctele de vedere, zise Adam voios. Dacă o să descoperiţi că unele dintre fetele dumneavoastră sunt cam prostuţe şi pleacă pe furiş la întâlniri în grădină, vă rog fiţi convinsă că intenţiile mele sunt strict detectivistice – dacă există un astfel de cuvânt.

— Crezi că e posibil ca fetele să ştie ceva?

— Toată lumea ştie întotdeauna ceva, replică Adam, chiar dacă este ceva ce nu ştiu că ştiu.

— Se poate să ai dreptate.

Se auzi o bătaie în uşă şi domnişoara Bulstrode strigă:

— Intră.

Julia Upjohn îşi făcu apariţia cu sufletul la gură.

— Intră, Julia.

Inspectorul Kelsey mormăi:

— Poţi pleca acum, Goodman. Şterge-o şi continuă-ţi treaba.

— V-am spus că nu ştiu absolut nimic, zise Adam îmbufnat. Ieşi murmurând: Gestapo-ul e în floare.

— Îmi pare rău că sunt cu sufletul la gură, domnişoară Bulstrode, se scuză Julia. Am alergat tot drumul de la terenurile de tenis.

— Nu e nici o problemă. Am dorit doar să îţi cer adresa mamei tale – adică, unde pot lua legătura cu ea?

— Ah! Va trebui să-i scrieţi mătuşii Isabel. Mama e plecată în străinătate.

— Am adresa mătuşii tale. Dar trebuie să iau legătura cu mama ta personal.

— Nu prea văd cum, zise Julia încruntându-se. Mama e plecată în Anatolia cu un autobuz.

— Cu un autobuz? Întrebă domnişoara Bulstrode înmărmurită.

Julia încuviinţă viguros din cap.

— Ei îi plac lucrurile de genul ăsta, explică ea. Şi bineînţeles este teribil de ieftin. Un pic incomod, dar mama nu ţine seama de asta. În linii mari, aş crede că-şi va face apariţia cu maşina cam în trei săptămâni.

— Înţeleg – da. Spune-mi, Julia, a pomenit mama ta vreodată că a văzut vreo persoană aici pe care ar fi cunoscut-o în perioada războiului?

— Nu, domnişoară Bulstrode, nu cred. Nu, sunt sigură că nu.

— Mama ta a lucrat în serviciile secrete, nu-i aşa?

— O, da. Se pare că i-a plăcut. Nu că sună foarte captivant pentru mine. Niciodată nu a descoperit ceva. Nici nu a fost prinsă de Gestapo. Sau să i se smulgă unghiile. Sau ceva de genul ăsta. A lucrat în Elveţia, parcă – sau era vorba de Portugalia? Julia adăugă în semn de scuză: Toate chestiile astea vechi de război te cam plictisesc şi mă tem că nu le ascult întotdeauna cum se cuvine.

— Mulţumesc, Julia. Asta-i tot.

— Auzi! Zise domnişoara Bulstrode după plecarea Juliei. Să plece în Anatolia cu un autobuz! Copila a spus-o exact de parcă mama ei a luat autobuzul 73 până la Marshall & Snelgrove4.

II

Jennifer părăsi terenul de tenis oarecum indispusă, şfichiuind aerul cu racheta. Mulţimea greşelilor duble din dimineaţa aceea o deprima. Oricum, era foarte clar că era imposibil să ai un serviciu puternic cu racheta aceea. Dar în ultima vreme, se părea că-şi pierduse controlul asupra serviciului. Cu toate acestea, reverul i se îmbunătăţise considerabil. Orele de antrenament cu Springer fuseseră utile. Din multe puncte de vedere, era păcat că Springer murise.

Jennifer lua tenisul foarte în serios. Era unul dintre lucrurile la care se gândea.

— Scuză-mă…

Jennifer ridică ochii surprinsă. O femeie bine îmbrăcată, cu părul auriu, care ducea un colet lung şi plat, stătea pe alee la o mică distanţă de ea. Jennifer se întrebă de ce naiba nu o văzuse mai înainte pe femeie venind în direcţia ei. Nu-i trecu prin minte că femeia ar fi putut sta ascunsă în spatele unui copac sau în tufele de rododendroni, şi pur şi simplu să fi ieşit de acolo. O astfel de idee nu i-ar fi trecut prin cap lui Jennifer, fiindcă de ce s-ar ascunde o femeie în spatele tufelor de rododendroni ca să-şi facă mai apoi brusc apariţia?

Vorbind cu un uşor accent american, femeia spuse:

— Mă întreb dacă mi-ai putea spune unde aş putea găsi o fată pe nume – se uită pe o bucăţică de hârtie – Jennifer Sutcliffe.

Jennifer rămase surprinsă.

— Eu sunt Jennifer Sutcliffe.

— Zău! Ce caraghios! Asta este o coincidenţă. Ca într-o şcoală mare ca asta să caut o fată şi să dau chiar peste ea.

Şi se mai spune că astfel de lucruri nu se întâmplă.
— Cred că uneori chiar se întâmplă, replică Jennifer indiferentă.
— Azi stabilisem să iau prânzul cu nişte prieteni de aici, continuă femeia, şi ieri, la un cocktail, s-a întâmplat să pomenesc că ajung aici şi m-a auzit mătuşa ta – sau era naşa ta?
— Am o memorie îngrozitoare. Mi-a spus cum o cheamă şi i-am şi uitat numele. Dar oricum, m-a întrebat dacă e posibil să trec pe aici şi să las o rachetă pentru tine. A spus că aveai nevoie de o rachetă.
Faţa lui Jennifer se lumină. I se părea că un miracol se întâmpla de-a dreptul.
— Trebuie să fi fost naşa mea, doamna Campbell. Eu îi spun mătuşa Gina. Nu cred că a fost mătuşa Rosamond. Ea nu-mi dă niciodată nimic, în afară de zece şilingi amărâţi la Crăciun.
— Da, îmi amintesc acum. Ăsta era numele. Campbell.
Pachetul fu oferit şi Jennifer îl luă cu nerăbdare. Nu era strâns împachetat şi Jennifer scoase o exclamaţie de plăcere când racheta ieşi la iveală din învelitoare.
— O, e grozavă! Exclamă ea. Una cu adevărat bună. Îmi doream mult o rachetă nouă – nu poţi juca bine dacă nu ai o rachetă bună.
— Păi cam aşa socotesc şi eu.
— Mulţumesc foarte mult că mi-aţi adus-o, rosti Jennifer cu recunoştinţă.
— Nu era nici o problemă. Doar recunosc că m-am simţit un pic stingherită. Şcolile mă fac întotdeauna să mă simt stingherită. Prea multe fete. A, apropo, mi s-a cerut să duc înapoi vechea ta rachetă.
Ea luă racheta pe care Jennifer o lăsase jos.
— Mătuşa ta – nu, naşa – a spus că o va racorda din nou. Chiar are nevoie de aşa ceva, nu?
— Nu cred că merită efortul, zise Jennifer, dar fără să acorde prea mare atenţie.

Continua să testeze balansul noii sale comori.

— Dar o rachetă în plus este mereu utilă, zise noua sa prietenă. Extraordinar, aruncă ea o privire spre ceas. Este mult mai târziu decât am crezut. Trebuie să fug.

— Aţi… Doriţi un taxi? Aş putea telefona…

— Nu, mulţumesc, dragă. Maşina mea se află chiar lângă poartă. Am lăsat-o acolo ca să nu fiu obligată să întorc într-un spaţiu îngust. La revedere. Foarte încântată că te-am cunoscut. Sper că îţi place racheta.

Şi mai că începu să alerge pe aleea către poartă.

— Mulţumesc foarte mult, mai strigă Jennifer după ea.

Apoi, jubilând, plecă în căutarea Juliei.

— Uite, exclamă ea fluturând teatral racheta.

— Ia te uită! De unde ai primit asta?

— Mi-a trimis-o naşa mea. Mătuşa Gina. Nu e mătuşa mea, dar eu îi spun aşa. Este teribil de bogată. Probabil că mama i-a povestit despre nemulţumirile mele legate de rachetă. E grozavă, nu-i aşa? Trebuie să nu uit să-i scriu şi să-i mulţumesc.

— Aşa sper! Zise Julia serioasă.

— Păi, ştii cum uiţi câteodată unele lucruri. Chiar lucruri pe care efectiv ai de gând să le faci. Uite, Shaista, adăugă ea în timp ce cea de a doua fată se apropie spre ele. Am o rachetă nouă. Nu e o frumuseţe?

— Probabil că a fost foarte scumpă, aprecie Shaista cercetând-o impresionantă. Ce păcat că nu joc tenis bine.

— Tu mereu te ciocneşti de minge.

— Se pare că niciodată nu-mi dau seama unde urmează să ajungă mingea, mărturisi Shaista. Înainte să plec acasă, trebuie să-mi cumpăr nişte pantaloni scurţi frumoşi, făcuţi în Londra. Sau o rochie de tenis cum poartă campioana americană Ruth Allen. Cred că este foarte elegantă. Poate îmi voi cumpăra şi una, şi alta, zâmbi ea anticipând momentul cu plăcere.

— Shaista nu se gândeşte niciodată la nimic decât la haine, rosti Julia cu dispreţ, pe când cele două prietene îşi

continuară drumul. Crezi că noi vom fi vreodată aşa?
— Aşa bănuiesc, zise Jennifer cu tristeţe. Va fi un lucru teribil de plicticos.
Intrară în pavilionul de sport, eliberat oficial de poliţie, şi Jennifer îşi puse cu atenţie racheta în dulap.
— Nu e frumoasă? Zise ea mângâind-o cu afecţiune.
— Ce ai făcut cu cea veche?
— A, a luat-o ea.
— Cine?
— Femeia care a adus-o pe asta. S-a întâlnit cu mătuşa Gina la un cocktail şi mătuşa Gina a rugat-o să-mi aducă această rachetă pentru că ea venea astăzi aici, iar mătuşa Gina a cerut să-i aducă racheta veche ca să o racordeze din nou.
— A, înţeleg… Spuse Julia încruntându-se.
— Ce a vrut Tirana de la tine? Întrebă Jennifer.
— Tirana? A, mai nimic. Doar adresa mamei. Dar mama nu are adresă pentru că e plecată într-o călătorie cu autobuzul. Pe undeva prin Turcia. Jennifer – fii atentă. Racheta ta nu trebuia racordată.
— O, ba da, Julia. Era ca un burete.
— Ştiu. Dar de fapt e racheta mea. Adică, am făcut schimb. Racheta mea era cea care trebuia racordată. A ta, cea pe care o am eu acum, a fost racordată. Ai spus chiar tu că mama ta o dusese la racordat înainte să pleci în străinătate.
— Da, e adevărat, zise Jennifer, arătându-se puţin surprinsă. Ei bine, cred că pe femeia aceea – indiferent cine era; trebuia să o fi întrebat cum se numeşte, dar eram prea încântată – chiar a observat că trebuia racordată.
— Dar ai spus că ea a afirmat că mătuşa Gina a fost cea care a susţinut că trebuia racordată. Şi mătuşa Gina nu s-ar fi putut gândi că trebuia să fie racordată dacă nu era nevoie.
— Ah, bine, făcu Jennifer, arătându-se nerăbdătoare. Cred… Cred…
— Ce crezi?

— Poate că mătuşa Gina s-a gândit doar că dacă mi-am dorit o rachetă nouă era pentru că cea veche trebuia racordată. Oricum, ce importanţă are?

— Cred că n-are importanţă, rosti Julia încet. Dar cred că e ciudat, Jennifer. Este la fel… ca lămpile noi pentru cele vechi. Ştii tu, povestea cu Aladin.

Jennifer chicoti.

— Cum ar fi să frec racheta mea cea veche – adică, racheta ta cea veche – şi să fac să apară un duh! Dacă tu ai freca o lampă şi ar apărea un duh, ce l-ai ruga, Julia?

— O mulţime de lucruri, rosti Julia în extaz. Un magnetofon şi un Alsacian sau poate un dog danez, o sută de mii de lire sterline şi o rochiţă de ocazie din satin negru şi vai! O mulţime de alte lucruri… Dar tu?

— Chiar nu ştiu, zise Jennifer. Acum am această rachetă nouă şi grozavă şi nu-mi doresc nimic altceva.

Capitolul 13

Catastrofa.

I

În cel de-al treilea weekend de la începerea trimestrului, programul decurgea normal. Era primul weekend în care părinţii aveau permisiunea să ducă elevele la plimbare. Drept rezultat, Şcoala Meadowbank era aproape pustie.

În acea duminică, mai rămăseseră doar douăzeci de fete la şcoală pentru masa de prânz. O parte din personal îşi luase liber în weekend urmând să se reîntoarcă duminică seara sau luni dimineaţă la prima oră. Cu acel prilej special, domnişoara Bulstrode îşi propunea să lipsească în weekend, fapt neobişnuit devreme ce nu-i stătea în obicei să părăsească şcoala în timpul trimestrelor. Dar avea motivele ei. Urma să o vizitez pe ducesa de Welsham la Welsington Abbey. Ducesa făcuse mare caz de asta şi adăugase că va fi prezent şi Henry Banks, preşedintele guvernatorilor şi industriaşul care fusese unul dintre primii susţinători ai şcolii. Din acest motiv, invitaţia putea fi considerată aproape un ordin. Nu că domnişoara Bulstrode ar fi îngăduit să i se

comande ceva, dacă n-ar fi dorit să se întâmple aşa. Dar, din fericire, ea întâmpină invitaţia cu bucurie. Nu-i era câtuşi de puţin indiferentă ducesei şi ducesa de Welsham era o persoană influentă, iar fiicele acesteia studiau tot la Meadowbank. Şi ea se bucura să aibă ocazia să stea de vorbă cu Henry Banks despre viitorul şcolii şi, în plus, să prezinte propria variantă privind tragicul incident.

Datorită legăturilor influente la Meadowbank, asasinarea domnişoarei Springer fusese minimalizată în presă cu multă diplomaţie. Devenise mai curând o nenorocire tragică decât o crimă misterioasă. Se crease impresia – fără să se spună direct – că probabil nişte huligani tineri intraseră cu forţa în pavilionul de sport şi că moartea domnişoarei Springer fusese mai mult accident decât intenţie. Se vorbea că mai mulţi tineri fuseseră invitaţi să vină la secţia de poliţie ca să „ajute poliţia”. Domnişoara Bulstrode însăşi era nerăbdătoare să atenueze orice impresie neplăcută care ar fi putut fi făcută celor doi influenţi binefăcători ai şcolii. Ea ştia că aceştia doreau să discute aluzia pe care o făcuse ea privind apropiata ei pensionare. Atât ducesa, cât şi Henry Banks erau nerăbdători să o convingă să mai rămână. Domnişoara Bulstrode avea sentimentul că venise momentul potrivit să o scoată în evidenţă pe Eleanor Vansittart, să sublinieze ce persoană minunată era şi cât de bine pregătită să ducă mai departe tradiţiile Şcolii Meadowbank.

Sâmbătă dimineaţă, domnişoara Bulstrode tocmai îşi finaliza corespondenţa împreună cu Ann Shapland când sună telefonul. Ann răspunse.

— Din partea emirului Ibrahim, domnişoară Bulstrode. A sosit la Claridge şi mâine ar vrea să o ia pe Shaista la plimbare.

Domnişoara Bulstrode luă receptorul din mâna lui Ann şi avu o scurtă conversaţie cu ofiţerul emirului. Shaista avea să fie gata la orice oră de la unsprezece treizeci înainte,

duminică dimineaţă. Fata trebuia să fie înapoi la şcoală în jurul orei opt seara.

Apoi puse receptorul în furcă şi zise:

— Uneori aş dori ca orientalii să anunţe cu ceva timp înainte. Era aranjat ca Shaista să iasă mâine cu Giselle d'Aubray. Acum aranjamentul va trebui să fie contramandat. Am terminat toate scrisorile?

— Da, domnişoară Bulstrode.

— Bine, atunci pot pleca măcar cu conştiinţa curată. Dactilografiază-le şi expediază-le, şi pe urmă eşti liberă pentru weekend. N-am nevoie de tine până luni la prânz.

— Mulţumesc, domnişoară Bulstrode.

— Distrează-te, draga mea.

— Aşa voi face, zise Ann.

— Un tânăr?

— Păi… Da, recunoscu Ann înroşindu-se puţin. Deşi nu e nimic serios.

— Atunci ar trebui să fie. Dacă ai de gând să te căsătoreşti, nu o lăsa prea târziu.

— A, dar este doar un prieten vechi. Nimic palpitant.

— Pasiunea, avertiză domnişoara Bulstrode, nu este întotdeauna o temelie solidă pentru viaţa conjugală. Vrei să o trimiţi pe domnişoara Chadwick la mine?

Domnişoara Chadwick intră agitată.

— Chaddy, emirul Ibrahim, unchiul Shaistei, o ia mâine la plimbare. Dacă va veni chiar el, spune-i că fata face progrese vizibile.

— Nu e prea deşteaptă, zise domnişoara Chadwick.

— E imatură din punct de vedere intelectual, consimţi domnişoara Bulstrode. Dar din alte puncte de vedere, are o minte remarcabil de matură. Uneori, când stai de vorbă cu ea, parcă ar fi o femeie de douăzeci şi cinci de ani. Cred că e din cauza vieţii sofisticate pe care a dus-o. Paris, Teheran, Cairo, Istanbul şi toate celelalte. În ţara asta, avem tendinţa să nu-i lăsă pe copii să se maturizeze. Considerăm un merit

când spunem: „Este încă un copil”. Nu este un merit. Este un handicap grav în viaţă.

— Nu ştiu dacă sunt de aceeaşi părere cu tine, dragă, afirmă domnişoara Chadwick. Acum mă duc să-i spun Shaistei despre unchiul ei. Tu ocupă-te de weekendul tău şi nu-ţi face griji pentru nimic.

— Ah! Nu-mi voi face, zise domnişoara Bulstrode. Este o ocazie minunată să o las pe Eleanor Vansittart la comandă şi să văd cum se descurcă. Cu tine şi ea la comandă, se pare că totul va fi în ordine.

— Aşa sper şi eu. Mă duc să o caut pe Shaista.

Shaista se arătă surprinsă şi deloc încântată să audă că unchiul ei sosise în Londra.

— Vrea să mă scoată în oraş mâine? Mormăi ea. Dar domnişoară Chadwick, este totul aranjat să ies cu Giselle d'Aubray şi cu mama ei.

— Mă tem că va trebui să faci asta altă dată.

— Dar preferam să ies cu Giselle, zise Shaista supărată. Unchiul meu nu mă amuză deloc. Mănâncă şi pe urmă mormăie, şi este foarte plictisitor.

— Nu trebuie să vorbeşti în felul ăsta. Este lipsit de politeţe, spuse domnişoara Chadwick. Unchiul tău se află în Anglia doar pentru o săptămână, înţeleg, şi în mod firesc, doreşte să te vadă.

— Poate că mi-a aranjat o nouă căsătorie, zise Shaista, înseninându-se. Dacă e aşa, va fi amuzant.

— Dacă e aşa, în mod sigur îţi va spune. Totuşi, eşti prea tânără să te căsătoreşti. Mai întâi trebuie să-ţi desăvârşeşti educaţia.

— Educaţia este foarte plictisitoare, replică Shaista.

II

Dimineaţa de duminică miji strălucitoare şi senină – sâmbătă, domnişoara Shapland plecase curând după domnişoara Bulstrode. Domnişoarele Johnson, Rich şi Blake plecară duminică dimineaţă.

Domnişoarele Vansittart, Chadwick, Rowan şi Mademoiselle Blanche rămăseseră să aibă grijă de şcoală.

— Sper că fetele nu vor discuta prea mult, zise domnişoara Chadwick nesigură. Despre biata domnişoară Springer, vreau să spun.

— Să sperăm, spuse Eleanor Vansittart, că toată întâmplarea va fi uitată curând. Apoi, adăugă: Nu îi voi încuraja pe părinţi să discute cu mine despre acest subiect. Va fi cel mai bine, cred, să adoptăm o linie fermă.

La ora 10, fetele merseră la biserică însoţite de domnişoarele Vansittart şi Chadwick. Patru fete care erau romano-catolice se duseră, escortate de Angčle Blanche, la o instituţie religioasă rivală. După asta, în jurul orei unsprezece şi jumătate, maşinile începură să ruleze pe alee. Domnişoara Vansittart, elegantă, stăpână pe sine şi distinsă, stătea pe hol, saluta mamele zâmbind, le chema progeniturile şi, cu abilitate, devia orice aluzii nedorite la recenta tragedie.

— Îngrozitor, zicea ea, da, totalmente îngrozitor, dar vreau să înţelegeţi că nu discutăm subiectul ăsta aici. Ar fi păcat pentru toate sufletele tinere de aici să stăruie asupra acestei întâmplări.

Chaddy era şi ea prezentă, salutând vechi prieteni printre părinţi, discutând despre planurile de vacanţă şi vorbind cu afecţiune despre fiicele acestora.

— Cred că mătuşa Isabel ar fi putut să vină şi să mă ducă la plimbare, zise Julia care, împreună cu Jennifer, stătea cu nasul presat pe fereastra clasei, urmărind sosirile şi plecările de pe aleea principală.

— Mama vine să mă ia weekendul viitor, afirmă Jennifer. În acest weekend, tata se întâlneşte cu nişte oameni importanţi, aşa că mama nu a putut veni azi.

— Uite-o pe Shaista, arătă Julia, împopoţonată pentru Londra. Vai! Uită-te la tocurile pantofilor ei. Pariez că bătrânei Johnson nu-i plac pantofii ăia.

Un şofer în uniformă deschidea portiera unui Cadillac. Shaista se urcă şi maşina demară.

— Dacă vrei, poţi să ieşi cu mine weekendul viitor, o invită Jennifer. I-am spus mamei că am o prietenă pe care aş vreau să o aduc.

— Mi-ar plăcea, zise Julia. Uită-te la Vansittart care arată ce ştie să facă.

— Foarte graţioasă, nu? Zise Jennifer.

— Nu ştiu de ce, replică Julia, dar mă face cumva să râd. E un fel de copie a domnişoarei Bulstrode, nu-i aşa? O copie foarte reuşită, dar aduce mai degrabă cu Joyce Grenfell5 sau cineva care imită pe altcineva.

— Uite-o pe mama lui Pam, zise Jennifer. I-a adus şi pe băieţii ăia mici. Nu-mi dau seama cum pot încăpea toţi în acel minuscul Morris Minor.

— Se duce la un picnic, presupuse Julia. Uită-te la coşuri.

— Ce ai de gând să faci în după-amiaza asta? Întrebă Jennifer. Nu cred că trebuie să-i scriu mamei săptămâna asta, dacă ne vom vedea săptămâna viitoare, nu-i aşa?

— Eşti delăsătoare în privinţa scrisorilor, Jennifer.

— Nu sunt în stare niciodată să mă gândesc la ceva de scris, mărturisi Jennifer.

— Eu da, zise Julia, mă pot gândi la foarte multe lucruri. Apoi, adăugă cu tristeţe: Dar, de fapt, în momentul de faţă, nu prea există cineva căruia să-i scriu.

— Dar mama ta?

— Ţi-am spus că e plecată cu autubuzul în Anatolia. Nu poţi scrie scrisori persoanelor care călătoresc în Anatolia cu autobuzul. Cel puţin, nu le poţi scrie tot timpul.

— Unde trimiţi scrisorile atunci când scrii?

— A, la consulate. Mama mi-a lăsat o listă. Istanbul este primul, apoi Ankara şi pe urmă câteva nume ciudate. Mă întreb de ce Tirana a dorit atât de mult să ia legătura cu mama? Mi s-a părut foarte supărată când i-am spus unde e mama plecată.

— Nu poate avea legătură cu tine, zise Jennifer. N-ai făcut nici o grozăvie, nu?

— Nu ceva de care să ştiu, răspunse Julia. Poate că a dorit să-i spună despre Springer.

— De ce ar fi dorit asta? Aş crede că ar fi chiar bucuroasă că exista măcar o mamă care să nu ştie de Springer.

— Vrei să spui că mamele ar putea crede că şi fiicele lor ar putea să fie asasinate?

— Nu cred că mama mea este atât de lipsită de inteligenţă, zise Jennifer. Dar şi-a cam pierdut cumpătul când a aflat.

— După părerea mea, spuse Julia într-o gânditoare, eu cred că mai sunt foarte multe lucruri care nu ni s-au spus despre Springer.

— Ce fel de lucruri?

— Păi, lucruri ciudate care par să se întâmple. Precum noua ta rachetă de tenis.

— A, am avut de gând să-ţi spun, zise Jennifer. Am scris şi i-am mulţumit mătuşii Gina şi, în această dimineaţă, am primit o scrisoare de la ea în care îmi scrie că s-a bucurat foarte tare că am o rachetă nouă, dar că nu ea mi-a trimis-o.

— Ţi-am spus eu că treaba cu racheta e ciudată, rosti Julia triumfătoare, şi s-a petrecut şi o spargere la tine acasă, nu-i aşa?

— Da, dar hoţii nu au luat nimic.

— Asta face ca totul să fie şi mai interesant, zise Julia. Eu cred, adăugă ea gânditoare, că, în curând, e posibil să avem o a doua crimă.

— Ah, Julia, de ce ar trebui să se petreacă o a doua crimă?

— De obicei, în cărţi există o a doua crimă, zise Julia. Şi cred că tu, Jennifer, ar trebui să fii teribil de atentă să nu fii tu cea asasinată.

— Eu? Se miră Jennifer. De ce m-ar asasina cineva pe mine?

— Pentru că, într-un fel sau altul, eşti amestecată în toate, zise Julia şi adăugă dusă pe gânduri: Trebuie să încercăm

să scoatem mai multe de la mama ta săptămâna viitoare, Jennifer. Poate că cineva i-a dat nişte documente secrete în Ramat.

— Ce fel de documente secrete?

— Ah, de unde să ştiu? Zise Julia. Planuri sau formule pentru o nouă bombă atomică. Lucruri de genul ăsta.

Jennifer nu păru deloc convinsă.

III

Domnişoarele Vansittart şi Chadwick se aflau în cancelarie când domnişoara Rowan intră şi întrebă:

— Unde este Shaista? Nu o găsesc nicăieri. Maşina emirului tocmai a sosit să o ia.

— Poftim? Chaddy se arătă surprinsă. Trebuie să fie o greşeală. Maşina emirului a venit după ea în urmă cu vreo trei sferturi de oră. Eu însămi am văzut-o când a intrat în maşină şi a plecat. A fost printre primele care au plecat.

Eleanor Vansittart ridică din umeri.

— Probabil că a fost comandată de două ori o maşină, zise ea.

Ea ieşi afară şi vorbi cu şoferul.

— Trebuie să fie o greşeală, afirmă ea. Tânăra domnişoară a plecat deja la Londra acum trei sferturi de oră.

Şoferul păru surprins.

— Probabil s-a produs o greşeală, dacă spuneţi asta, zise el. Mie mi s-au dat instrucţiuni precise să trec să o iau pe tânăra domnişoară de la Meadowbank.

— Cred că uneori încurcăturile sunt inevitabile, zise domnişoara Vansittart.

Şoferul păru să nu fie tulburat sau luat prin surprindere.

— Se întâmplă tot timpul, zise el. Mesaje telefonice primite, notate, uitate. Lucruri de felul ăsta. Dar noi ne mândrim cu firma noastră şi nu facem greşeli. Bineînţeles, nu se ştie niciodată cum e cu aceşti gentlemeni orientali. Uneori, au o suită atât de numeroasă, încât comenzile ajung să fie date de două ori şi chiar şi de trei ori. În acest caz, cam asta trebuie să se fi întâmplat.

Întoarse cu dexteritate maşina masivă şi demară.

Câteva clipe, domnişoara Vansittart păru nesigură, dar hotărî că nu erau motive de îngrijorare şi începu să aştepte cu mulţumire o după-amiază tihnită.

După prânz, puţinele fete rămase se îndeletniciră cu scrisul epistolelor sau se plimbară fără ţintă prin grădină. Unele jucară tenis, iar altele se relaxară la bazinul de înot. Domnişoara Vansittart se aşeză cu stiloul şi blocnotesul la umbra cedrului. La ora patru şi jumătate, când sună telefonul, răspunse domnişoara Chadwick.

— Şcoala Meadowbank? Rosti vocea unui tânăr englez manierat. Domnişoara Bulstrode este acolo?

— Domnişoara Bulstrode nu este astăzi aici. La telefon e domnişoara Chadwick.

— O, este vorba despre una dintre elevele voastre. Vorbesc de la hotelul Claridge, din apartamentul emirului Ibrahim.

— A, da? Te referi la Shaista?

— Da. Emirul este foarte supărat că nu a primit nici un fel de mesaj.

— Un mesaj? De ce să primească un mesaj?

— Păi prin care să fie anunţat că Shaista nu poate veni.

— Nu vine! Vrei să spui că n-a sosit?

— Nu, nu, în mod sigur nu a sosit. În concluzie, a plecat de la Meadowbank?

— Da. Azi-dimineaţă a venit o maşină după ea – cred că pe la unsprezece şi jumătate – şi a plecat cu ea.

— Asta-i extraordinar, pentru că aici nu e nici urmă de ea… Mai bine aş suna la firma care îi furnizează emirului maşini.

— Dumnezeule, rosti domnişoara Chadwick, sper că nu s-a întâmplat vreun accident.

— A, să nu ne închipuim ce e mai rău, zise tânărul pe un ton prietenos. Cred că aţi fi aflat, dacă ar fi fost un accident. Sau noi. Nu m-aş îngrijora dacă aş fi în locul dumneavoastră.

Dar domnişoara Chadwick se îngrijora cu adevărat.

— Mi se pare foarte bizar, zise ea.
— Cred… Şovăi tânărul.
— Da? Făcu domnişoara Chadwick.
— Ei, nu e ceva ce-aş vrea să-i sugerez emirului, dar între noi fie vorba nu e niciun. Ăă. Prieten care se învârte pe acolo, nu-i aşa?
— Sigur că nu, replică domnişoara Chadwick cu demnitate.
— Nu, nu, bine, nu mi-am imaginat că ar fi, dar cu fetele nu se ştie niciodată, nu? Aţi fi surprinsă de unele situaţii pe care le-am întâlnit.
— Te pot asigura, zise domnişoara Chadwick cu demnitate, că orice chestiune de felul ăsta este absolut imposibilă.
Dar era imposibil? Ştia cineva vreodată ce era cu fetele?
Ea puse la loc receptorul şi fără nici o tragere de inimă plecă în căutarea domnişoarei Vansittart. Nu exista nici un motiv să creadă că domnişoara Vansittart avea să poată face mai multe decât ea însăşi, dar simţea nevoia să se consulte cu cineva. Domnişoara Vansittart întrebă imediat:
— A doua maşină?
Amândouă se uitară una la cealaltă.
— Crezi, zise Chaddy rar, că ar trebui să anunţăm poliţia?
— Poliţia, nu, şopti Eleanor Vansittart cu o voce şocată.
— Ştii că ea a afirmat, zise Chaddy, că cineva ar putea încerca să o răpească.
— Să o răpească? Fugi de-aici! Rosti domnişoara Vansittart pe un ton tăios.
— Nu crezi… Insistă domnişoara Chadwick.
— Domnişoara Bulstrode m-a lăsat şefa aici, zise Eleanor Vansittart, şi în mod sigur eu nu voi accepta aşa ceva. Nu dorim să mai avem probleme cu poliţia.
Domnişoara Chadwick o privi fără căldură. Se gândi că domnişoara Vansittart era mărginită şi necugetată. Se întoarse în clădirea principală şi ceru să i se facă legătura telefonică cu casa ducesei de Welsham. Din nefericire, toată lumea era plecată.

Capitolul 14

Domnişoara Chadwick n-are somn.

Domnişoara Chadwick era agitată. Se întorcea pe toate părţile în pat numărând oi şi folosind alte metode tradiţionale pentru invocarea somnului. Zadarnic.

La ora opt, pentru că Shaista nu se întorsese şi nu se auzise nici o veste despre ea, domnişoara Chadwick îşi asumă total responsabilitatea problemei şi-l sună pe inspectorul Kelsey. Se simţi uşurată să afle că acesta nu luă chestiunea prea în serios. El o asigură că putea lăsa totul în seama lui. Va fi simplu să cerceteze dacă s-a petrecut vreun accident. După asta, va lua legătura cu Londra. Se va fi face tot ce era necesar. Poate că fata chiulea. O sfătui pe domnişoara Chadwick să vorbească despre asta cât mai puţin la şcoală. Să se considere că Shaista rămânea pe noapte la unchiul ei, la hotelul Claridge.

— Ultimul lucru pe care îl doriţi dumneavoastră sau domnişoara Bulstrode ar fi mai multă publicitate, zise Kelsey. Este foarte puţin probabil ca fata să fi fost răpită. Aşa că nu vă faceţi griji, domnişoară Chadwick. Lăsaţi totul în seama noastră.

Dar domnişoara Chadwick continuă să-şi facă griji.

Culcată în pat, fără somn, mintea ei rătăcea de la ideea unei posibile răpiri la cea a crimei.

Crimă la Meadowbank. Era îngrozitor! De necrezut! Meadowbank. Domnişoara Chadwick iubea Meadowbank. Iubea acel loc poate chiar mai mult decât domnişoara Bulstrode, deşi într-un fel diferit un pic. Ideea fusese îndrăzneaţă şi foarte riscantă. Cu toate că o urmase cu credinţă pe domnişoara Bulstrode în acţiunea temerară, de foarte multe ori fusese cuprinsă de panică la gândul că întreaga afacere se putea nărui. Nu dispuseseră de prea mult capital. Dacă nu izbuteau, dacă sprijinul le era retras… Domnişoara Chadwick avea o minte neliniştită şi întotdeauna putea să enumere nenumăraţi „dacă”. Domnişoarei Bulstrode îi plăcuse aventura, riscul situaţiei,

dar lui Chaddy, nu. Uneori, într-o criză de anxietate, ea stăruise ca Meadowbank să fie condusă într-un stil mai tradiţional. Ar fi mai sigur, pledase ea insistent. Dar domnişoara Bulstrode nu fusese interesată de siguranţă. Ea avea propria viziune despre ceea ce trebuia să fie o şcoală şi îşi urmărise scopul fără teamă. Şi îndrăzneala ei fusese răsplătită. Dar pentru Chaddy uşurarea se întrezări când succesul deveni un fait accompli. Atunci când Şcoala Meadowbank dobândi categoric calitatea de instituţie englezească excelentă. Atunci dragostea ei pentru Meadowbank se revărsase pe deplin. Îndoieli, temeri şi nelinişti, toate se volatilizaseră. Se instalaseră pacea şi prosperitatea. Starea înfloritoare a Şcolii Meadowbank îi oferi tot mai multă căldură sufletească, făcând-o să toarcă precum o pisică liniştită.

Când domnişoara Bulstrode începuse să pomenească pentru prima dată despre pensionare, Chaddy fusese foarte tulburată. Să se pensioneze în momentele acelea, când totul mergea din plin? Ce nebunie! Domnişoara Bulstrode vorbise despre călătorii şi despre toate lucrurile demne de văzut în lume. Chaddy nu era impresionată. Nimic şi nicăieri nu putea fi nici pe jumătate la fel de frumos ca Meadowbank! Ei i se păruse că nimic nu putea afecta binele Şcolii Meadowbank. Dar acum – o crimă!

Un cuvânt ameninţător şi violent care venea din lumea din afară asemenea unui vânt de furtună barbar. Crimă – un cuvânt asociat de domnişoara Chadwick doar cu delincvenţi cu bricege sau cu doctorii malefici care îşi otrăveau nevestele. Dar crimă în acel loc, la o şcoală – şi nu o şcoală oarecare – la Şcoala Meadowbank, era incredibil.

Şi domnişoara Springer – biata domnişoară Springer, fireşte nu era vina ei – dar, în mod absurd, Chaddy avea impresia că, într-un fel, era posibil să fi fost vina ei. Ea nu cunoscuse tradiţiile de la Meadowbank. O femeie fără tact. Foarte probabil, cumva, să fi atras chiar ea crima.

Domnişoara Chadwick se întoarse pe partea cealaltă, îşi răsuci perna şi zise:

— Nu trebuie să mă mai gândesc deloc. Poate ar fi mai bine să mă scol şi să iau o aspirină. Voi număra pur şi simplu până la cincizeci…

Înainte să ajungă la cincizeci, mintea ei o luase din nou pe acelaşi făgaş. Îngrijorare. Era posibil ca toate acestea şi, poate, şi răpirea, să ajungă în ziare? Era posibil ca părinţii, citind ziarele, să se grăbească să-şi retragă fiicele…

Dumnezeule, trebuia să se calmeze şi să adoarmă. Ce oră era? Aprinse lumina şi se uită la ceas – tocmai trecuse de unu fără un sfert. Cam la vremea când biata domnişoară Springer… Nu, nu o să se mai gândească. Şi, cât de necugetată fusese domnişoara Springer să iasă de una singură fără să mai trezească pe altcineva.

— Dumnezeule, zise domnişoara Chadwick, va trebui să iau o aspirină.

Se dădu jos din pat şi se duse la lavoar. Luă două aspirine cu un pahar cu apă. În drumul spre pat, trase perdeaua şi privi pe geam. Făcu gestul mai mult ca să se liniştească. Dorea să se asigure că, în toiul nopţii, nu mai avea să fie nici o lumină aprinsă în pavilionul de sport.

Dar era.

Într-o clipă, Chaddy porni la acţiune. Îşi băgă picioarele în pantofii zdraveni, trase pe ea o haină groasă, îşi luă lanterna şi se năpusti afară din cameră şi pe scări. O învinovăţise pe domnişoara Springer că nu chemase pe cineva în ajutor înainte de a ieşi să investigheze, dar ei nici nu-i trecuse prin minte să o facă. Era nerăbdătoare să ajungă la Pavilion şi să vadă cine era intrusul. Se opri să ia o armă – poate nu una foarte bună, dar un soi de armă, şi apoi ieşi pe uşa din spate şi merse repede de-a lungul aleii şi printre tufe. I se tăiase răsuflarea, dar rămase foarte hotărâtă. Abia când ajunse în sfârşit la uşă, încetini pasul şi avu grijă să se mişte tiptil. Uşa era puţin întredeschisă. Ea o împinse să o deschidă mai mult şi se uită înăuntru…

II

Cam pe la ora când domnişoara Chadwick se ridica din pat în căutarea aspirinei, Ann Shapland, foarte atrăgătoare într-o rochie neagră de seară, stătea la o masă în Le Nid Sauvage unde mânca o specialitate de pui şi zâmbea tânărului aflat vizavi de ea. Dragul de Dennis, se gândi Ann în sinea ei, mereu neschimbat. Este ceea ce pur şi simplu n-aş suporta dacă m-aş căsători cu el. Chiar şi aşa, Dennis rămânea un drăguţ. Cu voce tare, ea comentă:

— Ce amuzant este asta, Dennis. O schimbare considerabilă.

— Cum e la noua slujbă? Se interesă Dennis.

— Păi, oricât ar părea de ciudat, îmi place.

— Nu mi se pare a fi genul tău.

Ann râse.

— Aş fi pusă la grea încercare să declar care este genul meu. Îmi place diversitatea, Dennis.

— Nu înţeleg deloc de ce ai renunţat la postul tău de la bătrânul Sir Mervyn Todhunter.

— În principal, din cauza lui Sir Mervyn Todhunter. Atenţia pe care mi-o acorda începea să o deranjeze pe soţia lui. Şi parte din politica mea este să nu deranjez niciodată soţiile. Ele îţi pot face mult rău.

— Pisici geloase, zise Dennis.

— A, nu, nu chiar, replică Ann. Mai degrabă sunt de partea soţiilor. Oricum, o plăceam pe Lady Todhunter mai mult decât pe bătrânul Mervyn. De ce te surprinde noua mea slujbă?

— Păi, la o şcoală. Aş fi spus că tu nu eşti deloc didactică.

— Nu mi-ar plăcea să predau într-o şcoală. Nu mi-ar plăcea să trăiesc ca într-un ţarc în compania unei mulţimi de femei. Dar munca în calitate de secretară la o şcoală precum Meadowbank este mai degrabă amuzantă. Într-adevăr, este un loc unic. Şi domnişoara Bulstrode este unică. E cu adevărat o persoană importantă. Ochii ei gri ca oţelul te pătrund şi îţi descoperă cele mai ascunse secrete.

Şi te ţine în alertă. Nu mi-ar plăcea să fac vreo greşeală în scrisorile pe care mi le dictează. O, da, cu certitudine este o persoană importantă.

— Aş vrea să ajungi să te saturi de toate slujbele astea, zise Dennis. E timpul, Ann, să o termini cu agitaţia asta cu slujbe pe ici, pe colo, şi să te statorniceşti.

— Eşti un scump, Dennis, rosti Ann evazivă.

— Ar putea fi distractiv, zise Dennis.

— Se prea poate, replică Ann, dar eu nu sunt încă pregătită. Şi oricum, mai e şi mama.

— Da, aveam… De gând să discut cu tine despre asta.

— Despre mama? Ce aveai de gând să spui?

— Păi, Ann, tu ştii că eu te consider o persoană minunată. Cum îţi iei o slujbă interesantă şi apoi o laşi baltă şi mergi acasă la ea.

— Trebuie din când în când, atunci când are o criză gravă.

— Ştiu. Cum spuneam, e minunat din partea ta. Dar cu toate acestea există locuri, locuri foarte bune, în zilele noastre, unde… Unde persoane precum mama ta sunt foarte bine îngrijite. Nu chiar aziluri.

— Şi care costă o groază de bani, zise Ann.

— Nu, nu neapărat. Zău, chiar şi conform programului de sănătate.

O notă de amărăciune se strecură în vocea lui Ann:

— Da, poate că voi ajunge şi la asta într-o bună zi. Dar până atunci am o bătrânică acolo, care locuieşte cu mama şi care reuşeşte să se descurce în mod normal. Mama este destul de rezonabilă în cea mai mare parte a timpului, şi atunci când nu e, mă întorc şi dau o mână de ajutor.

— Ea e… ea nu e… ea nu e niciodată…?

— Vrei să zici violentă, Dennis? Ai o imaginaţie extraordinar de bolnăvicioasă. Nu. Draga mea mamă nu este niciodată violentă. Devine doar confuză. Uită unde se află şi cine este şi doreşte să facă plimbări lungi şi apoi, de bună seamă, ar sări într-un tren sau într-un autobuz şi ar dispărea pe undeva şi… În sfârşit, este foarte dificil. Uneori

este prea mult pentru o persoană. Dar ea e foarte fericită, chiar şi atunci când este confuză. Şi câteodată, foarte amuzantă, îmi amintesc cum spunea: „Ann, scumpo, este într-adevăr foarte stânjenitor. Ştiam că mergeam în Tibet, şi iată-mă în hotelul acela din Dover fără să am habar cum să ajung acolo. Pe urmă m-am gândit, ce rost avea să merg în Tibet? Şi am considerat că e mai bine să mă întorc acasă. Atunci n-am reuşit să-mi amintesc cât timp trecuse de la plecarea mea de acasă. Este foarte stânjenitor atunci când nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat”. Mamei i s-a părut cu adevărat foarte amuzant. Adică, îşi dă seama de latura ei nostimă.

— De fapt, eu n-am cunoscut-o niciodată, începu Dennis.

— Nu încurajez lumea să o întâlnească, zise Ann. Ăsta e singurul lucru pe care cred eu că îl poţi face pentru cei dragi. Să-i protejezi de… Mă rog, de curiozitate şi compasiune.

— Nu e vorba de curiozitate.

— Nu, nu cred că ar fi vorba de curiozitate din partea ta. Dar ar putea fi compasiune şi nu vreau asta.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Dar dacă tu crezi că mă deranjează să părăsesc slujbele din când în când şi să merg acasă pentru o perioadă nedeterminată, să ştii că nu e aşa, zise Ann. N-am vrut niciodată să mă implic foarte profund în ceva. Nici măcar atunci când mi-am luat în primire primul meu post după terminarea cursurilor de secretariat. Am considerat că problema era să fii cu adevărat bun la slujbă. După aceea, dacă eşti cu adevărat bun, poţi să cauţi şi să alegi posturile. Vezi locuri diferite, precum şi diferite feluri de viaţă. Pentru moment, observ viaţa şcolară. Cea mai bună şcoală din Anglia văzută din interior! Sper să stau acolo cam un an şi jumătate.

— Nu eşti prinsă niciodată cu totul de ceea ce faci, nu-i aşa, Ann?

— Nu, recunoscu Ann gânditoare. Nu mi se prea întâmplă. Cred că sunt una dintre acele persoane care s-a născut să fie un observator. Mai mult ca un comentator de la radio.

— Eşti foarte detaşată, zise Dennis posomorât. În realitate, nu-ţi pasă de nimic şi de nimeni.

— Sper că-mi va păsa într-o bună zi, rosti Ann încurajator.

— Înţeleg oarecum cum gândeşti şi ce simţi.

— Mă îndoiesc, zise Ann.

— Oricum, nu cred că vei rezista un an. Te vei sătura până peste cap de toate femeile alea, spuse Dennis.

— Există şi un grădinar foarte chipeş, replică Ann şi râse când văzu expresia lui Dennis. Înveseleşte-te, încerc doar să te fac gelos.

— Ce se mai aude cu cazul profesoarei care a fost ucisă?

— Ah, ce să spun, zise Ann devenind serioasă şi gânditoare. E ciudat, Dennis. Cât se poate de ciudat. Era profesoară de sport. Cunoşti genul. Eu-sunt-o-profesoară-de-sport-obişnuită. Cred că sunt mai multe aspecte în spatele acestei întâmplări decât s-au făcut publice.

— Vezi să nu te amesteci în ceva neplăcut.

— E uşor de spus. N-am avut niciodată ocazia să-mi etalez talentele ca detectiv. Cred că aş putea fi foarte bună.

— Gata, Ann.

— Dragă, n-am de gând să urmăresc criminali periculoşi. Intenţionez să – cum să zic – să fac nişte deducţii logice. De ce şi cine. Şi pentru ce? Chestii de genul ăsta. Am dat din întâmplare peste o informaţie foarte interesantă.

— Ann!

— Nu te mai chinui. Numai că nu pare să se lege cu nimic, continuă Ann dusă pe gânduri. Până la un punct, totul se potriveşte foarte bine. Şi pe urmă, deodată, nu se mai potriveşte. Poate că va mai fi o a doua crimă şi atunci lucrurile se vor clarifica puţin, încheie ea veselă.

Şi exact în momentul acela, domnişoara Chadwick împingea uşa de la pavilionul de sport.

Capitolul 15

Crima se repetă

— Haide, zise inspectorul Kelsey intrând cu un chip sumbru. A fost şi o a doua.

— O a doua ce? Ridică repede privirile Adam.

— O a doua crimă, replică inspectorul Kelsey.

Ieşi primul din cameră şi Adam îl urmă. Când Kelsey fusese chemat la telefon, amândoi stăteau în cameră la Adam bând o bere şi discutând diversele posibilităţi.

— Despre cine e vorba? Dori să ştie Adam în timp ce îl urma pe inspectorul Kelsey pe scări.

— O altă profesoară – domnişoara Vansittart.

— Unde?

— În pavilionul de sport.

— Pavilionul de sport din nou, zise Adam. Ce e cu pavilionul ăsta de sport?

— N-ar fi rău să-l cercetezi mai atent de data asta, zise inspectorul Kelsey. E posibil ca tehnicile tale de cercetare să fie mai reuşite decât au fost ale noastre. Trebuie să fie ceva legat de acel pavilion de sport, sau cum se face că toată lumea ajunge să fie ucisă acolo? Continuă el, urcându-se cu Adam în maşină. Sper ca doctorul să ajungă acolo înaintea noastră. Nu are atât de mult de mers.

Pe când intra în pavilionul de sport puternic luminat, Kelsey se gândi că momentul semăna cu un vis urât care se repeta. În acel loc se afla din nou un trup neînsufleţit alături de care stătea în genunchi doctoral; acesta se ridică în picioare.

— Ucisă cam cu o jumătate de oră în urmă, zise el. Patruzeci de minute, cel mult.

— Cine a găsit-o? Se interesă Kelsey.

— Domnişoara Chadwick, răspunse unul dintre oamenii săi.

— E cea în vârstă, nu?

— Da. A văzut o lumină, a venit aici şi a găsit-o moartă. S-a poticnit înapoi spre casă şi au apucat-o istericalele. Intendenta a fost cea care a telefonat, domnişoara Johnson.

— Bine, făcu Kelsey. Cum a fost omorâtă? Tot împuşcată?

Doctorul clătină din cap.

— Nu. Lovită în ceafa. Ar fi putut fi o măciucă sau un săculeţ cu nisip. Ceva de genul ăsta.

O crosă de golf cu un cap de oţel se afla lângă uşă. Era singurul obiect care părea oarecum nepotrivit în locul acela.

— Ce părere ai de aia? Întrebă Kelsey arătând spre crosă. Ar fi putut fi lovită cu acel obiect?

Doctorul clătină din cap.

— Imposibil. Nu există nici o urmă. Nu, în mod categoric a fost o măciucă grea de cauciuc sau un săculeţ de nisip, ceva de genul ăsta.

— Ceva… Profesionist?

— Probabil, da. Indiferent cine a fost nu a vrut să facă nici un zgomot de data asta. A apărut în spatele ei şi a lovit-o în ceafa. Ea s-a prăbuşit şi probabil nici n-a ştiut ce a lovit-o.

— Ce făcea?

— Probabil stătea în genunchi, zise doctoral. Stătea în genunchi în faţa acestui dulăpior.

Inspectorul se apropie de dulăpior şi îl studia.

— Ăsta-i numele fetei de pe el, bănuiesc, zise el. Shaista – să văd, asta-i… Fata din Egipt, nu-i aşa? Alteţa Sa prinţesa Shaista, continuă el întorcându-se spre Adam. Se pare că se leagă, nu-i aşa? Stai o clipă – asta-i fata care a fost dată dispărută în această seară?

— Aşa e, domnule, confirmă sergentul. O maşină a venit după ea, aparent trimisă de unchiul ei care stătea la hotelul Claridge din Londra. Ea a intrat în maşină şi dusă a fost.

— N-a apărut nici o veste?

— Deocamdată nu, domnule. Am trimis agenţi pe teren. S-a implicat şi Scotland Yard-ul.

— O metodă foarte simplă de a răpi pe cineva, zise Adam. Fără luptă, fără ţipete. Tot ce trebuie să ştii e că fata aştepta o maşină să o ia şi tot ce trebuie să faci este să arăţi ca un şofer de prima mână şi să ajungi aici înainte de a sosi

o altă maşină. Fata intră în maşină fără să se gândească de două ori şi tu poţi să demarezi fără ca ea să bănuiască deloc ce i se întâmplă.

— Nu s-a găsit pe undeva vreo maşină abandonată? Întrebă Kelsey.

— Nu avem nici o informaţie, zise sergentul. Cum am spus, s-a implicat şi Yard-ul, adăugă el, şi Brigada Specială.

— Poate fi vorba şi de un pic de bramburească politică, presupuse inspectorul. Nu-mi imaginez însă că vor fi capabili să o scoată din ţară.

— Şi totuşi, de ce a trebuit să o răpească? Întrebă doctorul.

— Dumnezeu ştie, zise Kelsey posomorât. Ea mi-a spus că se temea de răpire şi, mi-e ruşine să o spun, am crezut că făcea paradă pur şi simplu.

— Şi eu am crezut la fel atunci când mi-ai povestit, spuse Adam.

— Problema este că nu avem informaţii suficiente, continuă Kelsey. Sunt mult prea multe chestiuni nerezolvate, zise el uitându-se în jur. Se pare că nu prea mai am multe de făcut aici. Continuaţi procedurile curente – fotografii, amprente etc. Cred că n-ar fi rău să mă duc în clădirea principală.

Acolo fu primit de domnişoara Johnson, care era şocată, dar îşi păstra stăpânirea de sine.

— Este îngrozitor, inspectore, începu ea. Două dintre profesoarele noastre ucise. Biata domnişoară Chadwick e într-o stare groaznică.

— Aş vrea să o văd cât de curând posibil.

— Doctorul i-a dat ceva, şi acum este mult mai calmă. Să vă conduc la ea?

— Da, într-un minut sau două. Înainte de toate, spuneţi-mi ce ştiţi despre ultima dumneavoastră întâlnire cu domnişoara Vansittart.

— Azi n-am văzut-o deloc toată ziua, zise domnişoara Johnson, căci am fost plecată. Am revenit aici chiar înainte

de unsprezece şi m-am dus direct în camera mea unde m-am culcat.

— Nu v-aţi uitat din întâmplare pe fereastră spre pavilionul de sport?

— Nu. Nu, nici nu m-am gândit. Mi-am petrecut ziua cu sora mea pe care n-o mai văzusem de ceva timp şi mintea îmi era plină de veştile de acasă. Am făcut o baie, m-am băgat în pat, am citit o carte şi, după ce am stins lumina, am adormit. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este momentul când domnişoara Chadwick s-a năpustit în cameră, albă ca hârtia, şi tremurând toată.

— Domnişoara Vansittart a lipsit azi?

— Nu, a fost aici. Era şefa. Domnişoara Bulstrode este plecată.

— Cine a mai fost aici, dintre profesoare, vreau să spun?

Domnişoara Johnson se gândi o clipă.

— Domnişoarele Vansittart, Chadwick, profesoara din Franţa, Mademoiselle Blanche, şi domnişoara Rowan.

— Înţeleg. Acum, cred că ar fi bine să mă conduceţi la domnişoara Chadwick.

Domnişoara Chadwick stătea într-un fotoliu în camera ei. Deşi seara era caldă, fusese aprins un radiator şi pe picioare avea înfăşurată o pătură. Ea întoarse spre inspectorul Kelsey o faţă fără culoare.

— E moartă – a murit?… Nu e nici o şansă… Să-şi poată reveni?

Kelsey clătină din cap încet.

— E atât de îngrozitor, şi domnişoara Bulstrode este plecată, zise domnişoara Chadwick şi izbucni în plâns. Asta va distruge şcoala. Asta va distruge Meadowbank. Nu mai suport – efectiv, nu mai suport.

Kelsey se aşează alături de ea.

— Ştiu, spuse el cu înţelegere. Îmi dau seama. A fost un şoc teribil pentru dumneata, dar vreau să fii curajoasă, domnişoară Chadwick, şi să-mi spui tot ce ştii. Cu cât

descoperim mai curând cine a ucis-o, cu atât mai puţine probleme şi publicitate vor fi.

— Da, da, înţeleg. Eu… M-am dus la culcare devreme, pentru că m-am gândit că ar fi minunat de data asta să dorm mai mult. Dar n-am reuşit să adorm. Îmi făceam griji.

— Griji legate de şcoală?

— Da. Şi legate de faptul că Shaista dispăruse. Şi pe urmă am început să mă gândesc la domnişoara Springer şi dacă… Dacă uciderea ei îi afecta pe părinţi şi dacă era posibil ca aceştia să nu-şi mai trimită fetele la şcoală în trimestrul următor. Eram foarte neliniştită pentru domnişoara Bulstrode. Adică, ea a creat locul ăsta. Este o realizare minunată.

— Ştiu. Acum, povesteşte-mi mai departe – îţi făceai griji şi nu puteai dormi?

— Nu, am numărat oi şi câte şi mai câte. Şi pe urmă, m-am sculat şi am luat o aspirină şi atunci s-a întâmplat pur şi simplu să trag perdeaua de la fereastră. Nu prea ştiu de ce. Poate pentru că mă gândeam la domnişoara Springer. După asta, am văzut… Am văzut o lumină acolo.

— Ce fel de lumină?

— Un fel de lumină care dansa. Adică – probabil că era o lanternă. Era exact ca lumina pe care eu şi domnişoara Johnson o văzuserăm mai înainte.

— Era exact la fel, nu?

— Da. Da, aşa cred. Poate puţin mai slabă, dar nu ştiu.

— Da. Şi după aceea?

— Şi după aceea, zise domnişoara Chadwick în timp ce vocea îi deveni brusc mai răsunătoare, am hotărât că acela era momentul să văd cine se afla acolo şi ce căuta. În consecinţă, am tras o haină pe mine, m-am încălţat şi m-am năpustit afară din clădire.

— Nu te-ai gândit să chemi pe altcineva?

— Nu. Nu m-am gândit. Eram foarte grăbită să ajung acolo şi îmi era teamă că persoana – indiferent cine era – putea fugi.

— Da. Continuă, domnişoară Chadwick.

— Prin urmare, am mers cât de repede am putut. M-am apropiat de uşă şi exact înainte de a ajunge acolo am început să merg în vârful picioarelor aşa încât… Aşa încât să pot să arunc o privire înăuntru şi nimeni să nu mă audă venind. Am ajuns acolo. Uşa nu era închisă – doar întredeschisă, aşa că am împins-o foarte uşor să o deschid. M-am uitat după ea – şi ea era acolo. Prăbuşită înainte cu faţa în jos, moartă…

Începu să tremure toată.

— Da, da, domnişoară Chadwick, e foarte bine. Apropo, era o crosă de golf acolo. Dumneata ai scos-o? Sau domnişoara Vansittart?

— O crosă de golf? Repetă domnişoara Chadwick confuză. Nu-mi amintesc… O, da, cred că am luat-o de pe hol. Am luat-o cu mine în caz că… Mă rog, în caz că ar fi trebuit să o folosesc. Când am văzut-o pe Eleanor cred că am scăpat-o. Apoi, am reuşit să mă întorc în clădirea principală şi am găsit-o pe domnişoara Johnson… Ah! Nu mai suport. Nu mai suport – ăsta va fi sfârşitul pentru Meadowbank…

Vocea domnişoarei Chadwick se înălţă isteric. Domnişoara Johnson se apropie de ea.

— Să descoperi două crime înseamnă prea multă tensiune nervoasă pentru cineva, zise domnişoara Johnson. În mod sigur pentru cineva de vârsta ei. Nu mai doriţi să-i puneţi întrebări, nu-i aşa?

Inspectorul Kelsey clătină din cap.

În timp ce cobora la parter, observă într-o firidă o grămadă de saci vechi cu nisip împreună cu nişte găleţi. Erau probabil din timpul războiului, dar prin minte îi trecu gândul neliniştitor că nu fusese un profesionist cu o măciucă acela care o lovise pe domnişoara Vansittart. Cineva din clădire, cineva care nu dorise să rişte a doua oară zgomotul unei împuşcături şi care, foarte probabil, se descotorosise de pistolul compromiţător după ultima crimă,

s-ar fi putut servi singur cu o armă nevinovată, dar letală – şi poate chiar o pusese la loc în bună rânduială după aceea!

Capitolul 16

Enigma pavilionului de sport.

I

„Mi-e capul însângerat, dar neplecat”6, îşi zise Adam în gând şi se uită la domnişoara Bulstrode. Se gândi că niciodată nu admirase mai mult o femeie, o femeie care reuşea să rămână liniştită şi nemişcată, când munca ei de o viaţă se prefăcea în ruină.

Din când în când, apeluri telefonice anunţau că încă o elevă fusese retrasă.

În cele din urmă, domnişoara Bulstrode luase o decizie. Scuzându-se faţă de ofiţerii de poliţie, ea o convocă pe Ann Shapland şi îi dictă o scurtă declaraţie. Şcoala avea să fie închisă până la sfârşitul trimestrului. Părinţilor care găseau incomod să-şi ia copiii acasă li se îngăduia să îi lase în grija ei şi programul lor educativ avea să continue.

— Ai lista cu numele şi adresele părinţilor? Şi numerele lor de telefon?

— Da, domnişoară Bulstrode.

— Atunci începe să dai telefoane. După asta, ai grijă să trimiţi la fiecare în parte o înştiinţare dactilografiată.

— Da, domnişoară Bulstrode.

În drum spre ieşire, Ann Shapland se opri lângă uşă.

Îmbujorată la faţă, ea rosti precipitată:

— Scuzaţi-mă, domnişoară Bulstrode. Nu este treaba mea, dar nu e păcat să… Să vă grăbiţi? Adică – după panica iniţială, după ce oamenii au avut timp să se gândească… În mod sigur nu vor dori să-şi retragă fetele. O să le vină mintea la cap şi o să se răzgândească.

Domnişoara Bulstrode o privi pătrunzător.

— Crezi că accept înfrângerea prea uşor?

Ann se înroşi.

— Ştiu… Credeţi că e neobrăzare din partea mea… Dar… Dar, în cazul ăsta, da, aşa cred.

— Eşti o luptătoare, copilă, şi mă bucur să văd asta. Dar te înşeli. Eu nu accept înfrângerea. Mă bazez pe cunoştinţele mele despre natura omenească. Îndeamnă oamenii să-şi retragă copii, presează-i – şi aproape că nu vor mai dori la fel de mult. Vor găsi motive pentru care să-i lase să rămână. Sau în cel mai rău caz, vor decide să îi lase să revină trimestrul următor – dacă va exista un trimestru următor, adăugă ea funestă, uitându-se la inspectorul Kelsey. Asta depinde de dumneata, zise ea. Rezolvă aceste crime – prinde-l pe cel responsabil de ele – şi va fi foarte bine.

Inspectorul Kelsey păru mâhnit.

— Facem tot ce se poate.

Ann Shapland ieşi.

— Competentă fată, zise domnişoara Bulstrode. Şi loială.

Observaţia era ca o paranteză. Apoi îşi continuă atacul.

— N-ai absolut nici o idee despre cine anume le-a ucis pe cele două profesoare ale mele în pavilionul de sport? Ar fi trebuit, până acum. Şi colac peste pupăză, răpirea asta. În cazul ăsta, mă învinovăţesc. Fata a pomenit că cineva ar avea de gând să o răpească. M-am gândit, Dumnezeu să mă ierte, că îşi dădea importanţă. Acum înţeleg că trebuie să fi fost ceva adevăr în vorbele ei. Cineva probabil a făcut vreo aluzie sau a avertizat-o – nu se ştie care-i varianta… Se opri şi apoi reluă: N-ai nici un fel de informaţie?

— Nu încă. Dar nu cred că trebuie să vă neliniştiţi prea mult pentru asta. Cazul a fost trecut la Departamentul de Investigaţii Criminalistice. Şi e preluat şi de Brigada Specială. Ar trebui să o găsească în douăzeci şi patru de ore, treizeci şi şase cel mult. Avantajul e că ne aflăm pe o insulă. Toate porturile şi aeroporturile sunt în alertă. Şi secţiile de poliţie din fiecare district sunt în gardă. De fapt, este foarte uşor să răpeşti pe cineva – problema e să-l ţii ascuns. O vom găsi.

— Sper că o veţi găsi în viaţă, rosti domnişoara Bulstrode sinistru. Se pare că ne confruntăm cu o persoană care nu are prea multe scrupule în ceea ce priveşte viaţa unui om.

— Nu s-ar fi deranjat nimeni să o răpească dacă ar fi avut de gând să termine cu ea, zise Adam. Ar fi putut face asta aici destul de uşor.

El simţi că ultimele cuvinte nu fuseseră tocmai potrivite. Domnişoara Bulstrode îi aruncă o privire.

— Aşa se pare, replică ea sec.

Telefonul sună. Domnişoara Bulstrode ridică receptorul.

— Da? Îi făcu semn inspectorului Kelsey. E pentru dumneata.

Adam şi domnişoara Bulstrode îl urmăriră în timp ce inspectorul vorbi la telefon. El mormăi, făcu una sau două notiţe şi, în final, zise:

— Înţeleg. Alderton Priors. Asta-i în Wallshire. Da, vom coopera. Da. Voi continua aici, atunci.

Puse jos receptorul şi rămase o clipă pierdut în gânduri. Apoi, îşi ridică privirea.

— Excelenţa Sa a primit un bilet de răscumpărare în această dimineaţă. Dactilografiat la o Corona nouă. Ştampilat la Portsmouth. Pun rămăşag că e o înşelăciune.

— Unde şi cum? Întrebă Adam.

— La intersecţia aflată cam la trei kilometri de Alderton Priors. Acolo e o zonă mlăştinoasă pustie. Plicul cu bani să fie pus sub o piatră în spatele cabinei telefonice la ora două, mâine-dimineaţă.

— Ce sumă?

— Douăzeci de mii, zise el clătinând din cap. Îmi sună cam amatoristic.

— Ce ai de gând să faci? Întrebă domnişoara Bulstrode.

Inspectorul Kelsey o privi. Era un bărbat deosebit.

Aerul de reţinere oficială îl înconjura ca o mantie.

— Responsabilitatea asta nu este a mea, doamnă, zise el. Noi avem metodele noastre.

— Sper să fie încununate de succes, spuse domnişoara Bulstrode.

— Ar trebui să fie simplu, interveni Adam.

— Amatoristic? Zise domnişoara Bulstrode, agăţându-se de un cuvânt pe care îl folosiseră cei doi. Mă întreb… Apoi, rosti pe neaşteptate: Ce ziceţi de personalul meu? Cel care a rămas, adică? Să am încredere în personalul meu sau nu?

Pentru că inspectorul Kelsey ezita, ea continuă:

— Îţi este teamă că dacă îmi vei spune cine nu este în afara oricărei bănuieli, probabil le-aş atrage atenţia prin comportamentul meu. Te înşeli. N-aş face-o.

— Nu cred că aţi face-o, zise Kelsey. Dar nu-mi pot permite să risc. După cum se arată situaţia, nu pare că cineva din personalul dumneavoastră ar fi persoana pe care o căutăm. Adică, nu după cât am reuşit noi să le verificăm. Am acordat o atenţie deosebită celor care sunt noi în acest trimestru – adică lui Mademoiselle Blanche, domnişoarei Springer şi secretarei dumneavoastră, domnişoara Shapland. Trecutul domnişoarei Shapland se confirmă în întregime. Este fiica unui general în retragere, a ocupat posturile pe care susţine că le-a deţinut şi foştii ei patroni garantează pentru ea. Mai mult, are un alibi pentru noaptea trecută. Când domnişoara Vansittart a fost ucisă, domnişoara Shapland era cu un domn Dennis Rathbone la un club de noapte. Amândoi sunt bine-cunoscuţi acolo, iar domnul Rathbone are o reputaţie excelentă. Antecedentele lui Mademoiselle Blanche au fost de asemenea verificate. A predat la o şcoală în nordul Angliei şi la două şcoli în Germania de unde i s-au dat caracterizări excelente. Se spune că e o profesoară excelentă.

— Nu după standardele noastre, pufni domnişoara Bulstrode.

— A fost verificat şi trecutul ei din Franţa. În privinţa domnişoarei Springer, lucrurile nu sunt destul de convingătoare. Şi-a făcut pregătirea unde spune, dar de atunci există omisiuni în perioadele ei de angajare pentru care nu sunt date lămuriri.

— Totuşi, de vreme ce a fost ucisă, adăugă inspectorul, asta pare să o exonereze.

— Sunt de acord, zise sec domnişoara Bulstrode, că atât domnişoara Springer, cât şi domnişoara Vansittart sunt hors de combat ca suspecte. Hai să fim rezonabili. Este totuşi Mademoiselle Blanche, în ciuda trecutului ei ireproşabil, o suspectă doar pentru că este încă în viaţă?

— Ea ar fi putut săvârşi ambele crime. Se afla aici, în clădire, noaptea trecută, zise Kelsey. Susţine că s-a dus la culcare devreme şi a dormit, şi nu a auzit nimic până când s-a dat alarma. Nu există nici o dovadă în sens contrar. Nu avem nimic împotriva ei. Dar domnişoara Chadwick spune categoric că e vicleană.

Domnişoara Bulstrode respinse ideea cu un gest de nerăbdare.

— Domnişoara Chadwick o găseşte mereu vicleană pe profesoara din Franţa. Ei îi displac francezii, zise ea uitându-se la Adam. Dumneata ce crezi?

— Eu cred că îşi bagă nasul peste tot, rosti Adam încet. Poate fi doar curiozitate firească. Poate fi ceva mai mult. Nu ştiu sigur. Nu mi se pare o asasină, dar cine ştie?

— Asta e, spuse Kelsey. Aici se află un asasin, un asasin neîndurător care a ucis de două ori – dar este foarte greu să crezi că este cineva din personal. Noaptea trecută, domnişoara Johnson era cu sora ei la Limeston on Sea şi, oricum, e la dumneavostră de şapte ani. Domnişoara Chadwick este aici de când aţi pornit la drum. Cu toate acestea, niciuna nu are legătură cu moartea domnişoarei Springer. Domnişoara Rich este aici de peste un an şi, noaptea trecută, se afla la hotelul Alton Grange, la treizeci de kilometri depărtare, domnişoara Blake era cu prietenii la Littleport, iar domnişoara Rowan e la dumneavoastră de un an şi are un trecut fără probleme. Cât despre servitori, ca să fiu sincer, nu pot să-l văd pe niciunul dintre ei drept asasin. În plus, toţi sunt localnici…

Domnişoara Bulstrode dădu din cap aprobator.

— Sunt de acord cu raţionamentul dumitale. Nu rămâne prea mult, nu? Prin urmare… Se opri şi îl fixă pe Adam cu

un ochi acuzator. Se pare că singurul rămas eşti tu.

Adam rămase cu gura căscată de uimire.

— La locul potrivit, meditä ea. Liber să vii şi să pleci… O poveste bună care să justifice prezenţa ta aici. Trecutul tău e OK, dar ai putea face un joc dublu.

Adam îşi redobândi calmul.

— Zău, domnişoară Bulstrode, rosti el admirativ. Îmi scot pălăria în faţa dumneavoastră. Vă gândiţi la toate!

II

— Doamne Sfinte! Exclamă domnişoara Sutcliffe în timp ce lua micul dejun. Henry!

Ea tocmai deschisese ziarul.

Întinderea mesei se desfăşură doar între ea şi soţul ei, de vreme ce oaspeţii ei din weekend nu-şi făcuseră încă apariţia pentru masă.

Domnul Sutcliffe, care deschisese ziarul la pagina financiară şi era absorbit de mişcările neprevăzute ale unor acţiuni, nu răspunse.

— Henry!

Chemarea ca un sunet de goarnă ajunse până la el. El ridică o faţă surprinsă.

— Care-i problema, Joan?

— Problema? Altă crimă! La Meadowbank! La şcoala lui Jennifer.

— Ce spui? Lasă-mă să văd!

Ignorând observaţia soţiei sale că ştirea ar putea fi şi în ziarul său, domnul Sutcliffe se aplecă peste masă şi smulse foaia din mâna soţiei.

— Domnişoara Eleanor Vansittart… Pavilionul de sport… În acelaşi loc unde domnişoara Springer, profesoara de educaţie fizică… hm… hm…

— Nu-mi vine să cred! Se tângui doamna Sutcliffe. Meadowbank. O şcoală atât de selectă. Capete încoronate şi toate celelalte…

Domnul Sutcliffe mototoli ziarul şi îl aruncă pe masă.

— Rămâne un singur lucru de făcut, zise el. Mergi acolo imediat şi o iei pe Jennifer.

— Ai de gând să o retragi – cu totul?

— Asta am de gând.

— Nu crezi că ar fi un pic prea drastic? După ce Rosamond a fost aşa de cumsecade şi a reuşit să o introducă?

— Nu vei fi singura care îşi va retrage fiica! Curând vor prisosi locurile libere la preţioasa ta Meadowbank.

— Ah, Henry, aşa crezi?

— Da. Acolo se petrece ceva foarte grav. Retrage-o pe Jennifer astăzi.

— Da… Bineînţeles… Cred că ai dreptate. Ce vom face cu ea?

— Trimite-o la o şcoală secundară undeva pe aproape. Acolo nu sunt crime.

— Ah, Henry, ba da. Ai uitat? La una, era un băiat care a tras cu arma în profesorul de ştiinţă. Scria în News of the World de săptămâna trecută.

— Nu-mi dau seama încotro se îndreaptă Anglia, zise domnul Sutcliffe.

Dezgustat, aruncă şervetul pe masă şi plecă din cameră.

III

Adam era singur în pavilionul de sport… Degetele-i abile răsturnau conţinutul dulăpioarelor. Era puţin probabil că va găsi ceva acolo unde poliţia nu izbutise, dar la urma urmei, nu poţi fi sigur niciodată. Aşa cum afirmase Kelsey, tehnica fiecărui departament varia oarecum.

Ce anume se afla acolo şi lega clădirea aceea modernă şi scumpă de moartea bruscă şi violentă? Ideea unui rendez-vous era exclusă. Nimeni n-ar alege să aibă o întâlnire a doua oară în acelaşi loc unde avusese loc o crimă, înseamnă că, în acel loc, exista ceva foarte căutat. Puţin probabil o ascunzătoare pentru bijuterii. Părea ceva absolut exclus. În acel loc, nu putea fi nici o ascunzătoare secretă, sertare false, zăvoare cu arc etc. În plus, conţinutul dulăpioarelor era jalnic de neimportant. Acestea îşi aveau secretele lor,

dar erau secrete din viaţa şcolară. Fotografii de eroi frumoşi, pachete de ţigări sau câte un volum broşat ieftin, nepotrivit. Reveni, în mod special, la dulăpiorul Shaistei. Când domnişoara Vansittart fusese ucisă, stătea aplecată asupra acelui dulăpior. Ce sperase domnişoara Vansittart să găsească acolo? Găsise ce căuta? Luase ucigaşul ceea ce poate găsise în mâna ei fără viaţă şi apoi ieşise pe furiş din clădire la momentul oportun ca să nu fie descoperit de domnişoara Chadwick?

În acest caz, situaţia nu arăta deloc bine. Indiferent ce ar fi fost dispăruse.

Sunetul de paşi de afară îl trezi din gânduri. Stătea în picioare şi îşi aprindea o ţigară pe la mijlocul încăperii, când Julia Upjohn apăru în uşă, ezitând puţin.

— Doreşti ceva domnişoară? Întrebă Adam.

— Mă întrebam dacă aş putea să-mi iau racheta de tenis.

— Nu văd de ce nu, răspunse Adam. Inspectorul de poliţie m-a lăsat aici, minţi el. A trebuit să plece la secţie pentru ceva. Mi-a spus să rămân aici cât timp e plecat.

— Să vezi dacă se întoarce, bănuiesc, zise Julia.

— Inspectorul?

— Nu. Ucigaşul. Căci se întorc, nu-i aşa? Se întorc la locul crimei. Trebuie să se întoarcă! Este o dorinţă de nestăpânit.

— S-ar putea să ai dreptate, zise Adam ridicând ochii spre şirul compact de rachete aşezate în suportul lor. Pe unde este a ta?

— Sub litera U, arată Julia. Exact la capăt. Au pe ele numele noastre, explică ea, arătând spre banda adezivă în timp ce el îi înmâna racheta.

— A fost folosită, nu glumă, zise Adam. Dar cândva a fost o rachetă bună.

— Pot să o iau şi pe a lui Jennifer Sutcliffe? Întrebă Julia.

— E nouă, rosti Adam apreciativ în timp ce i-o dădea.

— Nou-nouţă, zise Julia. Mătuşa ei i-a trimis-o zilele trecute.

— Norocoasă fată.

— Trebuia să aibă o rachetă bună. E foarte talentată la tenis. Reverul ei s-a îmbunătăţit grozav trimestrul ăsta. Se uită în jur. Nu crezi că va reveni?

Lui Adam îi luă câteva clipe să se dumirească.

— Ah. Ucigaşul? Nu, nu cred că este probabil să facă asta. Ar fi un pic cam riscant, nu-i aşa?

— Nu crezi că ucigaşii simt nevoia să se întoarcă?

— Nu, în afară de cazul când au lăsat ceva în urmă.

— Te referi la un indiciu? Aş vrea să găsesc un indiciu. Poliţia a găsit?

— Nu mi-au spus.

— Nu. Cred că nu… Eşti interesat de crime?

Îl privi cu un aer întrebător. El îi răspunse cu aceeaşi privire. Nu era, deocamdată, nimic de femeie în ea. Probabil că era cam de aceeaşi vârstă cu Shaista, dar privirile ei nu exprimau nimic altceva decât interesul pentru întrebarea pusă.

— Păi… Bănuiesc… Că până la un punct, toţi suntem interesaţi.

Julia dădu din cap aprobator.

— Da. Şi eu cred la fel… Mă gândesc la tot felul de soluţii – dar majoritatea sunt foarte exagerate. Totuşi, e foarte ciudat.

— Îţi plăcea de domnişoara Vansittart?

— Nu m-am gândit niciodată la ea serios. Era în regulă. Aducea un pic cu Taurul – domnişoara Bulstrode – dar nu era chiar ca ea. Mai mult ca o dublură de la teatru. N-am vrut să spun că este amuzant că e moartă. Îmi pare rău de asta.

Ieşi ţinând în mână cele două rachete.

Adam rămase privind de jur împrejurul pavilionului.

— Ce naiba s-ar fi putut găsi aici? Mormăi el pentru sine.

IV

— Dumnezeule mare! Exclamă Jennifer lăsând lovitura Juliei să treacă de ea. Aia-i mama.

Cele două fete se întoarseră să se uite cu ochii mari la silueta agitată a doamnei Sutcliffe, care se apropia cu rapiditate şi gesticulând în acelaşi timp, călăuzită de domnişoara Rich.

— Şi mai multă agitaţie, bănuiesc, zise Jennifer resemnată. E vorba despre crimă. Tu eşti norocoasă, Julia, că mama ta se află într-un autobuz prin Caucaz.

— Mai e mătuşa Isabel.

— Mătuşilor nu le pasă tot atât de mult. Bună, mami, o întâmpină ea pe doamna Sutcliffe.

— Trebuie să vii şi să-ţi împachetezi lucrurile, Jennifer. Te iau cu mine.

— Înapoi acasă?

— Da.

— Dar… Nu vrei să spui cu totul? Nu pentru totdeauna?

— Ba da.

— Dar nu poţi – zău. Am progresat grozav la tenis. Am avut o şansă extraordinară să câştig la simplu şi eu şi Julia am putea câştiga la dublu, deşi nu cred că e foarte posibil.

— Vii cu mine acasă astăzi.

— De ce?

— Nu pune întrebări.

— Prespun că e din cauza domnişoarei Springer şi a domnişoarei Vansittart care au fost omorâte. Dar nu a fost ucisă vreo fată. Sunt sigură că nu doresc să o facă. Şi Ziua Sportului este peste trei săptămâni. Cred că voi câştiga la săritura în lungime şi am şanse şi la cursa cu obstacole.

— Nu te certa cu mine, Jennifer. Te întorci cu mine azi. Tatăl tău insistă.

— Dar, mami…

Continuând să protestez, Jennifer se îndreptă spre clădirea principală împreună cu mama sa.

Pe neaşteptate, se întoarse brusc şi alergă înapoi spre terenul de tenis.

— La revedere, Julia. Pe mama pare să o fi copleşit cu totul teama. După câte se pare, şi pe tata. Revoltător, nu? La

revedere, îţi voi scrie.
— Şi eu o să-ţi scriu şi o să-ţi povestesc tot ce se întâmplă.
— Sper că nu va fi Chaddy următoarea victimă. Prefer să fie Mademoiselle Blanche, tu nu?
— Da. Ea e cea la care am putea renunţa cel mai uşor. Ascultă, ai observat ce supărată era domnişoara Rich?
— Nu a scos o vorbă. E furioasă că mami a venit şi mă retrage.
— Poate că o va opri. E foarte convingătoare, nu-i aşa? Nu ca celelalte.
— Domnişoara Rich îmi aminteşte de cineva, zise Jennifer.
— Nu cred că seamănă cu cineva. Tot timpul pare să fie diferită.
— O, da. E diferită. Mă refer la înfăţişare. Dar persoana pe care am cunoscut-o eu era foarte grasă.
— Nu mi-o pot imagina grasă pe domnişoara Rich.
— Jennifer… Strigă doamna Sutcliffe.
— Chiar cred că părinţii sunt obositori, zise Jennifer îmbufnată. Se tot agită fără sens. Nu se opresc niciodată. Chiar cred că eşti norocoasă…
— Ştiu, ai mai spus-o. Dar în momentul ăsta, dă-mi voie, aş vrea ca mami să fie mult mai aproape, şi nu într-un autobuz prin Anatolia.
— Jennifer…
— Vin…
Julia porni încet în direcţia pavilionului de sport. Rări tot mai mult pasul şi, în cele din urmă, se opri şi rămase privind încruntată şi absorbită de gânduri.
Clopoţelul care anunţa masa de prânz sună, dar ea mai că nu-l auzi. Se uită fix la racheta pe care o ţinea în mână, mai făcu doi paşi pe alee, apoi se întoarse şi porni înainte hotărâtă spre clădirea principală. Intră pe uşa din faţă, lucru care nu era îngăduit, şi astfel evită să întâlnească pe vreuna dintre celelalte fete. Holul era pustiu. Alergă sus pe scări în micul ei dormitor, se uită în jur grăbită şi pe urmă, ridicând salteaua de pe pat, băgă racheta sub ea. După

aceea, netezindu-şi părul cu rapiditate, coborî cu sfială scările spre sufragerie.

Capitolul 17

Peştera lui Aladin.

I

În seara aceea, fetele merseră la culcare mai tăcute decât de obicei. În primul rând, numărul lor se micşorase mult. Cel puţin treizeci dintre ele plecaseră acasă. Celelalte reacţionaseră potrivit temperamentelor lor diferite – copleşite de emoţie, neliniştite sau chicotind pe fond nervos; mai erau câteva care, pur şi simplu, erau tăcute şi gânditoare.

Julia Upjohn urcă discret în mijlocul primului val. Intră în camera ei şi închise uşa. Rămase acolo ascultând şoaptele, chicotelile, paşii şi urările de noapte bună. Apoi, se aşternu tăcerea – sau o tăcere părelnică. În depărtare se auzeau voci stinse şi paşi într-un du-te-vino continuu spre baie.

Uşa nu se încuia. Julia trase un scaun şi înţepeni spătarul sub clanţă. Astfel putea fi avertizată dacă cineva încerca să intre. Dar era puţin probabil să intre cineva. Era strict interzis pentru fete să se ducă una în camera celeilalte şi singura profesoară care putea veni era domnişoara Johnson, în cazul în care una dintre fete era bolnavă sau avea vreo indispoziţie.

Julia se apropie de pat, ridică salteaua şi căută pe dibuite pe sub ea. Scoase racheta de tenis şi rămase o clipă cu ea în mână. Se hotărâse să o examineze în clipa aceea. O dâră de lumină care s-ar fi strecurat pe sub uşa ei putea atrage atenţia atunci când toate luminile trebuiau să fie stinse. Atunci era momentul potrivit, când era permisă lumina ca să te dezbraci sau să citeşti în pat până la zece şi jumătate, în cazul când doreai să faci acest lucru.

Rămase uitându-se fix la rachetă. Cum s-ar putea ascunde ceva într-o rachetă de tenis?

„Dar trebuie să fie ceva, îşi zise Julia. Trebuie. Spargerea de acasă de la Jennifer, femeia care a venit cu povestea aia

absurdă despre o rachetă nouă…

Doar Jennifer ar fi putut crede o astfel de poveste”, se gândi Julia cu dispreţ.

În mod sigur era ca în Aladin, lămpi noi pentru lămpi vechi, şi asta însemna că racheta aceea avea ceva deosebit. Jennifer şi Julia nu pomeniseră niciodată nimănui că făcuseră schimb de rachete – sau cel puţin, ea, Julia, nu spusese nimănui.

Prin urmare, aceea era racheta pe care o căuta toată lumea în pavilionul de sport. Şi depindea de ea să afle de ce! O examină cu atenţie. Nu se observa nimic neobişnuit. Era o rachetă de bună calitate, puţin uzată, dar racordată şi foarte utilizabilă. Jennifer se plânsese de balans.

Singurul loc unde era posibil să ascunzi ceva într-o rachetă de tenis era în mâner, care putea fi scobit şi transformat într-o ascunzătoare. Suna un pic cam exagerat, dar era posibil. Şi dacă se umblase la mâner, probabil că acela era motivul care îi deranjase balansul.

Pe mâner era o bandă circulară de piele cu o inscripţie aproape ştearsă. Evident, banda era doar lipită. Dacă ar înlătura-o? Julia se aşeză la măsuţa de toaletă şi, folosind un briceag, reuşi să desprindă pielea. Partea interioară era din lemn subţire, rotunjit. Nu arăta prea bine. În capătul acestuia era o îmbinare. Julia înfipse briceagul. Lama plesni.

Forfecuţa era mai utilă. Reuşi, în cele din urmă, să forţeze. Se vedea o substanţă pestriţă, roşu cu albastru. Julia o pipăi şi mintea i se lumină. Plastilină! Dar oare mânerele rachetelor de tenis conţineau în mod normal plastilină? Apucă forfecuţa cu fermitate şi începu să scoată bucăţi de plastilină. Umplutura acoperea ceva. Ceva care se simţea precum nasturii sau pietricelele.

Julia atacă plastilina energic.

Ceva se rostogoli pe măsuţă – şi pe urmă încă ceva, şi imediat se făcu o grămadă.

Julia se lăsă pe spate şi simţi că i se taie răsuflarea.

Privirea îi rămase încremenită, continuând să se uite aproape fără să clipească…

Foc străveziu, roşu şi verde, şi albastru-închis, şi alb orbitor…

În acel moment, copilul Julia se preschimbă în femeia Julia. O femeie care se uita la nişte pietre preţioase…

Tot felul de frânturi de gânduri fantastice îi alergau prin minte. Peştera lui Aladin… Margareta şi caseta ei cu bijuterii… (Săptămâna trecută, fuseseră duse la Covent Garden să asculte Faust)… Nestemate fatidice… Diamantul Hope7. O poveste de dragoste… Ea într-o rochie de catifea neagră cu un colier sclipitor înjurai gâtului…

Julia stătea, îşi desfăta privirile şi visa… Ţinu nestematele în mâini şi le lăsă să cadă printre degete ca un pârâiaş de foc, o curgere sclipitoare de miracol şi încântare.

Şi pe urmă ceva, un sunet slab pesemne, îi reaminti de sine.

Rămase meditând şi încercând să-şi folosească simţul ei practic ca să decidă ce trebuia să facă. Sunetul acela slab o alarmase. Strânse nestematele, le duse la lavoar şi le băgă în trusa ei de cosmetice peste care presă buretele şi periuţa de unghii. Apoi, reveni asupra rachetei de tenis, vârî plastilina din nou în interiorul mânerului, puse la loc căpăcelul de lemn din capăt şi încercă să lipească din nou banda de piele pe deasupra. Se încreţise, dar reuşi să rezolve situaţia aplicând fâşii subţiri de leucoplast cu partea lipicioasă în sus, şi apoi presând banda de piele pe deasupra.

Gata. Racheta arăta şi se simţea la mână exact ca mai înainte, cu greutatea modificată prea puţin la atingere. Julia o privi şi apoi o aruncă indiferentă pe un fotoliu.

Se uită la patul făcut pentru culcare. Dar nu se dezbrăcă. În schimb, rămase pe loc să asculte. Oare se auzeau paşi dincolo de uşă?

Brusc, pe neaşteptate, i se făcu teamă. Două persoane fuseseră ucise. Dacă cineva ar şti ce găsise, ar fi şi ea

asasinată.

În încăpere, se afla un scrin destul de greu, de stejar. Izbuti să-l tragă în faţa uşii, dorindu-şi în gând ca la Meadowbank să fi existat obiceiul de a fi chei în broaşte. Se duse la fereastră, o închise şi o zăvorî. În apropierea ferestrei nu existau nici arbori şi nici plante agăţătoare. Se îndoia că cineva putea să intre pe acolo, dar nu avea de gând să rişte nicicum.

Se uită la deşteptătorul mic. Zece şi jumătate. Respiră adânc şi stinse lumina. Nimeni nu trebuie să observe ceva neobişnuit. Trase puţin perdeaua de la fereastră. Era lună plină şi reuşi să vadă clar uşa. Apoi se aşeză pe marginea patului. În mână ţinea cel mai solid pantof pe care-l avea.

„Dacă va încerca cineva să intre, îşi zise Julia, voi bate în perete cât de tare pot. Mary King este în camera de alături şi sunetul o va trezi. Şi voi ţipa – cât o să pot de tare. După aceea, dacă va veni multă lume, voi spune că am avut un coşmar. Oricine poate avea un coşmar după tot ce s-a întâmplat aici.”

Rămase pe marginea patului şi timpul trecu. Pe urmă, auzi nişte paşi înăbuşiţi de-a lungul coridorului. Îi auzi oprindu-se în faţa uşii ei. Urmă o pauză lungă şi apoi observă cum mânerul se răsucea încet.

Să ţipe? Nu încă.

Uşa fu împinsă – doar o încercare, dar scrinul o ţinea, fapt care probabil nedumeri persoana de afară.

Încă o pauză, apoi se auzi o bătaie în uşă, o bătaie foarte uşoară.

Julia îşi ţinu respiraţia. O pauză şi apoi bătaia se auzi din nou – la fel de slab şi înăbuşit.

„Dorm, îşi zise Julia. Nu aud nimic!”

Cine putea să vină şi să bată la uşa ei în toiul nopţii? Dacă ar fi fost cineva care avea acest drept, ar fi strigat-o pe nume, ar fi scuturat clanţa, ar fi făcut un zgomot. Dar persoana aceea nu-şi îngăduise să facă zgomot…

Julia rămase nemişcată mult timp. Bătaia nu se mai repetă, iar mânerul rămase nemişcat. Dar ea se simţea încordată şi alertă.

Rămase în aşteptare multă vreme. Nu realiză cât timp trecuse înainte ca somnul să o doboare. În cele din urmă, o trezi clopoţelul şcolii, în timp ce stătea ghemuită într-o poziţie foarte incomodă pe marginea patului.

II

După micul dejun, fetele urcară la etaj şi îşi făcură paturile, apoi coborâră pentru rugăciuni în sala mare şi, în final, se împrăştiară prin clase.

În timp ce fetele se grăbeau în diverse direcţii, Julia intră în una dintre clase, ieşi pe o altă uşă, se alătură unui grup care se grăbea spre clădirea principală, se ascunse în spatele rododendronilor, mai execută câteva salturi strategice şi, în final, ajunse lângă zidul exterior unde se afla un tei care crescuse gros, cu crengi până aproape de pământ. Julia se urcă în copac cu uşurinţă, pentru că se căţărase de când se ştia. Ascunsă în întregime între ramurile înfrunzite, rămase acolo aruncând din când în când câte o privire spre ceasul de la mână. Era cât se poate de sigură că nu avea să fie dată dispărută pentru câtva timp. Lucrurile erau dezorganizate, două profesoare lipseau şi mai mult de jumătate dintre fete plecaseră acasă. Asta însemna că toate orele aveau să fie reorganizate, aşa că probabil nimeni nu va observa absenţa Juliei Upjohn până la vremea prânzului şi până atunci…

Julia se uită din nou la ceas, se târî cu uşurinţă pe copac până la nivelul zidului, îl încălecă şi, cu dibăcie, se lăsă în jos, în partea cealaltă. La aproape o sută de metri depărtare era o staţie unde trebuia să sosească un autobuz în câteva minute. Autobuzul sosi la timp, aşa că Julia făcu semn, se urcă şi tot atunci scoase din rochia ei de bumbac o pălărie de fetru pe care şi-o îndesă peste părul uşor răvăşit. Coborî la gară şi luă un tren spre Londra.

În camera ei, sprijinit pe lavoar, lăsase un bilet adresat domnişoarei Bulstrode.

Stimată domnişoară Bulstrode, Nu am fost răpită şi nici nu am fugit, aşa că nu vă faceţi griji. Voi reveni cât de repede pot.

A dumneavoastră, Julia Upjohn

III

Pe Whitehouse Mansions la numărul 228, George, slujitorul şi valetul impecabil al lui Hercule Poirot, deschise uşa şi privi îndelung, cu o oarecare surpriză, o şcolăriţă cu o faţă foarte murdară.

— Pot să-l văd pe maestrul Hercule Poirot, te rog?

George făcu o pauză mai lungă decât de obicei înainte să răspundă. Musafirul i se părea neobişnuit.

— Domnul Poirot nu se întâlneşte cu nimeni fără programare, zise el.

— Mă tem că nu am timp să aştept aşa ceva. Trebuie să-l văd chiar acum. Este foarte urgent. E vorba de crime, jaf şi alte lucruri de genul ăsta.

— Mă voi interesa, zise George, dacă domnul Poirot vrea să te vadă.

O lăsă pe hol şi se duse să-şi consulte stăpânul.

— O tânără domnişoară, sir, care doreşte să vă vadă urgent.

— Se prea poate, zise Hercule Poirot. Dar lucrurile nu se aranjează aşa de uşor.

— Asta să-i spun, sir?

— Ce fel de domnişoară?

— Seamănă foarte mult cu o fetiţă.

— O fetiţă? O domnişoară? Ce vrei să spui, George? Nu e deloc acelaşi lucru.

— Mă tem că n-aţi înţeles sensul vorbelor mele, sir. Este, aş zice, o fetiţă – de vârstă şcolară, ca să zic aşa. Dar cu toate că rochia ei este murdară, ba chiar şi ruptă, este în esenţă o domnişoară.

— Un termen social. Înţeleg.

— Şi doreşte să vă vadă în legătură cu nişte crime şi un jaf.

Sprâncenele lui Poirot se ridicară.

— Nişte crime şi un jaf. Original. Condu-o pe fetiţă – domnişoară – înăuntru.

Julia intră în încăpere cu o foarte uşoară urmă de sfială. Vorbi politicos şi foarte firesc.

— Încântată de cunoştinţă, domnule Poirot. Eu sunt Julia Upjohn. Cred că o cunoaşteţi pe o bună prietenă de-a mamei mele. Doamna Summerhayes. Am stat cu ea vara trecută şi am vorbit foarte mult despre dumneavoastră.

— Doamna Summerhayes…

Mintea lui Poirot se întoarse într-un sat cocoţat pe un deal şi la o casă aflată pe culmea lui. Îşi aminti de un chip încântător şi plin de pistrui, de o canapea cu arcuri rupte, de o mulţime de câini şi de multe alte lucruri, plăcute şi mai puţin plăcute.

— Maureen Summerhayes, zise el. A, da.

— Eu îi spun mătuşa Maureen, dar de fapt nu e deloc mătuşa mea. Ne-a povestit cât de minunat aţi fost şi cum aţi salvat un bărbat care era închis pentru crimă, aşa că atunci când n-am reuşit să mă mai gândesc la ce să fac şi la cine să merg, m-am gândit la dumneavoastră.

— Sunt onorat, rosti Poirot serios. Îi arătă un scaun. Acum povesteşte-mi, o îndemnă el. George, slujitorul meu, mi-a spus că doreai să mă consulţi în legătură cu un jaf şi nişte crime – mai mult decât o crimă, deci?

— Da, răspunse Julia. Domnişoarele Springer şi Vansittart. Şi, bineînţeles, mai e şi răpirea – dar nu prea cred că e treaba mea.

— Mă uluieşti, zise Poirot. Unde au avut loc toate aceste întâmplări palpitante?

— La şcoala mea – Meadowbank.

— Meadowbank! Exclamă Poirot. Ah.

Întinse mâna spre locul unde se aflau ziarele îndoite cu grijă, despături unul şi îşi aruncă privirea pe prima pagină, dând din cap.

— Încep să înţeleg, zise el. Acum, povesteşte-mi, Julia, povesteşte-mi totul de la început.

Julia îi relată o poveste destul de lungă şi cuprinzătoare – dar o relată foarte clar – cu o mică întrerupere când reveni asupra unui moment uitat.

Îşi încheie povestirea cu momentul din noaptea trecută când examinase racheta de tenis în camera ei.

— Mi-am închipuit că era exact ca în povestea lui Aladin – lămpi noi pentru lămpi vechi – şi că probabil era ceva cu racheta aia de tenis.

— Şi era?

— Da.

Fără nici o falsă modestie, Julia îşi trase fusta în sus, îşi rulă pantalonii scurţi până aproape de coapsă şi dezveli ceea ce aducea cu o prişniţă gri fixată cu un plasture adeziv pe partea superioară a piciorului ei.

Smulse fâşiile de plasture scoţând un „au” chinuit şi desprinse prişniţa. Poirot îşi dădu atunci seama că era un pachet învelit într-o folie de plastic gri. Julia îl desfăcu şi fără avertisment vărsă pe masă o grămadă de nestemate sclipitoare.

— Nom d'un nom d'un nom! Exclamă Poirot într-o şoaptă înfiorată. Le luă în mână şi le lăsă să-i curgă printre degete. Nom d'un nom d'un nom! Dar sunt adevărate. Veritabile.

Julia încuviinţă.

— Îmi imaginez că trebuie să fie. Altfel, oamenii n-ar ucide pentru ele, nu-i aşa? Dar pot înţelege oamenii care ucid pentru astea!

Şi brusc, cum se întâmplase şi noaptea trecută, prin ochii de copil privea o femeie.

Poirot se uită cu atenţie la ea şi dădu din cap.

— Da – tu înţelegi – tu simţi vraja. Pentru tine ele nu sunt doar jucării colorate şi încântătoare – ar fi mai mare păcatul.

— Ele sunt nestemate! Exclamă Julia, extaziată.

— Şi spui că le-ai găsit în racheta aceea de tenis?

Julia îşi termină istorisirea.

— Şi acum mi-ai povestit tot?

— Cred că da. Poate că am exagerat puţin pe ici, pe colo. Uneori exagerez. Ei, acum, Jennifer, prietena mea minunată, este exact invers. Poate face să pară plictisitoare cele mai palpitante lucruri, zise ea uitându-se din nou la grămada strălucitoare. Domnule Poirot, cui aparţin ele de fapt?

— Probabil este foarte dificil de spus. Dar nu-mi aparţin nici mie, şi nici ţie. Trebuie să hotărâm acum ce facem în continuare.

Julia se uită la el întrebătoare.

— Te laşi în mâinile mele? Bun.

Hercule Poirot închise ochii.

Brusc îi deschise şi se învioră.

— Se pare că aceasta este o ocazie când nu pot, cum aş prefera, să rămân în fotoliul meu. Trebuie să existe ordine şi metodă, dar din ce-mi spui, nu este nici ordine şi nici metodă. Asta din cauză că avem multe piste. Dar toate converg şi se întâlnesc într-un singur loc – Meadowbank. Oameni diferiţi, cu diferite scopuri şi reprezentând interese diferite – toate se îndreaptă spre un punct comun: Meadowbank. În concluzie, şi eu merg tot la Meadowbank. În ceea ce te priveşte… Unde este mama ta?

— Mama a plecat cu un autobuz spre Anatolia.

— Ah, mama ta a plecat cu un autobuz spre Anatolia. Il ne manquait que ça! 8 îmi dau seama de ce este prietenă cu doamna Summerhayes! Spune-mi, ţi-a plăcut vizita la doamna Summerhayes?

— O, da, a fost foarte plăcută. Are nişte câini grozavi.

— Câinii, da, mi-i amintesc bine.

— Care intră şi ies pe toate ferestrele – ca într-o pantomimă.

— Ai mare dreptate! Şi mâncarea? Ţi-a plăcut mâncarea?

— Uneori era puţin cam neobişnuită, recunoscu Julia.

— Neobişnuită, da, într-adevăr.

— Dar mătuşa Maureen face nişte omlete trăsnet.

— Face nişte omlete trăsnet, repetă Poirot cu o voce veselă şi oftă. Înseamnă că Hercule Poirot nu a trăit degeaba, continuă el. Eu sunt cel care a învăţat-o pe mătuşa Maureen să facă omletă, mai zise el şi ridică receptorul telefonului. Acum o vom linişti pe buna ta directoare în ce priveşte siguranţa ta şi vom anunţa sosirea noastră la Meadowbank.

— Domnişoara Bulstrode ştie că sunt bine. I-am lăsat un bilet şi am anunţat-o că n-am fost răpită.

— Cu toate acestea, va întâmpina cu bucurie o asigurare verbală suplimentară.

La timpul potrivit, i se făcu legătura şi fu informat că domnişoara Bulstrode era la telefon.

— Ah, domnişoara Bulstrode? Numele meu este Hercule Poirot. O am aici, cu mine, pe eleva dumitale, Julia Upjohn, îmi propun să vin cu ea cu maşina imediat şi, pentru informarea ofiţerului de poliţie care răspunde de caz, un anume pachet, de o anumită valoare, a fost depozitat în siguranţă la o bancă.

Închise telefonul şi se uită la Julia.

— Ai dori un sirop? Sugeră el.

— De melasă? Întrebă Julia cu o expresie şovăitoare.

— Nu, un sirop din suc de fructe. Coacăze negre, zmeură, groseille – adică, coacăze roşii?

Julia acceptă coacăze roşii.

— Dar pietrele preţioase nu sunt la bancă, sublinie ea.

— Vor ajunge în scurt timp, zise Poirot. Dar pentru oricine de la Meadowbank care trage cu urechea şi aude din întâmplare sau căruia i se spune, este bine să creadă că sunt deja acolo şi că nu mai sunt în posesia noastră. Să pui mână pe nişte pietre preţioase de la o bancă necesită timp şi organizare. Şi nu mi-ar plăcea deloc să ţi se întâmple ceva, copila mea. Recunosc că mi-am format o părere foarte bună faţă de curajul şi inventivitatea ta.

Julia se arătă încântată, dar stingherită.

Capitolul 18

Consultaţia.

Cu toate că Hercule Poirot se pregătise să înfrângă o prejudecată insulară pe care ar fi putut-o avea o directoare de şcoală împotriva străinilor în vârstă cu pantofi de piele cu vârf ascuţit şi cu o mustaţă mare, fu surprins în mod plăcut. Domnişoara Bulstrode îl întâmpină cu aplomb cosmopolit. În plus, spre satisfacţia lui, ştia totul despre el.

— A fost amabil din partea dumitale, domnule Poirot, începu ea, să suni atât de prompt ca să ne linişteşti. Cu atât mai mult cu cât încă nu începuserăm să ne îngrijorăm. N-ai fost dată dispărută la prânz, Julia, adăugă ea întorcându-se spre fată. Atât de multe fete au fost retrase azi-dimineaţă şi erau atât de multe locuri libere la mese că ar fi putut lipsi jumătate de şcoală, cred, fără să se stârnească vreo temere. Astea sunt împrejurări neobişnuite, zise ea întorcându-se spre Poirot. Te asigur că nu suntem atât de indisciplinaţi de obicei. Când am primit telefonul dumitale, continuă ea, am mers în camera Juliei şi am găsit biletul pe care îl lăsase.

— N-am vrut să credeţi că am fost răpită, domnişoară Bulstrode, zise Julia.

— Apreciez asta, dar eu cred, Julia, că ai fi putut să-mi spui ce plănuiai să faci.

— M-am gândit că mai bine nu, zise Julia şi adăugă pe neaşteptate: Les oreilles ennemies nous écoutent9.

— Mademoiselle Blanche nu pare să fi făcut prea mult totuşi pentru îmbunătăţirea accentului tău, replică domnişoara Bulstrode. Dar nu te dojenesc cu asprime, Julia, continuă ea mutându-şi privirea de la Julia la Poirot. Acum, cu voia dumitale, vreau să aud exact ce s-a întâmplat.

— Îmi dai voie? Zise Hercule Poirot.

Traversă camera, deschise uşa şi se uită afară. Apoi, cu un gest exagerat, o închise şi se întoarse zâmbind larg.

— Suntem singuri, zise el misterios. Putem continua.

Domnişoara Bulstrode se uită la el, apoi la uşă şi din nou la Poirot cu o sprânceană ridicată. El îi întoarse privirea fără

ezitare. Foarte încet, domnişoara Bulstrode îşi înclină capul. Apoi, revenind la stilul ei energic, zise:

— Ei, atunci, Julia, să auzim toată povestea.

Julia îşi începu recitalul. Schimbul rachetelor de tenis, femeia misterioasă şi, în cele din urmă, descoperirea ei privind conţinutul rachetei. Domnişoara Bulstrode se întoarse spre Poirot. El dădu uşurel din cap.

— Domnişoara Julia a expus totul corect, zise el. Am luat în primire ceea ce mi-a adus şi obiectul se află în siguranţă, adăpostit într-o bancă. De aceea, cred că nu trebuie să vă mai aşteptaţi la evenimente neplăcute aici.

— Înţeleg, spuse domnişoara Bulstrode. Da, înţeleg… Rămase tăcută pentru o vreme şi apoi continuă: Crezi că e înţelept pentru Julia să rămână aici? Sau ar fi mai bine să meargă la mătuşa ei la Londra?

— Ah, vă rog, zise Julia, lăsaţi-mă să stau aici.

— Deci eşti mulţumită aici? Întrebă domnişoara Bulstrode.

— Îmi place la nebunie, răspunse Julia, Şi în plus, aici se întâmplă lucruri foarte palpitante.

— Asta nu e o caracteristică obişnuită a Şcolii Meadowbank, replică sec domnişoara Bulstrode.

— Eu cred că Julia nu va fi în pericol aici, interveni Hercule Poirot uitându-se din nou spre uşă.

— Cred că înţeleg, zise domnişoara Bulstrode.

— Dar, cu toate astea, spuse Poirot, trebuie să existe discreţie. Mă întreb dacă înţelegi cuvântul discreţie? Adăugă el uitându-se la Julia.

— Domnul Poirot vrea să spună, explică domnişoara Bulstrode, că ar dori să-ţi ţii gura în legătură cu ceea ce ai descoperit. Să nu vorbeşti cu celelalte fete. Reuşeşti să-ţi ţii gura?

— Da, zise Julia.

— Este o poveste foarte bună de spus prietenelor tale, afirmă Poirot. Despre ceea ce ai descoperit într-o rachetă de tenis în toiul nopţii. Dar sunt considerente importante pentru care se recomandă ca povestea să nu fie spusă.

— Înţeleg, zise Julia.

— Pot să am încredere în tine, Julia? Întrebă domnişoara Bulstrode.

— Puteţi să aveţi încredere în mine, răspunse fata. Serios.

Domnişoara Bulstrode zâmbi.

— Sper că mama ta se va întoarce acasă în curând, zise ea.

— Mama? Ah, aşa sper şi eu.

— Am înţeles de la inspectorul Kelsey, spuse domnişoara Bulstrode, că se fac toate eforturile să se ia legătura cu ea. Din nefericire, adăugă, autobuzele anatoliene sunt predispuse la întârzieri neaşteptate şi nu circulă întotdeauna conform orarului.

— Mamei pot să-i povestesc, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Ei bine, Julia, totul e stabilit. Acum ar fi bine să o iei din loc.

Julia plecă şi închise uşa după ea. Domnişoara Bulstrode îl privi cu atenţie pe Poirot.

— Cred că te-am înţeles corect, zise ea. Adineaori ai făcut mare paradă cu închiderea acelei uşi. De fapt, în mod intenţionat, ai lăsat-o puţin deschisă.

Poirot dădu din cap aprobator.

— Astfel încât ceea ce am spus să poată fi auzit din întâmplare?

— Da – dacă ar fi cineva care ar dori să tragă cu urechea. Era o măsură de precauţie pentru copilă – veştile trebuie să circule, cum că ceea ce a descoperit este la adăpost într-o bancă şi nu în posesia ei.

Domnişoara Bulstrode se uită la el pentru o clipă – apoi, îşi strânse buzele îndârjită.

— Trebuie să fie un sfârşit pentru toate astea, zise ea.

II

— Ideea este, afirmă şeful poliţiei locale, că noi încercăm să ne punem de acord ideile şi informaţiile. Suntem foarte bucuroşi să vă avem alături, domnule Poirot, adăugă el. Inspectorul Kelsey îşi aminteşte bine de dumneavoastră.

— S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă, zise inspectorul Kelsey. Inspectorul-şef Warrender răspundea de caz. Eu eram un sergent cât se poate de novice, şi îmi cunoşteam lungul nasului.

— Pe gentlemanul numit de noi, de dragul convenienţei, Adam Goodman, nu-l cunoaşteţi, domnule Poirot, dar cred că trebuie să vă fie cunoscut neapărat… Şeful lui. Lucrează la Brigada Specială, adăugă el.

— Colonelul Pikeaway? Rosti Hercule Poirot cu un aer gânditor. Ah, da, a trecut ceva timp de când nu l-am mai văzut. E la fel de somnoros ca întotdeauna? Îl întrebă el pe Adam.

Adam râse.

— Văd că îl cunoaşteţi foarte bine, domnule Poirot. Nu l-am văzut niciodată treaz de-a binelea. Când se va întâmpla, voi şti că atunci nu este atent la ce se petrece.

— Ştii cum stă treaba, prietene. Ai observat bine.

— Acum, zise şeful poliţiei, să trecem la fondul problemei. Eu nu mă voi grăbi şi nici nu voi insista asupra opiniilor mele. Sunt aici să ascult ce ştiu şi cred oamenii care lucrează la caz în momentul de faţă. Există un mare număr de aspecte, dar poate, înainte de toate, ar trebui să menţionez un singur lucru. Afirm asta ca urmare a informărilor care mi s-au făcut de către… Ăă. Diferite cercuri superioare, continuă el uitându-se la Poirot. Să presupunem, zise el, că o fetiţă – o şcolăriţă – vine cu o poveste grozavă despre un lucru descoperit de ea în mânerul scobit al unei rachete de tenis. Foarte palpitant pentru ea. O colecţie, să zicem, de pietre colorate, strasuri, nişte imitaţii reuşite – ceva de genul ăsta – sau chiar pietre semipreţioase care adesea arată la fel de atrăgător ca şi celelalte. Oricum, să zicem că un copil ar fi impresionat să găsească aşa ceva. Ar fi putut chiar să aibă idei exagerate despre valoarea lor. E foarte posibil, nu credeţi? Întrebă el, uitându-se foarte atent la Hercule Poirot.

— Mi se pare foarte posibil, acceptă Hercule Poirot.

— Bine, zise şeful poliţiei. Întrucât persoana care a adus aceste… Pietre colorate în ţară a făcut-o în necunoştinţă de cauză şi fără vreo intenţie oneroasă, nu dorim să se aducă acuzaţii de contrabandă. Apoi, e problema politicii noastre externe, continuă el. Mi s-a dat de înţeles că lucrurile sunt oarecum… Delicate în momentul de faţă. Când vine vorba de mari interese în petrol, minereuri şi tot felul de lucruri de genul ăsta, noi trebuie să avem legături cu orice guvern este la putere. Nu dorim să se pună vreo întrebare incomodă. Nu puteţi ţine crima departe de presă şi crima nu poate ocoli presa. Dar nu a existat nici o menţiune despre pietre preţioase în legătură cu asta. În orice caz, deocamdată, nici nu trebuie să fie.

— De acord, zise Poirot. Întotdeauna trebuie să avem în vedere complicaţiile internaţionale.

— Exact, spuse şeful poliţiei locale. Cred că am dreptate când afirm că răposatul conducător al Ramatului era considerat un prieten al acestei ţări şi că, din perspectiva fostei puteri care era, ar vrea ca dorinţele lui cu privire la orice proprietate de a sa care s-ar putea afla în această ţară să fie îndeplinite. Trag concluzia că, în clipa de faţă, nimeni nu ştie care este valoarea. Dacă noul guvern al Ramatului va pretinde că o anume proprietate le aparţine, va fi mult mai bine dacă nu ştim nimic despre existenţa unei astfel de proprietăţi în această ţară. Un refuz direct ar fi lipsit de tact.

— În diplomaţie, nimeni nu refuză direct, zise Hercule Poirot. În schimb, se va spune că o astfel de chestiune va primi atenţia maximă, dar că, pentru moment, nu se ştie nimic despre nici un fel de… Bani puşi deoparte, să zicem, pe care fostul conducător al Ramatului i-ar fi putut avea. S-ar putea afla încă în Ramat, ar putea fi în păstrarea unui prieten loial de-al răposatului prinţ Ali Yusuf, ar putea să fi fost scoşi din ţară de o jumătate de duzină de persoane sau ar putea fi ascunşi pe undeva chiar în Ramat, încheie el ridicând din umeri. Pur şi simplu, nu ştie nimeni.

Şeful poliţiei scoase un suspin.

— Mulţumesc, zise el. Exact asta vreau să spun. Domnule Poirot, aveţi prieteni în cercuri foarte importante din această ţară, care vă acordă multă încredere. În mod neoficial, ei ar dori să vă încredinţeze un anumit obiect, dacă nu aţi avea nimic împotrivă.

— Nu am nimic împotrivă, răspunse Poirot. Hai să ne oprim aici. Avem lucruri mai serioase la care să ne gândim, nu-i aşa? Rosti el, uitându-se la toţi cei prezenţi. Sau poate nu consideraţi aşa? Dar, în definitiv, ce înseamnă trei sferturi de milion sau o altfel de sumă în comparaţie cu viaţa omenească?

— Aveţi dreptate, domnule Poirot, zise şeful poliţiei.

— Aveţi dreptate de fiecare dată, completă inspectorul Kelsey. Noi căutăm un criminal. Vom fi bucuroşi să aflăm şi părerea dumneavoastră, domnule Poirot, adăugă el, pentru că este în mare măsură o problemă de prezumţie, şi ipoteza dumneavoastră este la fel de bună ca oricare alta, şi uneori chiar mai bună. Toată treaba e ca un ghem de lână încurcată.

— Iată o formulare excelentă, zise Poirot; cineva trebuie să pună mâna pe ghemul ăsta de lână şi să extragă singura culoare pe care o căutăm, culoarea criminalului. Aşa este?

— Aşa este.

— Atunci, spuneţi-mi, dacă nu este prea obositor să vă repetaţi, tot ce se ştie până acum.

După care se pregăti să asculte.

Îi ascultă pe inspectorul Kelsey şi pe Adam Goodman. Ascultă şi scurta retrospectivă făcută de şeful poliţiei. Apoi, se lăsă pe spate, închise ochii şi dădu încet din cap.

— Două crime, zise el, comise în acelaşi loc şi aproximativ în aceleaşi condiţii. O răpire. Răpirea unei fete care ar putea fi figura centrală a acţiunii. Haideţi să stabilim mai întâi de ce a fost răpită.

— Eu pot să vă spun ce a afirmat fata, zise Kelsey.

Le relată şi Poirot ascultă.

— N-are nici o noimă, se plânse el.
— Aşa am gândit şi eu atunci. La drept vorbind, am crezut că, pur şi simplu, voia să atragă atenţia asupra sa…
— Dar realitatea rămâne că a fost răpită. De ce?
— Au existat cereri de răscumpărare, rosti Kelsey rar, dar…
Se opri.
— Dar crezi că au fost false? Că au fost trimise doar să susţină teoria răpirii?
— Aşa e. Înţelegerile făcute nu au fost respectate.
— Atunci, Shaista a fost răpită pentru un alt motiv. Ce motiv?
— Ca să fie determinată să spună unde… Ăă… au fost ascunse obiectele de valoare? Sugeră Adam şovăitor.
Poirot clătină din cap.
— Ea nu ştia unde erau ascunse, sublinie el. Asta, cel puţin, este clar. Nu, trebuie să fie ceva…
Lăsă propoziţia neterminată şi rămase tăcut câteva clipe, încruntându-se. Apoi, îşi îndreptă spatele şi puse o întrebare:
— Genunchii, zise el. I-ai observat vreodată genunchii?
Adam îl privi uimit.
— Nu, zise el. De ce?
— Sunt multe motive pentru care un bărbat observă genunchii unei fete, rosti Poirot cu asprime. Din nefericire, dumneata nu.
— Era ceva ciudat cu genunchii ei? O cicatrice? Ceva de genul ăsta? Nu pot să ştiu. De obicei, toate poartă ciorapi trei sferturi, iar fustele sunt chiar mai jos de genunchi.
— La bazinul de înot, poate? Sugeră Poirot plin de speranţă.
— N-am văzut-o niciodată intrând în apă, zise Adam. Mă gândesc că probabil era prea rece pentru ea. Ea era obişnuită cu un climat cald. La ce vă referiţi? La o cicatrice sau la altceva de genul ăsta?

— Nu, nu, nu e asta. Ah, în sfârşit, păcat. Se întoarse spre şeful poliţiei. Cu permisiunea dumitale, voi vorbi cu vechiul meu prieten, prefectul, la Geneva. Cred că el ar putea să ne ajute.

— În legătură cu ceva care s-a întâmplat când ea a fost la şcoală acolo?

— Este posibil, da. Îmi permiţi? Bine. E doar o idee neînsemnată de-a mea. Făcu o pauză şi continuă: Apropo, n-a apărut nimic în ziare despre răpire?

— Emirul Ibrahim a fost foarte insistent.

— Totuşi am observat o mică remarcă într-o rubrică de bârfe. Despre o oarecare tânără străină care a plecat foarte brusc de la şcoală. O poveste de dragoste în devenire, sugera autorul? Să fie înăbuşită în faşă dacă se poate!

— Asta a fost ideea mea, mărturisi Adam. Mi s-a părut o linie bună de adoptat.

— Admirabil. Prin urmare, acum trecem de la răpire la ceva mai serios. Crimă. Două crime la Meadowbank.

Capitolul 19

Consultaţia continuă.

I

— Două crime la Meadowbank, repetă Poirot dus pe gânduri.

— Noi v-am prezentat faptele, zise Kelsey. Dacă aveţi vreo idee…

— De ce pavilionul de sport? Întrebă Poirot. A fost întrebarea dumitale, nu-i aşa? Îi zise el lui Adam. Ei bine, acum avem răspunsul. Pentru că în pavilionul de sport era o rachetă de tenis care conţinea o avere în nestemate. Cineva a aflat de racheta aceea. Cine anume? Ar fi putut fi chiar domnişoara Springer. Ea era, e şi părerea voastră, destul de interesată de pavilionul de sport. Nu-i plăcea ca oamenii să vină acolo – persoane neautorizate, adică. Părea să fie bănuitoare în privinţa motivelor lor. Mai ales în cazul lui Mademoiselle Blanche.

— Mademoiselle Blanche, rosti Kelsey gânditor.

Hercule Poirot i se adresă din nou lui Adam:

— Chiar dumneata ai considerat atitudinea lui Mademoiselle Blanche ciudată când era vorba despre pavilionul de sport.

— Dădea explicaţii, zise Adam. Dădea foarte multe explicaţii. N-aş fi pus niciodată sub semnul întrebării prezenţa ei acolo dacă nu s-ar fi obosit atât de mult să găsească o explicaţie plauzibilă.

Poirot dădu din cap.

— Exact. În mod sigur asta dă oricui de gândit. Dar tot ce ştim este că domnişoara Springer a fost ucisă în pavilionul de sport, la ora unu dimineaţa, atunci când nu avea nici o treabă să se afle acolo.

Se întoarse spre Kelsey.

— Unde a fost domnişoara Springer înainte de a veni la Meadowbank?

— Nu ştim, răspunse inspectorul. Şi-a părăsit ultimul loc de muncă vara trecută, continuă el, pomenind de o şcoală renumită. Unde a fost de atunci, nu ştim. Adăugă sec: Nu a existat nici un motiv să pun această întrebare până când a murit. Nu are nici o rudă apropiată şi, la prima vedere, nici un prieten apropiat.

— Ar fi putut să se afle în Ramat, atunci, zise Poirot cufundat în gânduri.

— Cred că, în momentul tulburărilor, se afla acolo un grup de profesori, zise Adam.

— Atunci, hai să spunem că ea a fost acolo şi că, într-un mod oarecare, a aflat despre racheta de tenis. Să presupunem că, după ce a aşteptat un timp să se familiarizeze cu rutina de la Meadowbank, s-a dus într-o noapte în pavilionul de sport. A găsit racheta de tenis şi când era pe punctul de a scoate pietrele preţioase din ascunzătoare – se opri – cineva a întrerupt-o. Cineva care o urmărise? Cineva care o urmărea în seara aceea? Indiferent cine a fost a avut un pistol – şi a tras în ea – dar nu a avut timp să scoată nestematele sau să subtilizeze

racheta, pentru că cei care auziseră împuşcătura se apropiau de pavilionul de sport.

Se opri.

— Asta credeţi că s-a întâmplat? Întrebă şeful poliţiei.

— Nu ştiu, recunoscu Poirot. Este o posibilitate. Cealaltă este că persoana cu pistolul a ajuns acolo prima şi a fost surprinsă de domnişoara Springer. Cineva pe care domnişoara Springer deja îl bănuia. Mi-ai spus că domnişoara Springer era genul acela curios de femeie, care-şi bagă nasul peste tot.

— Şi cealaltă femeie? Întrebă Adam.

Poirot se uită la el. Apoi, încet, îşi mută privirea spre ceilalţi doi bărbaţi.

— Voi nu ştiţi, zise el. Nici eu nu ştiu. Ar fi putut fi cineva din afară?… Rosti el pe un ton pe jumătate interogativ.

Kelsey clătină din cap.

— Nu cred. Am cercetat împrejurimile cu mare atenţie. Fireşte, căutând mai ales străini. Era o doamnă Kolinski care stătea prin apropiere – Adam ştie. Dar n-ar fi putut avea legătură cu niciuna din crime.

— Atunci ne întoarcem la Meadowbank. Şi există o singură metodă să se ajungă la adevăr – prin eliminare.

Kelsey oftă.

— Da, zise el. Cam asta înseamnă. Pentru prima crimă există o paletă largă de posibilităţi. Aproape oricine ar fi putut să o ucidă pe domnişoara Springer. Excepţiile sunt domnişoarele Johnson şi Chadwick – şi o copilă pe care o durea o ureche. Dar pentru a doua crimă se restrânge aria. Domnişoarele Rich, Blake şi Shapland sunt în afara discuţiei. Domnişoara Rich se afla la hotelul Alton Grange, la treizeci de kilometri depărtare, domnişoara Blake era la Littleport on Sea, iar domnişoara Shapland se afla în Londra la un club de noapte, Nid Sauvage, cu domnul Dennis Rathbone.

— Înţeleg că şi domnişoara Bulstrode era plecată?

Adam rânji. Inspectorul şi şeful poliţiei se arătară şocaţi.

— Domnişoara Bulstrode, rosti grav inspectorul, era la ducesa de Welsham.

— Asta o elimină şi pe domnişoara Bulstrode, zise Poirot serios. Şi ne lasă… Ce?

— Două femei interne din personalul casnic, doamna Gibbons şi o fată pe nume Doris Hogg. Nu pot să o iau în calcul pe niciuna în mod serios. În cazul ăsta, rămân domnişoara Rowan şi Mademoiselle Blanche.

— Şi elevele, bineînţeles.

Kelsey se arătă surprins.

— Doar nu le suspectaţi?

— Sincer, nu. Dar trebuie să fim exacţi.

Kelsey nu acordă nici o atenţie exactităţii. Continuă cu dificultate.

— Domnişoara Rowan se află de mai bine de un an aici. Are un dosar bun. Nu ştim nimic care să fie împotriva ei.

— Atunci, ajungem la Mademoiselle Blanche. E punctul unde călătoria se încheie.

Urmă un moment de tăcere.

— Nu există nici o dovadă, zise Kelsey. Scrisorile de recomandare par autentice.

— Ar trebui să fie, replică Poirot.

— Şi-a băgat nasul peste tot, interveni Adam. Dar curiozitatea nu este dovada unei crime.

— O clipă, zise Kelsey, era ceva legat de o cheie. În prima noastră discuţie cu ea – o voi căuta – a apărut ceva legat de o cheie de la pavilion care a căzut de la uşă, iar ea a ridicat-o şi a uitat să o pună la loc – a ieşit cu ea şi Springer a luat-o la trei-păzeşte.

— Indiferent cine ar fi dorit să se ducă acolo noaptea şi să caute racheta ar fi trebuit să aibă o cheie cu care să intre, afirmă Poirot. Pentru asta ar fi fost necesar să ia amprenta cheii.

— Sigur, zise Adam, în cazul ăsta ea nu ar fi vorbit niciodată despre incidentul cu cheia.

— Nu neapărat, îl contrazise Kelsey. Springer ar fi putut pomeni despre incidentul cu cheia. Dacă aşa stau lucrurile, ea se putea gândi că e mai bine să vorbească despre asta ca din întâmplare.

— Este un amănunt care nu trebuie trecut cu vederea, zise Poirot.

— Nu ne duce foarte departe, zise Kelsey, uitându-se posomorât la Poirot.

— Ar putea fi, afirmă Poirot (adică, dacă am fost informat corect), o posibilitate. Înţeleg că mama Juliei Upjohn a recunoscut pe cineva aici în prima zi a trimestrului. O persoană pe care a fost surprinsă să o vadă. Din context, ar părea probabil că acel cineva era legat de spionajul străin. Dacă doamna Upjohn o indică precis pe Mademoiselle ca fiind persoana pe care a recunoscut-o, atunci cred că am putea acţiona cu oarecare siguranţă.

— Uşor de zis, greu de făcut, zise Kelsey. Am încercat să intrăm în legătură cu doamna Upjohn, dar toată treaba e o belea! Când copila a spus un autobuz, mi-am imaginat că voia să spună un autocar propriu-zis pentru excursii, care circulă conform orarului, şi un grup de persoane, toate înregistrate laolaltă. Dar nu era deloc aşa. Se pare că ea foloseşte pur şi simplu autobuzele locale spre orice destinaţie se întâmplă să-i treacă prin minte! Nu călătoreşte prin cei de la Cook sau cu o altă agenţie de voiaj recunoscută. Este cât se poate de independentă şi hoinăreşte. Ce poţi face cu o femeie ca asta? Ar putea fi oriunde. Anatolia e mare!

— Asta îngreunează situaţia, zise Poirot.

— Sunt o sumedenie de călătorii atractive cu autocarul, continuă inspectorul pe un ton ofensat. Toate făcute să-ţi fie cât mai simplu – unde te opreşti şi ce vezi, plus toate costurile incluse, astfel încât ştii exact cum stai.

— Dar, în mod clar, genul ăsta de călătorie nu prezintă interes pentru doamna Upjohn.

— Şi până una, alta, iată-ne, continuă Kelsey. Blocaţi! Franţuzoaica aia poate pleca în orice moment vrea. Noi nu avem nici un motiv să o reţinem.

Poirot clătină din cap.

— Nu va face asta.

— Nu poţi sigur.

— Eu sunt sigur. Dacă ai comis crima, nu vrei să faci nimic neobişnuit, încât să atragi atenţia asupra ta. Mademoiselle Blanche va rămâne aici cuminte până la sfârşitul trimestrului.

— Sper să aveţi dreptate.

— Sunt convins că am dreptate. Şi nu uita, persoana pe care doamna Upjohn a văzut-o nu ştie că doamna Upjohn a văzut-o. Surpriza, atunci când va veni, va fi totală.

Kelsey oftă.

— Dacă asta-i tot ce avem să continuăm…

— Mai sunt şi alte lucruri. Discuţie, de exemplu.

— Discuţie?

— Discuţia este foarte valoroasă. Mai devreme sau mai târziu, dacă cineva are ceva de ascuns, acel cineva vorbeşte foarte mult.

— Se dă singur de gol? Rosti sceptic şeful poliţiei.

— Nu este chiar aşa de simplu. Omul stă cu ochii în patru atunci când are ceva de ascuns. Dar deseori vorbeşte foarte mult despre alte lucruri. Şi sunt alte scopuri ale discuţiilor. Sunt oameni nevinovaţi care ştiu diverse lucruri, dar nu-şi dau seama de importanţa a ceea ce ştiu. Şi asta îmi reaminteşte…

Se ridică în picioare.

— Scuzaţi-mă, vă rog. Trebuie să merg şi să aflu de la domnişoara Bulstrode dacă este cineva care ştie să deseneze.

— Să deseneze?

— Să deseneze.

— Mă rog, zise Adam după ce Poirot ieşi. Mai întâi genunchii fetelor şi acum îndemânare la desen! Mă întreb,

ce mai urmează?

II

Domnişoara Bulstrode răspunse întrebării lui Poirot fără să manifeste nici o surpriză.

— Domnişoara Laurie este profesoara noastră de desen, zise ea fără ezitare. Dar astăzi nu e aici. Ce doreşti să-ţi deseneze? Adăugă ea prietenoasă, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil.

— Feţe, răspunse Poirot.

— Domnişoara Rich are talent la schiţat figuri de persoane. Se pricepe să obţină o asemănare.

— Asta este exact ceea ce am nevoie.

Domnişoara Bulstrode, observă el aprobator, nu-i pusese nici o întrebare în privinţa motivelor sale. Părăsi încăperea şi reveni cu domnişoara Rich.

După prezentări, Poirot zise:

— Puteţi să faceţi schiţe ale oamenilor? Repede? Cu un creion?

Eileen Rich dădu din cap aprobator.

— Adeseori o fac. Ca să mă amuz.

— Bine. Atunci, vă rog, schiţaţi-mi chipul răposatei domnişoare Springer.

— E cam dificil. Am cunoscut-o pentru foarte scurt timp. Voi încerca.

Îşi miji ochii şi începu să deseneze rapid.

— Bien, zise Poirot luând desenul din mâna ei. Şi acum, dacă nu vă supăraţi, pe domnişoarele Bulstrode şi Rowan, pe Mademoiselle Blanche şi – da – pe grădinarul Adam.

Eileen Rich îl privi şovăitoare, apoi se apucă de treabă. El se uită la rezultat şi dădu din cap apreciativ.

— Sunteţi talentată – foarte talentată. Doar câteva trăsături – şi deja se vede asemănarea. Acum vreau să vă cer să faceţi ceva mai dificil. Faceţi-i, de exemplu, domnişoarei Bulstrode o altă coafură şi schimbaţi-i forma sprâncenelor.

Eileen se uită cu ochi mari la el ca şi-cum l-ar fi crezut nebun.

— Nu, zise Poirot. Nu sunt nebun. Fac un experiment, asta-i tot. Vă rog, faceţi ce vă cer.

După câteva momente, ea zise:

— Poftim.

— Excelent. Acum faceţi la fel cu Mademoiselle Blanche şi cu domnişoara Rowan.

Când ea termină, el puse în linie cele trei schiţe.

— Acum vreau să vă arăt ceva, spuse el. Domnişoara Bulstrode, în ciuda schimbărilor pe care i le-aţi făcut, este mai presus de orice îndoială domnişoara Bulstrode. Dar priviţi-le pe celelalte două. Pentru că trăsăturile lor sunt negative şi pentru că ele nu au personalitatea domnişoarei Bulstrode, par aproape nişte persoane diferite, nu-i aşa?

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, zise Eileen Rich.

Se uită la el în timp ce strângea cu grijă schiţele.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu ele? Întrebă ea.

— Să le folosesc, zise Poirot.

Capitolul 20

Conversaţia

— Ei bine – nu ştiu ce să spun, rosti doamna Sutcliffe. Efectiv, nu ştiu ce să spun…

Se uită cu antipatie evidentă la Hercule Poirot.

— Henry, bineînţeles, zise ea, nu este acasă.

Înţelesul acelei declaraţii era uşor obscur, dar Hercule Poirot îşi imaginã că ştie ce era în mintea ei. Henry, avea ea impresia, era în stare să se ocupe de genul acela de situaţie. Henry făcuse foarte multe tranzacţii internaţionale. Zbura mereu în Orientul Mijlociu, în Ghana, în America de Sud şi la Geneva şi chiar ocazional, dar nu foarte des, la Paris.

— Întreaga situaţie, continuă doamna Sutcliffe, a fost foarte neplăcută. Am fost foarte bucuroasă să o am pe Jennifer în siguranţă, acasă, cu mine. Totuşi, trebuie să spun, adăugă ea cu o urmă de iritare, Jennifer a fost cu

adevărat foarte nesuferită. După ce a făcut mare caz de înscrierea la Meadowbank şi s-a arătat foarte convinsă că nu o să-i placă acolo, afirmând că era genul de şcoală de snobi şi nu genul la care dorea ea să meargă, acum e îmbufnată toată ziua pentru că am retras-o. Este într-adevăr foarte neplăcut.

— Este incontestabil o şcoală foarte bună, zise Hercule Poirot. Multă lume spune că e cea mai bună şcoală din Anglia.

— Era, se prea poate, precizează doamna Sutcliffe.

— Şi va fi din nou, afirmă Hercule Poirot.

— Credeţi?

Doamna Sutcliffe se uită la el cu îndoială. Felul lui de a fi compătimitor îi învingea treptat scutul de apărare. Nu există nimic care să uşureze povara unei vieţi de mamă mai mult decât să-i fie îngăduit să se despovăreze de necazurile, de eşecurile neaşteptate şi de frustrările pe care le întâmpină ocupându-se de odrasla sa. Foarte adesea, loialitatea impune îndurare tăcută. Dar în cazul unui străin precum Hercule Poirot, doamna Sutcliffe simţea că loialitatea aceea nu era potrivită. Nu era ca şi cum ar fi discutat cu mama altei fiice.

— Meadowbank, zise Hercule Poirot, trece, pur şi simplu, printr-o etapă nefericită.

Era cel mai bun lucru la care reuşi să se gândească în clipa aceea. El sesiză nepotrivirea afirmaţiei şi doamna Sutcliffe se agăţă de ea imediat.

— Ceva mai mult decât nefericită! Exclamă ea. Două crime! Şi o fată răpită. Nu poţi să-ţi trimiţi fiica la o şcoală unde profesoarele sunt ucise tot timpul.

Păru un punct de vedere cât se poate de rezonabil.

— Dacă aceste crime, zise Poirot, se dovedesc a fi acţiunea unei persoane şi persoana aceea este arestată, asta schimbă lucrurile, nu-i aşa?

— Păi – cred că da. Da, repetă doamna Sutcliffe şovăitoare. Adică… Aveţi în vedere… Ah, înţeleg, aveţi în vedere

probabil cazuri ca Jack Spintecătorul sau al celuilalt bărbat – cum îl chema? Ceva legat de Devonshire. Cream? Neil Cream. Care a început să ucidă un gen nefericit de femeie. Cred că acest criminal ucide, pur şi simplu, profesoare! Odată ce l-aţi aruncat în închisoare, şi l-aţi şi spânzurat, sper, pentru că este îngăduită doar o crimă, nu-i aşa? Ca un câine care muşcă o singură dată – ce spuneam? A, da, dacă va fi prins, ei, atunci presupun că va fi altfel. Bineînţeles că nu pot fi mulţi oameni ca ăsta, nu-i aşa?

— Sperăm că nu, zise Hercule Poirot.

— Dar, pe de altă parte, mai este şi răpirea, preciza doamna Sutcliffe. Nu doreşti să-ţi trimiţi fiica la o şcoală unde poate fi răpită, nu?

— Fără îndoială, nu, madame. Văd cât de limpede aţi analizat întreaga situaţie. Aveţi mare dreptate în tot ce spuneţi.

Doamna Sutcliffe păru oarecum încântată. Nimeni nu-i mai spusese un asemenea lucru de ceva timp. Henry îi zisese pur şi simplu ceva de genul: „Totuşi, de ce ai dorit să o trimiţi la Meadowbank?” şi Jennifer se supărase şi refuzase să răspundă.

— M-am gândit la tot ce s-a întâmplat, afirmă ea. Foarte mult.

— Atunci n-aş vrea ca răpirea să vă neliniştească, madame. Entre nous, dacă pot vorbi în mod confidenţial despre prinţesa Shaista… Nu e vorba chiar despre o răpire… Se crede că e o poveste de dragoste…

— Vreţi să spuneţi că fetiţa neastâmpărată a fugit pur şi simplu să se căsătorească cu cineva?

— Buzele mele sunt pecetluite, rosti Hercule Poirot. Înţelegeţi că nu e de dorit să existe un scandal. Asta rămâne în mod confidenţial entre nous. Ştiu că nu veţi spune nimic.

— Bineînţeles că nu, replică doamna Sutcliffe serioasă şi privind în jos la scrisoarea pe care Poirot o adusese cu el de la şeful poliţiei. Nu prea înţeleg cine sunteţi, domnule…

Ăă… Poirot. Sunteţi ceea ce se numeşte în cărţi – detectiv particular?

— Sunt consultant, rosti Hercule Poirot mândru.

Atmosfera aceea de Harley Street10 o încurajă mai mult pe doamna Sutcliffe.

— Despre ce doriţi să discutaţi cu Jennifer? Vru ea să ştie.

— Aş dori să aflu care sunt impresiile ei, zise Poirot. Este o bună observatoare, nu?

— Mă tem că n-aş spune asta, replică doamna Sutcliffe. Jennifer nu este deloc ceea ce numesc eu genul de copil care observă. Adică, este mereu foarte realistă.

— Este mai bine decât să născocească lucruri care nu s-au întâmplat niciodată, zise Poirot.

— Ah, Jennifer n-ar face aşa ceva, afirmă doamna Sutcliffe cu convingere şi, ridicându-se, se duse spre fereastră şi strigă: Jennifer! Aş vrea, îi spuse ea lui Poirot în timp ce se întorcea de la fereastră, să încercaţi şi să-i băgaţi în cap lui Jennifer că eu şi tatăl ei facem pentru ea tot ce este omeneşte posibil.

Jennifer intră în cameră cu o faţă posacă şi se uită cu multă neîncredere la Hercule Poirot.

— Ce mai faci? Zise Poirot. Sunt un prieten foarte vechi de-al Juliei Upjohn. A venit la Londra să mă găsească.

— Julia a mers la Londra? Întrebă Jennifer uşor surprinsă. De ce?

— Să-mi ceară un sfat, răspunse Hercule Poirot.

Jennifer se arătă neîncrezătoare.

— Am reuşit să i-l dau, continuă Poirot. Acum s-a întors la Meadowbank, adăugă.

— Aşadar, mătuşa ei, Isabel, nu a retras-o, afirmă Jennifer aruncând o privire indignată spre mama ei.

Poirot se uită la doamna Sutcliffe şi, dintr-un motiv anume, poate pentru că la sosirea lui Poirot se ocupa cu verificarea rufelor pentru spălat sau dintr-un impuls inexplicabil, se ridică şi părăsi încăperea.

— Este cam greu, zise Jennifer, să fii departe de tot ce se întâmplă acolo. Toată agitaţia asta! I-am spus mamei că este absurd. La urma urmei, niciuna dintre eleve nu a fost ucisă.

— Ai vreo idee privind crimele? Întrebă Poirot.

Jennifer clătină din cap.

— Cineva care e sărit de pe fix? Propuse ea şi adăugă cu un aer gânditor: Presupun că domnişoara Bulstrode va trebui să aducă nişte profesoare noi acum.

— Probabil că da, fu de acord Poirot şi continuă: Sunt interesat, domnişoară Jennifer, de femeia care a venit şi ţi-a oferit o rachetă nouă în schimbul celei vechi. Îţi aminteşti?

— Sigur că îmi amintesc, zise Jennifer. N-am descoperit nici până azi cine a trimis-o de fapt. Nu a fost nicidecum mătuşa Gina.

— Cum arăta femeia aceea? Se interesă Poirot.

— Cea care a adus racheta? Jennifer închise ochii pe jumătate în timp ce se gândea. Păi, nu ştiu. Avea un fel de rochie înzorzonată cu o pelerină mică. Cred că albastră. Şi un soi de pălărie cu boruri moi.

— Da? Zise Poirot. M-ar interesa mai mult chipul ei şi mai puţin ţinuta.

— Mult machiaj, cred, rosti Jennifer nedecisă. Puţin cam mult pentru provincie, adică, şi păr blond. Cred că era americancă.

— Ai mai văzut-o vreodată? Întrebă Poirot.

— O, nu, zise Jennifer. Nu cred că locuia acolo. A zis că venise pentru un prânz sau un cocktail, sau ceva de genul ăsta.

Poirot se uită la ea cufundat în gânduri. Era interesat să vadă dacă Jennifer înţelegea tot ceea ce i se spunea. El întrebă cu blândeţe:

— Dar ar fi putut să nu spună adevărul?

— Ah, zise Jennifer. Nu, cred că nu.

— Eşti sigură că n-ai mai văzut-o mai înainte? N-ar fi putut fi, de pildă, una dintre fete costumate? Sau una dintre profesoare?

— Costumate? Întrebă Jennifer cu o faţă nedumerită.

Poirot aşează în faţa ei schiţa cu Mademoiselle Blanche pe care Eileen Rich o executase pentru el.

— Nu asta era femeia, nu?

Jennifer se uită la desen cu atenţie.

— Aduce un pic cu ea – dar nu cred că e ea.

Poirot dădu din cap absorbit de gânduri.

Jennifer nu dăduse vreun semn că şi-ar fi dat seama că schiţa o reprezenta de fapt pe Mademoiselle Blanche.

— Nu prea m-am uitat la ea, zise Jennifer. Ea era americancă şi străină şi atunci mi-a spus despre rachetă…

După asta, se văzu foarte clar că Jennifer nu avusese ochi pentru nimic în afară de noua ei comoară.

— Înţeleg, zise Poirot. Ai văzut vreodată la Meadowbank vreo persoană pe care o văzuseşi şi în Ramat?

— În Ramat? Se gândi Jennifer. Ah, nu – sau cel puţin, nu prea cred.

Poirot se agăţă de expresia aceea de îndoială.

— Dar nu eşti sigură, Mademoiselle Jennifer.

— Păi, Jennifer îşi scărpină fruntea cu o expresie chinuită, adică, în permanenţă vezi oameni care seamănă cu cineva. Nu prea reuşeşti să-ţi aduci aminte cu cine seamănă cei pe care îi vezi. Uneori vezi oameni pe care chiar i-ai cunoscut, dar nu-ţi aminteşti cine sunt. Şi ei îţi spun: „Nu-ţi aduci aminte de mine” şi atunci este teribil de jenant pentru că efectiv nu îţi aduci aminte. Adică, îţi este cunoscută cumva faţa lor, dar nu reuşeşti să-ţi aminteşti numele sau unde i-ai văzut.

— Asta e foarte adevărat, fu de acord Poirot. Da, asta este foarte adevărat. Oricine trece prin asta. Se opri o clipă şi apoi continuă, insistând uşor: Pe prinţesa Shaista, de pildă, probabil ai recunoscut-o atunci când ai văzut-o pentru că probabil o văzuseşi în Ramat.

— Ah, a fost în Ramat?

— Foarte probabil, zise Poirot. În definitiv, este o rudă cu cei din casa conducătoare. Ai fi putut să o întâlneşti acolo?

— Nu cred că am văzut-o, răspunse Jennifer încruntându-se. Oricum, n-ar fi umblat cu faţa descoperită, nu-i aşa? Adică, toate poartă văluri şi alte chestii de astea. Totuşi, cred că şi le scot la Paris şi Cairo. Şi la Londra, bineînţeles, adăugă ea.

— În orice caz, n-ai avut senzaţia că ai văzut pe cineva la Meadowbank pe care să o mai fi văzut anterior?

— Nu, sunt foarte sigură că nu. Fără îndoială, cei mai mulţi oameni seamănă unii cu alţii şi e posibil să-i fi văzut pe undeva. Însă se întâmplă să-i observi doar atunci când au o faţă ciudată, precum domnişoara Rich.

— Te-ai gândit că ai mai văzut-o pe domnişoara Rich undeva?

— Nu chiar aşa. Probabil că era cineva care semăna cu ea. Dar era cineva mult mai gras decât ea.

— Cineva mult mai gras, repetă Poirot gânditor.

— N-ai putea să ţi-o imaginezi pe domnişoara Rich grasă, zise Jennifer cu un chicot. E înfiorător de slabă şi de ciolănoasă. Şi, oricum, domnişoara Rich n-ar fi putut fi în Ramat pentru că a fost bolnavă şi plecată în ultimul trimestru.

— Şi celelalte fete? Se interesă Poirot. Ai mai văzut-o pe vreuna înainte?

— Numai pe cele pe care le cunoşteam deja, zise Jennifer. Am recunoscut una sau două dintre ele. La urma urmei, ştiţi că am stat acolo doar trei săptămâni şi realmente nu cunosc nici jumătate din oamenii de acolo, nici măcar din vedere. Pe majoritatea nu i-aş recunoaşte dacă i-aş întâlni mâine.

— Ar trebui să observi lucrurile mai bine, rosti Poirot serios.

— Nu poţi observa totul, protestă Jennifer şi continuă: Dacă Meadowbank îşi continuă activitatea, aş vrea să mă întorc. Vedeţi dacă puteţi face ceva cu mama. Cu toate că, de fapt, adăugă ea, cred că tata este piatra de încercare. Aici la ţară este îngrozitor. N-am nici o ocazie să progresez la tenis.

— Te asigur că voi face tot ce pot, zise Poirot.

Capitolul 21

Firele se leagă.

I

— Vreau să discut cu tine, Eileen, zise domnişoara Bulstrode.

Eileen Rich o urmă pe domnişoara Bulstrode în salonaş. Meadowbank era ciudat de liniştit. Mai erau vreo douăzeci şi cinci de eleve, ai căror părinţi găsiseră ori dificil, ori inoportun să le ia. Agitaţia panicardă fusese – aşa cum sperase domnişoara Bulstrode – ţinută sub control de tactica aplicată. Exista un sentiment general că, până la începerea trimestrului următor, totul avea să se lămurească. Se părea că ar fi fost mult mai înţelept din partea domnişoarei Bulstrode să închidă şcoala.

Nimeni din personal nu plecase. Domnişoara Johnson se frământa de prea mult timp liber. O zi în care erau prea puţine de făcut nu i se potrivea deloc. Domnişoara Chadwick, arătând bătrână şi tristă, umbla de colo-colo, într-un fel de agonie a suferinţei. După câte se pare, era mult mai afectată decât domnişoara Bulstrode. Într-adevăr, domnişoara Bulstrode reuşea, aparent fără dificultate, să fie cu totul ea însăşi, netulburată şi fără să dea vreun semn de încordare sau de descurajare. Pe cele două profesoare mai tinere nu le deranja răgazul suplimentar. Mergeau la bazinul de înot, scriau scrisori lungi prietenilor şi rudelor, şi comandaseră broşuri pentru croaziere ca să le studieze şi să le compare. Ann Shapland avea foarte mult timp liber şi nu părea să-i displacă. Îşi petrecea mare parte din timp în grădină şi se dedica grădinăritului cu o eficienţă neaşteptată. Că prefera să fie instruită în această activitate de Adam mai degrabă decât de bătrânul Briggs era poate un fenomen absolut firesc.

— Da, domnişoară Bulstrode? Zise Eileen Rich.

— Voiam să discut cu tine, spuse domnişoara Bulstrode. Dacă această şcoală îşi poate continua activitatea sau nu,

nu ştiu. Ceea ce vor simţi oamenii este întotdeauna cât se poate de imprevizibil, pentru că fiecare va simţi altceva. Dar rezultatul va fi că aceia ale căror sentimente sunt mai puternice vor sfârşi convertindu-i pe toţi ceilalţi. Aşa că fie Meadowbank e terminată…

— Nu, interveni Eileen Rich, nu e terminată. Mai că bătu din picior şi părul i se desprinse din coc. Nu trebuie să permiteţi să fie distrusă, zise ea. Ar fi un păcat – o crimă.

— Eşti foarte hotărâtă, zise domnişoara Bulstrode.

— La fel sunt şi sentimentele mele. Sunt foarte multe lucruri care nu par să merite osteneala, dar Meadowbank merită. Mi s-a părut că merită din prima clipă când am venit aici.

— Eşti o luptătoare, zise domnişoara Bulstrode. Îmi plac luptătorii, aşa că te asigur că nu intenţionez să capitulez uşor. Într-un fel, am de gând să mă bucur de luptă. Ştii, atunci când totul e foarte uşor şi lucrurile merg foarte bine, devii – nu ştiu cuvântul exact pe care îl am în vedere – prea mulţumit de tine? Plictisit? Un fel de combinaţie între cele două. Dar acum, eu nu sunt nici plictisită şi nici mulţumită, şi am de gând să mă lupt cu fiecare dram de putere pe care îl am şi cu fiecare bănuţ pe care îl deţin. Uite ce vreau să-ţi spun: dacă Meadowbank îşi continuă activitatea, vrei să participi la un parteneriat?

— Eu? Întrebă Eileen Rich privind-o cu ochi mari. Eu?

— Da, draga mea, zise domnişoara Bulstrode. Tu.

— Nu pot, zise Eileen Rich. Nu am suficiente cunoştinţe. Sunt prea tânără. N-am experienţa şi cunoştinţele pe care le-aţi dori.

— Trebuie să laşi în seama mea să ştiu ce doresc, replică domnişoara Bulstrode. Ţine cont că asta nu este, în momentul de faţă, o ofertă bună. Probabil ai putea să obţii ceva mai bun altundeva. Dar vreau să-ţi spun ceva, şi trebuie să mă crezi. Deja decisesem înainte de moartea nefericită a domnişoarei Vansittart că eşti persoana cu care doream să menţin această şcoală.

— V-aţi gândit atunci? Rosti Eileen Rich privind-o cu ochi mari. Dar am crezut – toţi am crezut – că domnişoara Vansittart…

— Nu a existat nici un aranjament făcut cu domnişoara Vansittart, zise domnişoara Bulstrode. Am avut-o în minte, mărturisesc. Am avut-o în minte în ultimii doi ani. Dar ceva m-a reţinut mereu să-i spun ceva clar despre asta. Probabil toată lumea a presupus că ea avea să fie succesoarea mea. Probabil şi ea şi-a închipuit la fel. Şi eu însămi am gândit astfel până de curând. Dar pe urmă am ajuns la concluzia că nu era ceea ce doream.

— Dar era foarte potrivită sub toate aspectele, zise Eileen Rich. Ar fi procedat exact ca dumneavoastră şi exact după ideile dumneavoastră.

— Da, spuse domnişoara Bulstrode, şi tocmai asta e ceea ce nu era în ordine. Nu poţi să te agăţi de trecut. Într-o anumită măsură tradiţia este bună, dar niciodată prea multă. O şcoală este pentru copiii de astăzi. Nu este pentru copiii de acum cincizeci de ani sau chiar de acum treizeci de ani. Sunt unele şcoli în care tradiţia este mai importantă decât în altele, dar Meadowbank nu este una dintre acestea.

Meadowbank nu este o şcoală cu o lungă tradiţie în spate. Este o creaţie, dacă pot să spun aşa, a unei singure femei. A mea. Am experimentat câteva idei şi le-am dus la bun sfârşit cu toată dăruirea, deşi uneori m-am văzut obligată să le modific atunci când n-au adus rezultatele pe care le aşteptam. Nu a fost o şcoală convenţională, dar nici nu s-a mândrit ca fiind una neconvenţională. Este o şcoală care încearcă să profite la maximum de ambele realităţi: trecutul şi viitorul, dar adevăratul accent este în prezent. Aşa o să continue, aşa trebuia să continue să fie. Condusă de cineva cu idei – idei actuale. Păstrând ceea ce este înţelept din trecut, privind înainte către viitor. Tu ai aproape vârsta pe care o aveam eu când am pornit treaba aici, dar tu ai ceea ce eu nu mai pot avea. Vei găsi scris în Biblie. „Cei mai

tineri ai voştri vor vedea vedenii şi bătrânii voştri vise vor visa”.11Aici, noi nu avem nevoie de visuri, ci de viziune. Cred că tu ai viziune şi de aceea am hotărât că eşti persoana potrivită, şi nu Eleanor Vansittart.

— Ar fi fost minunat, zise Eileen Rich. Minunat. Lucrul care mi-ar fi plăcut mai presus de orice.

Domnişoara Bulstrode rămase uşor surprinsă de timpul verbal folosit, dar nu o arătă. În schimb, încuviinţă prompt.

— Da, spuse ea, ar fi fost minunat. Dar acum, nu este minunat? Mă rog, cred că înţeleg asta.

— Nu, nu, nu asta vreau să spun, zise Eileen Rich. Nici pe departe. Eu… Nu pot intra în detalii foarte bine, dar dacă… Dacă mi-aţi fi spus, dacă mi-aţi fi vorbit în felul ăsta în urmă cu o săptămână sau două, aş fi spus imediat că nu se poate, că ar fi fost cu totul imposibil. Singurul motiv pentru care… Pentru care ar putea fi posibil acum este pentru că… În sfârşit, pentru că este vorba de o luptă… De asumarea situaţiei. Îmi daţi voie… Îmi daţi voie să reflectez, domnişoară Bulstrode? Nu ştiu ce să spun acum.

— Bineînţeles, zise domnişoara Bulstrode.

Era în continuare surprinsă. „Nimeni nu cunoaşte niciodată cu adevărat pe celălalt”, se gândi ea.

II

— Iat-o pe Rich cu părul desprins iarăşi din coc, zise Ann Shapland în timp ce îşi înălţa capul de la un strat de flori. Dacă nu îl poate prinde cum trebuie, nu înţeleg de ce nu se tunde. Are o osatură frumoasă şi ar arăta mai bine.

— Ar trebui să-i spui, zise Adam.

— Nu suntem în astfel de relaţii, replică Ann Shapland. Crezi că locul acesta va putea să se menţină?

— Asta e o întrebare foarte dificilă, zise Adam, şi cine sunt eu să judec?

— Cred că ai putea să-ţi dai cu presupusul la fel de bine ca oricine altcineva, zise Ann Shapland. Ştiţi, e posibil. Bătrâna Tirană, cum o numesc fetele, are calităţile necesare pentru a realiza asta. Un efect hipnotizant asupra părinţilor, în

primul rând. Cât timp a trecut de la începutul trimestrului – doar o lună? Pare să fi trecut un an. Voi fi bucuroasă când se va sfârşi.

— Te vei întoarce dacă şcoala îşi va continua activitatea?

— Nu, replică Ann hotărâtă, nu, cu siguranţă. Mi s-a acrit de şcoli să mă ţină o viaţă. Oricum, nu sunt potrivită să stau izolată cu o mulţime de femei. Şi, sincer, nu-mi plac crimele. Este genul de întâmplare despre care e amuzant să citeşti în ziar sau într-o carte bună înainte de culcare. Dar realitatea nu mai e la fel de grozavă. Cred, adăugă Ann dusă pe gânduri, că atunci când voi pleca de aici la sfârşitul trimestrului, mă voi căsători cu Dennis şi mă aşez la casa mea.

— Dennis? Zise Adam. E cel despre care mi-ai pomenit, nu-i aşa? După câte îmi amintesc, munca îl duce prin Birmania, Malaysia, Singapore, Japonia şi prin alte locuri ca astea. N-ar fi tocmai o aşezare la propria casă dacă te măriţi cu el, nu?

Ann izbucni în râs.

— Nu, nu bănuiesc că nu. Nu în sens geografic şi fizic.

— Cred că meriţi mai mult decât Dennis, zise Adam.

— Îmi faci o propunere? Replică Ann.

— Bineînţeles că nu, zise Adam. Eşti o fată ambiţioasă şi n-ai vrea să te căsătoreşti cu un grădinar obscur care are de lucru ocazional.

— Mă gândeam la căsătoria cu cineva din CID12, zise Ann.

— Nu fac parte din CID, replică Adam.

— Nu, bineînţeles că nu, zise Ann. Să păstrăm subtilităţile limbajului. Tu nu faci parte din CID. Shaista nu a fost răpită, totul în grădină este minunat. Este perfect, adăugă ea privind în jur. Cu toate acestea, continuă ea după un minut sau două, nu înţeleg deloc cum Shaista apare pe neaşteptate în Geneva sau oricare ar fi povestea. Cum a ajuns acolo? Autorităţile trebuie să fie foarte neglijente dacă a putut să fie scoasă din această ţară.

— Gura mea e pecetluită, zise Adam.

— Nu cred că eşti complet pe dinafară, afirmă Ann.

— Recunosc, zise Adam, că trebuie să-i mulţumim lui Monsieur Hercule Poirot că a avut o idee strălucită.

— Cum, omuleţul ăla ciudat care a adus-o pe Julia înapoi şi a venit să o vadă pe domnişoara Bulstrode?

— Da. Se autointitulează detectiv consultant, o lămuri Adam.

— Cred că e cam de modă veche, zise Ann.

— Nu înţeleg deloc ce pune la cale, mărturisi Adam. Ba chiar s-a dus să o vadă pe mama – sau a făcut-o un amic de-al lui, nu ştiu.

— Pe mama ta? Se miră Ann. De ce?

— Habar n-am. Pare să aibă un interes morbid pentru mame. S-a dus să o vadă şi pe mama lui Jennifer.

— A mers să o vadă şi pe mama domnişoarei Rich sau pe mama domnişoarei Chaddy?

— Înţeleg că domnişoara Rich nu are mamă, zise Adam. Altfel, fără îndoială, s-ar fi dus să o vadă şi pe ea.

— Domnişoara Chadwick mi-a spus că mama ei locuieşte în Cheltenham, spuse Ann, dar cred că are vreo optzeci şi ceva de ani. Biata domnişoară Chadwick, chiar şi ea arată de parcă ar avea optzeci de ani. Acum vine să stea de vorbă cu noi.

Adam îşi ridică privirile.

— Da, zise el, a îmbătrânit mult în ultima săptămână.

— Pentru că iubeşte cu adevărat şcoala, spuse Ann.

E viaţa ei. Nu poate suporta să o vadă pe ducă.

Într-adevăr, domnişoara Chadwick arăta cu zece ani mai în vârstă decât în prima zi a trimestrului. Pasul ei îşi pierduse dinamismul. Nu mai mergea de colo-colo, veselă şi agitată. Se apropie de ei, cu paşi şovăitori.

— Vrei, te rog, să vii la domnişoara Bulstrode, i se adresă lui Adam. Vrea să-ţi dea câteva indicaţii pentru grădină.

— Va trebui să mă curăţ un pic mai întâi, zise Adam şi, lăsând jos uneltele, plecă în direcţia magaziei.

Ann şi domnişoara Chadwick porniră împreună spre clădirea principală.

— Locul pare într-adevăr tăcut, rosti Ann uitându-se în jur. Ca o sală de teatru aproape goală, adăugă ea gânditoare, cu oamenii răspândiţi prin sală, cât mai chibzuit posibil, ca să-i facă să semene cu o masă de spectatori.

— Este îngrozitor, izbucni domnişoara Chadwick, îngrozitor! Îngrozitor să te gândeşti că Meadowbank a ajuns în situaţia asta. Nu pot să-mi revin. Nu pot să dorm noaptea. Totul se prăbuşeşte. Toţi anii de muncă, toţi anii în care au fost construite lucruri cu adevărat minunate.

— Situaţia se poate îmbunătăţi din nou, zise Ann cu voioşie. Lumea uită repede.

— Nu chiar aşa de repede, replică domnişoara Chadwick cu tristeţe.

Ann nu răspunse. În sufletul ei, era întru câtva de acord cu domnişoara Chadwick.

III

Mademoiselle Blanche ieşi din clasa unde predase literatură franceză.

Aruncă o privire spre ceasul de la mână. Da, mai era suficient timp pentru ceea ce intenţiona să facă. În zilele acelea, cu atât de puţine eleve, se găsea mereu mult timp liber.

Mademoiselle Blanche urcă la etaj în camera ei şi îşi puse pălăria. Nu era una dintre acele persoane care merge fără pălărie. Îşi studie cu satisfacţie înfăţişarea în oglindă. O persoană greu de remarcat! Ei bine, acest fapt reprezenta un adevărat avantaj! Îşi zâmbi. Acel fapt îi înlesnise folosirea scrisorilor de recomandare ale surorii ei. Chiar şi fotografia de pe paşaport fusese mai presus de orice îndoială. Ar fi fost mare păcat să nu folosească aşa cum trebuie acele excelente scrisori de recomandare după ce Angčle murise. Lui Angčle îi plăcuse cu adevărat să predea. Pentru ea, era o plictiseală cumplită. Dar salariul era excelent. Mult peste ceea ce fusese ea vreodată în stare să

câştige. Şi, în plus, lucrurile ieşiseră necrezut de bine. Viitorul urma să fie foarte diferit. O, da, foarte diferit. Neînsemnata Mademoiselle Blanche se va transforma. Îşi imagină totul cu ochii minţii. Riviera. Ea îmbrăcată elegant şi machiată corespunzător. Tot ce avea nevoie cineva pe lumea asta erau banii. Într-adevăr, lucrurile urmau să fie foarte plăcute. Meritase să vină la şcoala aceea englezească detestabilă.

Îşi luă poşeta, ieşi din încăpere şi porni de-a lungul coridorului. Privirea îi căzu pe femeia îngenuncheată care îşi găsise de treabă. O menajeră nouă. Un spion de-al poliţiei, bineînţeles. Cât de nepricepuţi erau – să-şi imagineze că cineva nu-şi va da seama!

Cu un zâmbet plin de dispreţ, ieşi din clădirea principală şi o luă pe alee spre poarta din faţă. Staţia de autobuz era aproape vizavi. Rămase să aştepte în staţie. Autobuzul urma să apară în câteva clipe.

Pe acel drum liniştit de provincie erau foarte puţini oameni. O maşină şi un bărbat care se apleca peste capota deschisă. O bicicletă era sprijinită de un gard viu şi un alt bărbat aştepta ca şi ea autobuzul.

Unul sau altul dintre cei trei, fără îndoială, o va urmări. Urmărirea se va face cu dibăcie, nu în mod evident. Era conştientă de acel fapt şi nu-şi făcea griji. „Umbra” ei era bine-venită să vadă unde mergea ea şi ce făcea.

Autobuzul sosi. Se urcă şi, un sfert de oră mai târziu, cobora în piaţa principală a oraşului. Nu se deranjă să se uite în urmă. Traversă spre locul unde vitrinele unui uriaş magazin universal etalau noi modele de rochii. Materiale de mâna a doua pentru gusturi provinciale, se gândi ea, cu buzele încreţite a dispreţ. Dar rămase să se uite la ele, ca şi cum ar fi fost foarte interesată.

Imediat, intră înăuntru, făcu una sau două cumpărături fără importanţă şi apoi urcă la primul etaj unde intră în sala de odihnă a doamnelor. În încăpere, erau o masă de scris, câteva fotolii şi o cabină telefonică. Intră în cabină,

introduse moneda necesară, formă numărul pe care îl căuta şi aşteptă să audă dacă răspundea vocea potrivită.

Dădu din cap în semn de aprobare, apăsă pe butonul A şi vorbi:

— Aici e Maison Blanche. Mă înţelegi, Maison Blanche! Trebuie să vorbesc despre un cont deţinut. Termenul este mâine-seară. Mâine-seară. De plătit în contul lui Maison Blanche deschis la Credit Naţionale din Londra, filiala Ledbury St, suma pe care ţi-o spun.

Ea spuse suma.

— Dacă suma nu va fi achitată, atunci voi fi nevoită să aduc la cunoştinţă persoanelor interesate ceea ce am observat în noaptea zilei de 12. Punctul de referinţă – atenţie – este domnişoara Springer. Ai puţin peste douăzeci şi patru de ore.

Puse receptorul în furcă şi intră în camera de odihnă. Tocmai îşi făcuse apariţia o femeie. O altă clientă din magazin, poate, sau poate că nu. Dar dacă era valabilă presupunerea din urmă, era prea târziu ca aceasta să mai tragă cu urechea.

Mademoiselle Blanche îşi refăcu machiajul în toaleta învecinată, apoi merse şi probă câteva bluze, dar nu le cumpără şi, în final, ieşi din nou în stradă zâmbindu-şi. Răsfoi o carte într-o librărie şi pe urmă luă un autobuz înapoi spre Meadowbank.

În timp ce urca pe alee, continua să-şi zâmbească. Aranjase lucrurile foarte bine. Suma pe care o pretinsese nu era prea mare – nu imposibil de adunat de pe o zi pe alta. Şi îi va prinde foarte bine. Pentru că, fără îndoială, în viitor, vor exista solicitări suplimentare…

Adevărat, asta urma să fie o sursă frumuşică de venit. Nu avea mustrări de conştiinţă. Nu considera în nici un fel de datoria ei să aducă la cunoştinţa poliţiei ceea ce ştia şi ceea ce văzuse. Acea Springer fusese o femeie detestabilă, fără maniere, mal elevée. Una care îşi băga nasul unde nu era treaba ei. Ah, mă rog, căpătase ceea ce merita.

Mademoiselle Blanche rămase un timp lângă bazinul de înot. O urmări pe Eileen Rich plonjând. Apoi, şi Ann Shapland urcă şi plonjă – la fel de bine şi ea. Din direcţia fetelor, se auzeau râsete şi chiote.

Sună un clopoţel şi Mademoiselle Blanche intră să-şi înceapă ora la clasele inferioare. Elevele erau neatente şi obositoare, dar Mademoiselle Blanche abia dacă observă. Curând şi pentru totdeauna, nu va mai avea nici o legătură cu ideea de a preda.

Urcă în camera ei să se aranjeze pentru cină. Superficial şi fără să remarce efectiv, observă că, în ciuda obiceiului, îşi aruncase haina peste un scaun din colţ în loc să o agaţe în cuier ca de obicei.

Se aplecă în faţă studiindu-şi chipul în oglindă. Se dădu cu pudră, cu ruj…

Mişcarea se produse atât de repede că o luă complet pe nepregătite. Fără zgomot! Profesionist. Haina de pe scaun păru să se adune, căzu jos şi, într-o clipă, din spatele lui Mademoiselle Blanche se ridică o mână cu un sac de nisip şi, în timp ce ea deschidea gura să ţipe, sacul o lovi cu putere peste ceafă.

Capitolul 22

Incident în Anatolia.

Doamna Upjohn stătea pe marginea unui drum, cercetând o râpă adâncă. Discuta parţial în franceză, parţial prin gesturi, cu o turcoaică masivă şi solidă care îi povestea cât de amănunţit posibil, având în vedere dificultăţile de comunicare, totul despre ultima sarcină pierdută. Născuse nouă copiii dintre care opt erau băieţi, şi pierduse cinci sarcini. Părea însă la fel de încântată de avorturi ca şi de naşteri.

— Şi tu? Îi dădu ea un ghiont prietenos în coaste doamnei Upjohn. Combien?

— Garçons?

— Filles?

— Combien? 13

Îşi ridică mâinile pregătită să arate pe degete.

— Un fille, 14 răspunse doamna Upjohn.

— Et garçons?

Văzând că era pe punctul de a scădea în ochii turcoaicei, doamna Upjohn, într-un acces de naţionalism, trecu la minciuni şi ridică cinci degete de la mâna dreaptă.

— Cinq, zise ea.

— Cinq garçons? Trčs bien!

Turcoaica dădu din cap aprobator şi cu respect. Adăugă că de-ar fi acolo vărul ei care vorbea fluent franceza, s-ar fi putut înţelege una pe cealaltă mult mai bine. După asta, reînnodă povestea ultimului ei avort.

Ceilalţi pasageri se întinseseră pe lângă ele şi mâncau alimente ciudate din coşurile pe care le duseseră cu ei. Autobuzul, care arăta cam uzat, era tras lângă o stâncă ieşită în afară, iar şoferul şi un alt bărbat meştereau sub capotă. Doamna Upjohn pierduse complet noţiunea timpului. Inundaţiile blocaseră două dintre drumuri, détours fuseseră necesare şi ei rămăseseră blocaţi timp de şapte ore până ce râul pe care trebuiau să-l traverseze descrescu. Tot ce ştia era că Ankara se afla într-un viitor posibil. Doamna Upjohn asculta conversaţia incoerentă şi înfocată a prietenei sale încercând să aprecieze când să dea din cap admirativ şi când să clatine înţelegător în semn de simpatie.

O voce îi sfredeli gândurile, o voce extrem de nepotrivită cu ambianţa prezentă.

— Doamna Upjohn, presupun, zise vocea.

Doamna Upjohn îşi ridică privirile. Puţin mai departe, oprise o maşină. Bărbatul care stătea în faţa ei coborâse fără îndoială din acea maşină. Figura îi era britanică, mai presus de orice îndoială, aşa cum îi era şi vocea. Era îmbrăcat impecabil într-un costum gri de flanel.

— Dumnezeule mare! Exclamă doamna Upjohn. Doctor Livingstone?

— Probabil semănăm un pic, răspunse străinul cu amabilitate. Numele meu e Atkinson. Sunt de la Consulatul din Ankara. Încercăm să intrăm în legătură cu dumneata de vreo două sau trei zile, dar drumurile au fost blocate.

— Aţi dorit să intraţi în legătură cu mine? De ce? Întrebă doamna Upjohn ridicându-se brusc în picioare, în timp ce toate urmele de călător vesel îi dispărură de pe chip. Era numai mamă, fiecare părticică din ea. Julia? Zise ea brusc. S-a întâmplat ceva cu Julia?

— Nu, nu, o linişti domnul Atkinson. Julia e foarte bine. Nu e vorba de asta. Au fost nişte necazuri la Meadowbank şi dorim să vă ducem acasă cât mai repede posibil. Vă voi duce cu maşina înapoi la Ankara unde poţi lua un avion cam într-o oră.

Doamna Upjohn deschise gura şi apoi o închise din nou. Pe urmă, se ridică şi zise:

— Va trebui să îmi luaţi bagajul de pe capota acelui autobuz. Este valiza neagră.

Se întoarse apoi şi, în timp ce strângea mâna tovarăşei ei de dram din Turcia, zise:

— Regret, trebuie să merg acasă acum. Făcu prietenoasă semn cu mâna celorlalţi din autobuz, strigă turcoaicei un rămas-bun, salutare care făcea parte din micul ei fond lexical de turcă şi se pregăti să-l urmeze imediat pe domnul Atkinson, fără să mai pună întrebări suplimentare. Domnului Atkinson îi trecu prin minte, aşa cum le trecuse prin minte multora, că doamna Upjohn era o femeie foarte rezonabilă.

Capitolul 23

Confruntarea.

În una dintre clasele mai mici, domnişoara Bulstrode se uită la lumea adunată. Toate membrele personalului ei se aflau acolo: domnişoarele Chadwick, Johnson, Rich şi cele două profesoare mai tinere. Ann Shapland stătea cu blocnotesul şi creionul pregătite, în eventualitatea că domnişoara Bulstrode îi cerea să ia notiţe. Alături de

domnişoara Bulstrode stătea inspectorul Kelsey şi, dincolo de acesta, Hercule Poirot. Adam Goodman se afla în zona neutră, la jumătatea distanţei dintre personal şi ceea ce el numea grupul administrativ. Domnişoara Bulstrode se ridică şi vorbi cu vocea ei obişnuită şi fermă.

— Am impresia că trebuie ca voi toate, zise ea, în calitate de membre ale personalului meu şi interesate de soarta şcolii, să cunoaşteţi exact cum a progresat această anchetă. Am fost informată de inspectorul Kelsey de câteva fapte. Monsieur Hercule Poirot, care are legături internaţionale, a obţinut un ajutor preţios din Elveţia şi o să vă dea personal informaţii asupra acestei chestiuni deosebite. Încă n-am ajuns la capătul anchetei, îmi pare rău să o spun, dar anumite chestiuni minore au fost clarificate şi m-am gândit că ar fi o uşurare pentru voi toate să ştiţi cum stau lucrurile în momentul de faţă.

Domnişoara Bulstrode se uită spre inspectorul Kelsey şi acesta se ridică.

— În mod oficial, începu el, nu sunt în postura să dezvălui tot ce ştiu. Pot doar să vă liniştesc spunându-vă că facem progrese şi începem să avem o idee destul de clară despre autorul celor trei crime care au fost comise în şcoală. Nu vreau să vă spun mai multe. Prietenul meu, Monsieur Hercule Poirot, care nu este obligat la discreţia oficială şi are toată libertatea să vă ofere propriile păreri, vă va dezvălui anumite informaţii pe care el însuşi a avut posibilitatea să le procure. Sunt convins că sunteţi toate loiale Şcolii Meadowbank şi domnişoarei Bulstrode, şi nu veţi divulga diverse chestiuni pe care Monsieur Hercule Poirot urmează să le abordeze şi care nu sunt de interes public. Cu cât se stă la taclale şi se speculează mai puţin despre ele, cu atât mai bine, aşa că vă rog să nu dezvăluiţi faptele pe care le veţi afla astăzi. E clar?

— Bineînţeles, zise domnişoara Chadwick vorbind prima şi cu elocinţă. Bineînţeles, aş crede că suntem toate loiale Şcolii Meadowbank.

— Firește, confirmă domnișoara Johnson.
— O, da, ziseră cele două profesoare mai tinere.
— De acord, consimți Eileen Rich.
— Atunci, sunteți bun, Monsieur Poirot?
Hercule Poirot se ridică în picioare, zâmbi asistenței și își răsuci cu atenție mustața. Cele două profesoare mai tinere simțiră brusc dorința să chicotească, dar își feriră privirea, strângându-și buzele.
— A fost o perioadă dificilă și tensionată pentru toată lumea, începu el. Vreau să știți mai întâi că sunt perfect conștient de situație. După cum era și de așteptat, cel mai dificil a fost pentru domnișoara Bulstrode, deși toate ați avut de suferit. Ați suferit mai întâi pierderea celor trei colege, dintre care una era aici de o perioadă de timp considerabilă. Mă refer la domnișoara Vansittart. Domnișoara Springer și Mademoiselle Blanche erau, fără îndoială, nou-venite, dar nu mă îndoiesc că dispariția lor a fost un mare șoc pentru voi și o întâmplare nenorocită. Trebuie să vă fi simțit teribil de neliniștite, căci probabil totul a părut un fel de vendetă îndreptată împotriva profesoarelor de la Școala Meadowbank. Vă pot asigura, la fel ca inspectorul Kelsey, că lucrurile nu stau așa. Printr-o serie fortuită de întâmplări, Meadowbank a devenit un centru pentru diverse interese indezirabile. A fost, să zicem, o pisică printre porumbei. Aici au avut loc trei crime și o răpire. Mă voi ocupa mai întâi de răpire pentru că pe tot parcursul acestei afaceri, cel mai dificil a fost să îndepărtez chestiunile neesențiale care, deși de natură infracțională, ascund cel mai important fir – cel al unui ucigaș nemilos și hotărât, care se află în mijlocul vostru.
Scoase din buzunar o fotografie.
— La început, vă pun la dispoziție această fotografie.
Kelsey o luă, o înmână domnișoarei Bulstrode și ea la rândul ei o dădu personalului; în final, reveni la Poirot. El se uită la fețele celor prezenți, care erau cât se poate de inexpresive.

— Vă întreb, şi mă adresez tuturor persoanelor de faţă, o recunoaşteţi pe fata din fotografie?

Toată lumea fără excepţie clătină din cap.

— Ar trebui să o recunoaşteţi, zise Poirot. Pentru că aceasta este o fotografie a prinţesei Shaista, obţinută de mine de la Geneva.

— Dar nu e deloc Shaista, exclamă domnişoara Chadwick.

— Exact, zise Poirot. Firele acestei afaceri pornesc din Ramat unde, după cum ştiţi, a avut loc o coup d'etat revoluţionară în urmă cu vreo trei luni. Conducătorul, prinţul Ali Yusuf, a reuşit să scape dus cu avionul de pilotul personal. Totuşi, avionul lor s-a prăbuşit în munţi, la nord de Ramat, şi a fost descoperit mai târziu în cursul acelui an. Un anumit articol de mare valoare, care se afla în permanenţă asupra prinţului Ali, lipsea. Obiectul nu a fost găsit printre rămăşiţe şi au existat zvonuri că ar fi fost adus în această ţară. Câteva grupuri de persoane erau nerăbdătoare să facă rost de acest articol valoros. Unul dintre indiciile care duceau la acest obiect îl reprezenta singura rudă rămasă a lui Ali Yusuf, verişoara sa primară, o fată care la vremea aceea se afla la o şcoală în Elveţia. Se părea că, dacă articolul preţios ar fi fost scos în siguranţă din Ramat, ar fi fost adus prinţesei Shaista sau rudelor şi tutorilor ei. Anumiţi agenţi au primit sarcina să-l supravegheze pe unchiul ei, emirul Ibrahim, şi altora li s-a cerut să stea cu ochii pe prinţesă. Se ştia că trebuia să vină la această şcoală, Meadowbank, în acest trimestru. De aceea, era foarte firesc să fie trimis cineva să obţină o slujbă aici şi să stea tot timpul cu ochii pe oricine se apropia de prinţesă, pe scrisorile ei şi pe orice fel de mesaje telefonice. Dar s-a emis o idee chiar mai simplă şi mai utilă – acea a răpirii Shaistei şi a trimiterii la şcoală a propriului om ca şi cum ar fi fost adevărata prinţesă Shaista. Acest lucru a fost realizat cu succes, de vreme ce emirul Ibrahim era în Egipt şi nu avea de gând să viziteze Anglia până spre sfârşitul verii. Domnişoara Bulstrode în persoană nu o văzuse pe fată şi

toate aranjamentele pe care le făcuse privind primirea prinţesei fuseseră realizate prin ambasada din Londra.

Planul a fost extrem de simplu. Adevărata Shaista a părăsit Elveţia însoţită de un reprezentant de la ambasada din Londra. Sau aşa se presupune. De fapt, ambasada din Londra a fost informată că un reprezentant al şcolii din Elveţia o va însoţi pe fată la Londra. Adevărata Shaista a fost dusă la o cabană foarte frumoasă, în Elveţia, unde se află de atunci încoace, şi o fată complet diferită a sosit la Londra, unde a fost întâmpinată de un reprezentant al ambasadei şi, ulterior, adusă la această şcoală. Această înlocuitoare, bineînţeles, era inevitabil mult mai în vârstă decât adevărata Shaista. Dar asta nu a atras foarte tare atenţia, de vreme ce fetele orientale par mult mai mature decât vârsta lor. Agentul ales a fost o tânără actriţă franţuzoaică, specializată în roluri de şcolăriţă.

Chiar am întrebat, continuă Hercule Poirot pe un ton gânditor, dacă a observat cineva genunchii Shaistei. Genunchii sunt un indiciu foarte bun al vârstei. Genunchii unei femei de douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani nu pot fi niciodată luaţi drept genunchii unei fete de paisprezece sau cincisprezece ani. Dar nimeni nu-i observase genunchii.

Planul nu a ieşit mai deloc aşa cum se sperase. Nimeni nu a încercat să intre în legătură cu Shaista şi nici o scrisoare sau vreo convorbire telefonică importantă nu i-au fost adresate, aşa că, pe măsură ce timpul trecea, îngrijorarea creştea. Era posibil ca emirul Ibrahim să sosească în Anglia înainte de data stabilită. Înţeleg că avea obiceiul să spună seara „Mâine merg la Londra”, şi a doua zi pleca.

Cam pe-atunci, falsa Shaista era conştientă că, în orice moment, putea să apară cineva care o cunoştea pe adevărata Shaista. Sentimentul deveni mai puternic mai ales după crimă şi, în consecinţă, falsa Shaista începu să pregătească terenul pentru o răpire, abordând subiectul respectiv cu inspectorul Kelsey. Bineînţeles, nici pomeneală

de o răpire adevărată. Imediat ce a aflat că unchiul ei venea să o ia în dimineaţa următoare, ea a expediat un scurt mesaj prin telefon şi, cu o jumătate de oră mai devreme decât maşina autentică, a sosit o maşină arătoasă cu plăcuţe false de corp diplomatic şi Shaista a fost „răpită” în mod oficial, în realitate, bineînţeles, ea a fost lăsată în primul mare oraş unde imediat şi-a recuperat propria identitate. Un bilet de răscumpărare foarte stângaci a fost trimis doar să susţină povestea inventată.

Hercule Poirot se opri şi apoi continuă:

— După cum puteţi vedea, a fost pur şi simplu o scamatorie. Dezinformare. Te concentrezi asupra răpirii şi nimănui nu-i trece prin minte că răpirea a avut loc în realitate cu trei săptămâni mai devreme, în Elveţia.

Ceea ce voise să spună de fapt Poirot – dar era prea bine crescut să o rostească – era că nu-i trecuse decât lui prin minte acest lucru!

— Trecem acum, zise el, la ceva mult mai grav decât răpirea – la crimă.

Fără îndoială că falsa Shaista ar fi putut să o ucidă pe domnişoara Springer, dar nu este posibil să le fi omorât pe domnişoara Vansittart sau pe Mademoiselle Blanche, şi nu ar fi avut nici un motiv să omoare pe cineva, şi nici nu i s-a cerut un astfel de lucru. Rolul ei a fost doar să primească un pachet valoros, dacă, aşa cum părea posibil, i-ar fi fost adus sau ar fi primit veşti despre el.

Să ne întoarcem acum la Ramat, acolo unde a început totul. În Ramat se răspândise zvonul că prinţul Ali Yusuf îi dăduse acel pachet valoros lui Bob Rawlinson, pilotul său particular, şi că Bob Rawlinson aranjase să-l expedieze în Anglia. În ziua în chestiune, Rawlinson s-a dus la principalul hotel din Ramat unde stăteau sora sa, doamna Sutcliffe, împreună cu fiica ei, Jennifer. Doamna Sutcliffe şi Jennifer erau plecate, dar Bob Rawlinson a urcat în camera lor unde a rămas pentru cel puţin douăzeci de minute. În împrejurările de faţă, asta înseamnă destul de mult timp. Ar

fi putut fără îndoială să scrie o scrisoare lungă surorii sale. Dar nu s-a întâmplat aşa. I-a lăsat doar un bilet scurt pe care ar fi putut să-l scrie în grabă în câteva minute.

S-a ajuns atunci la concluzia foarte firească, dedusă de câteva persoane separate, că în minutele cât a stat în camera surorii lui, el a plasat acel obiect printre bunurile ei şi ea a adus obiectul înapoi în Anglia. Acum ajungem la ceea ce am putea numi desprinderea celor două fire separate. Un grup de interese (sau poate mai mult decât un grup) a presupus că doamna Sutcliffe a adus articolul respectiv în Anglia şi, în consecinţă, casa ei de la ţară a fost spartă şi meticulos cercetată. Asta a demonstrat că cel care căuta nu ştia exact unde era ascuns articolul. Doar că ar fi fost probabil pe undeva în posesia doamnei Sutcliffe.

Dar altcineva ştia foarte precis locul exact unde se afla acel articol şi cred că acum nu mai e nici un fel de problemă să vă spun locul unde l-a ascuns, de fapt, Bob Rawlinson. El l-a ascuns în mânerul unei rachete de tenis, scobind mânerul şi, după aceea, reasamblându-l la loc atât de abil, încât era dificil să îţi dai seama ce făcuse.

Racheta de tenis aparţinea nu surorii sale, ci fiicei acesteia, Jennifer. Cineva care ştia exact unde se afla depozitul secret s-a dus la pavilionul de sport într-o noapte, după ce, în prealabil, luase mulajul cheii şi făcuse o copie. La ora aceea din noapte, toată lumea ar fi trebuit să fie în pat şi să doarmă. Dar nu era aşa. Domnişoara Springer a văzut din casă lumina unei lanterne în pavilionul de sport şi a ieşit să facă investigaţii. Era o femeie tânără şi robustă, şi nu se îndoia de propria capacitate de a învinge un posibil adversar. Persoana în discuţie căuta probabil printre rachetele de tenis ca să o găsească pe cea potrivită. Descoperită şi recunoscută de domnişoara Springer, nu a avut nici un fel de ezitare… Era un ucigaş şi a împuşcat-o mortal pe domnişoara Springer. După aceea, ucigaşul a fost obligat să acţioneze rapid. Împuşcătura fusese auzită, lumea se apropia. Cu orice preţ, criminalul trebuia să iasă

nevăzut din pavilionul de sport. Pentru moment, racheta trebuia să fie lăsată unde era…

După câteva zile a fost încercată o altă metodă. O femeie ciudată cu un accent american fals a acostat-o pe Jennifer Sutcliffe în timp ce venea de la terenul de tenis şi i-a spus o poveste plauzibilă despre o rudă de-a ei, care îi trimitea o rachetă de tenis nouă. Nebănuitoare, Jennifer a crezut povestea şi, cu bucurie, a schimbat racheta pe care o avea cu cea nouă, o rachetă scumpă adusă de femeia străină. Dar survenise o întâmplare despre care femeia cu accent american nu avea cunoştinţă. Cu câteva zile mai înainte, Jennifer Sutcliffe şi Julia Upjohn făcuseră schimb de rachete, astfel încât ceea ce a luat cu ea străina a fost în realitate racheta veche a Juliei Upjohn, deşi pe banda de identificare era scris numele lui Jennifer.

Acum trecem la cea de a doua tragedie. Domnişoara Vansittart, din motive cu totul necunoscute, dar posibil legate de răpirea Shaistei care avusese loc chiar în după-amiaza aceea, a luat o lanternă şi s-a dus la pavilionul de sport după ce toată lumea plecase la culcare. Cineva care o urmărise a trântit-o la pământ lovind-o cu o măciucă sau cu un sac cu nisip în timp ce ea era aplecată lângă dulăpiorul Shaistei. Crima a fost descoperită din nou aproape imediat. Domnişoara Chadwick a văzut lumina din pavilionul de sport şi a plecat în grabă acolo.

Poliţia a început din nou cercetările în pavilionul de sport şi din nou ucigaşul a fost împiedicat să examineze rachetele de tenis de acolo. Dar între timp, Julia Upjohn, o copilă inteligentă, a tot reflectat asupra situaţiei şi a ajuns la concluzia că racheta pe care o avea ea, care aparţinuse iniţial lui Jennifer, era într-un fel sau altul importantă. A făcut singură nişte investigaţii, a descoperit că presupunerea ei era corectă şi mi-a adus mie conţinutul rachetei.

Obiectele sunt acum, în siguranţă şi nu mai trebuie să ne facem griji, adăugă el şi, după o pauză, continuă: Rămâne

să discutăm cea de a treia tragedie.

Ceea ce ştia sau bănuia Mademoiselle Blanche nu vom afla niciodată. Poate a văzut pe cineva părăsind clădirea principală în noaptea când a fost ucisă domnişoara Springer. Indiferent dacă a ştiut sau a bănuit ceva, ea a cunoscut identitatea criminalului. Şi a păstrat această informaţie secretă pentru că intenţiona să obţină bani în schimbul tăcerii ei.

Nu există nimic, zise cu convingere Hercule Poirot, mai periculos decât să şantajezi pe cineva care a ucis deja de două ori. Mademoiselle Blanche îşi luase probabil propriile precauţii, dar, indiferent care ar fi fost acestea, n-au fost cele corespunzătoare. Ea a stabilit o întâlnire cu ucigaşul şi a fost ucisă.

Făcu din nou o pauză.

— Aşadar, iată că, zise el uitându-se la toţi cei din audienţă, aveţi explicaţia pentru întreaga afacere.

Toată lumea îl privea fix. Feţele, care la început reflectaseră interes, surpriză şi emoţie, păreau în clipa aceea împietrite într-un calm uniform. Era ca şi cum toţi se temeau să-şi arate vreo emoţie. Hercule Poirot încuviinţă din cap.

— Da, spuse el, ştiu cum vă simţiţi. S-a întâmplat, nu-i aşa, foarte aproape de casă. De aceea, eu şi inspectorul Kelsey, împreună cu domnul Adam Goodman, am făcut cercetări. Trebuie să ştim dacă mai este o pisică printre porumbei! Înţelegeţi ce vreau să spun? Mai există aici cineva care se dă drept altcineva cu motive false?

Un freamăt uşor trecu printre cele care îl ascultau, o privire fugară, piezişă şi aproape furişată, de parcă ar fi dorit să se uite una la cealaltă fără să îndrăznească să o facă.

— Mă bucur să vă liniştesc, zise Poirot. Toate persoanele de faţă sunteţi exact cine susţineţi că sunteţi. Domnişoara Chadwick, de pildă, este domnişoara Chadwick – asupra sa nu planează nici o îndoială, pentru că se află aici de la

începuturile Şcolii Meadowbank! La fel, domnişoara Johnson este în mod clar domnişoara Johnson. Domnişoara Rich este domnişoara Rich. Domnişoara Shapland este domnişoara Shapland. Domnişoarele Rowan şi Blake sunt domnişoarele Rowan şi Blake. Ca să merg mai departe, spuse Poirot întorcând capul, Adam Goodman care lucrează aici, la grădină, este, dacă nu cu exactitate Adam Goodman, în orice caz, persoana al cărui nume e scris în scrisoarea de recomandare. Şi atunci, unde ne aflăm? Nu trebuie să căutăm pe cineva care se dă drept altcineva, ci trebuie să căutăm o persoană care şi-a păstrat identitatea, a lui sau a ei, un criminal sau o criminală.

În încăpere se lăsă liniştea. În aer, plutea ameninţarea.

Poirot continuă:

— Înainte de toate, avem nevoie de cineva care se afla în Ramat în urmă cu trei luni. Informaţia că trofeul era ascuns în racheta de tenis putea să fi fost dobândită doar într-un singur fel. Cineva trebuie să fi văzut cum a procedat Bob Rawlinson. Mai simplu nu se poate. Prin urmare, cine dintre toate persoanele prezente aici se afla în Ramat acum trei luni? Domnişoara Chadwick era aici, domnişoara Johnson era aici. Privirea i se duse spre cele două profesoare mai tinere. Domnişoarele Rowan şi Blake erau aici.

Poirot arătă cu degetul.

— Dar domnişoara Rich – domnişoara Rich nu era aici în trimestrul trecut, nu-i aşa?

— Eu… Nu. Eram bolnavă, preciză ea vorbind repezit. Am fost plecată un trimestru.

— Ăsta e lucrul pe care nu l-am ştiut, rosti Hercule Poirot, până acum câteva zile, când cineva a amintit din întâmplare chestiunea în cauză. Când aţi fost chestionată de poliţie la început, aţi spus doar că eraţi la Meadowbank de un an şi jumătate. Ceea ce în sine este foarte adevărat. Dar ai fost absentă trimestrul trecut. Aţi fi putut fi în Ramat – cred că eraţi în Ramat. Aveţi grijă. Se poate verifica după paşaport.

Se lăsă un moment de tăcere şi apoi Eileen Rich îşi ridică privirile.

— Da, rosti ea calmă. Eram în Ramat. De ce nu?

— De ce aţi mers în Ramat, domnişoară Rich?

— Deja ştiţi. Am fost bolnavă. Mi s-a recomandat odihnă – să merg în străinătate. I-am scris domnişoarei Bulstrode şi i-am explicat că trebuie să lipsesc un trimestru, iar ea a înţeles.

— Aşa este, interveni domnişoara Bulstrode. A fost anexat şi un certificat medical în care se menţiona că nu ar fi înţelept din partea domnişoarei Rich să revină la datorie până în trimestrul următor.

— Şi, în concluzie, aţi plecat la Ramat? Întrebă Hercule Poirot.

— De ce n-aş fi plecat la Ramat? Replică Eileen Rich, cu vocea tremurând uşor. Pentru profesori sunt oferte la preţuri foarte avantajoase. Am avut nevoie de odihnă. Am avut nevoie de soare. M-am dus la Ramat. Am petrecut două luni acolo. De ce nu? De ce nu, asta-i bună!

— N-aţi amintit deloc că vă aflaţi la Ramat în timpul revoluţiei.

— De ce aş fi amintit? Ce legătură ar avea cu persoanele prezente aici? N-am ucis pe nimeni, vă asigur. N-am ucis pe nimeni.

— Aţi fost recunoscută, zise Hercule Poirot. Nu recunoscută categoric, ci în mod ezitant. Jennifer a fost foarte vagă. Ea a afirmat că v-ar fi văzut în Ramat, dar a concluzionat că n-aţi fi putut fi pentru că persoana pe care o văzuse era grasă, nu slabă, încheie el aplecându-se şi sfredelind-o cu privirea pe Eileen Rich. Ce aveţi de spus, domnişoară Rich?

Ea se întoarse brusc.

— Ştiu ce încercaţi să demonstraţi! Strigă ea. Încercaţi să dovediţi că aceste crime nu au fost înfăptuite de un agent secret sau de cineva de soiul ăsta. Că a fost cineva care s-a întâmplat să fie acolo, cineva care s-a întâmplat să vadă

comoara aceea ascunsă într-o rachetă de tenis. Cineva care a realizat că odrasla venea la Meadowbank şi că va avea o ocazie să-şi însuşească fără ezitare comoara ascunsă. Dar vă spun eu că nu e adevărat!

— Eu cred că asta este ceea ce s-a întâmplat. Da, zise Poirot. Cineva a văzut cum au fost ascunse pietrele preţioase şi şi-a lăsat baltă datoria şi interesele fiind decis să intre în posesia lor!

— Nu e adevărat, vă jur. N-am văzut nimic…

— Inspectore Kelsey, zise Poirot întorcându-şi capul.

Inspectorul Kelsey dădu din cap aprobator – se duse la uşă, o deschise şi doamna Upjohn intră în încăpere.

II

— Ce mai faceţi, domnişoară Bulstrode, zise doamna Upjohn cu o expresie foarte stânjenită. Regret că par foarte neîngrijită, dar ieri eram pe undeva pe lângă Ankara şi imediat am zburat spre casă. Arăt groaznic, dar efectiv n-am avut timp să mă schimb sau să fac ceva.

— Nu are importanţă, o linişti Hercule Poirot. Dorim să vă întrebăm ceva.

— Doamnă Upjohn, zise Kelsey, atunci când aţi venit aici să vă aduceţi fiica la şcoală şi vă aflaţi în salonaşul domnişoarei Bulstrode, v-aţi uitat pe fereastră – pe fereastra care dă spre aleea din faţă – şi aţi scos o exclamaţie ca şi cum aţi fi recunoscut pe cineva acolo. Aşa e, nu?

Doamna Upjohn îl privi miratã.

— Când eram în salonaşul domnişoarei Bulstrode? M-am uitat – ah, da, bineînţeles! Da, am zărit pe cineva.

— Cineva care v-a surprins?

— Păi, eram foarte… Totul s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă.

— Vă referiţi la zilele de la sfârşitul războiului, când lucraţi în serviciile secrete?

— Da. Era cam cu cincisprezece ani în urmă. Bineînţeles, arăta mult mai în vârstă, dar am recunoscut-o imediat. Şi m-am întrebat ce naiba putea să facă aici.

— Doamnă Upjohn, vreţi să vă uitaţi în această încăpere şi să-mi spuneţi dacă vedeţi persoana aceea acum?

— Da, bineînţeles, zise doamna Upjohn. Am zărit-o imediat ce am intrat. Ea e.

Întinse un deget acuzator. Inspectorul Kelsey se mişcă rapid, la fel şi Adam, dar nu suficient de repede. Ann Shapland se ridicase brusc în picioare. În mână ţinea un revolver mic, cu aspect periculos, îndreptat direct spre doamna Upjohn. Domnişoara Bulstrode, mai rapidă decât cei doi bărbaţi, se mişcă pe neaşteptate în faţă, dar şi mai rapidă fu domnişoara Chadwick. Nu pe doamna Upjohn încerca ea să o protejeze, ci pe femeia aflată între Ann Shapland şi doamna Upjohn.

— Nu, nu o să tragi! Strigă Chaddy şi se năpusti spre domnişoara Bulstrode, tocmai când mica armă se descărcă.

Domnişoara Chadwick se clătină şi se prăbuşi încet. Domnişoara Johnson alergă spre ea. În clipa aceea, Adam şi Kelsey o ţineau strâns pe Ann Shapland care se lupta ca o pisică sălbatică, dar ei îi smulseseră micul revolver.

Doamna Upjohn rosti cu sufletul la gură:

— Se spunea atunci că era o ucigaşă. Cu toate că era foarte tânără. Una dintre cele mai periculoase agente pe care le aveau. Numele ei de cod era Angelica.

— Minţi, ticăloaso! Rosti Ann Shapland aproape scuipând cuvintele.

Hercule Poirot zise:

— Nu minte. Eşti periculoasă. Mereu ai dus o viaţă periculoasă. Până azi, adevărata identitate nu ţi-a fost niciodată bănuită. Toate slujbele pe care le-ai acceptat sub acest nume au fost slujbe perfect oneste şi executate în mod eficient – dar toate au avut un scop şi acel scop a fost obţinerea de informaţii. Ai lucrat la o companie petrolieră, cu un arheolog a cărui activitate îl ducea într-o anumită zonă a globului, cu o actriţă al cărui protector era un politician eminent. Aveai şaptesprezece ani când ai început să lucrezi ca agent – chiar dacă pentru diverşi patroni. Ţi-ai

oferit serviciile şi au fost foarte bine plătite. Ai jucat rol dublu. Majoritatea sarcinilor le-ai făcut în nume propriu, dar au fost câteva treburi pentru care ţi-ai însuşit diverse identităţi. Acelea au fost momentele când, de ochii lumii, trebuia să mergi acasă şi să stai cu mama ta.

Dar eu bănuiesc, domnişoară Shapland, că femeia în vârstă pe care am vizitat-o şi care locuieşte într-un sătuc cu o infirmieră care are grijă de ea, o femeie în vârstă care are de fapt o minte tulburată, nu este deloc mama ta. Ea a fost scuza ta pentru renunţarea la slujbă şi retragerea din cercul de prieteni. Cele trei luni din această iarnă pe care le-ai petrecut cu „mama" ta care a suferit una dintre „crizele ei urâte" acoperă răstimpul când ai fost în Ramat. Nu ca Ann Shapland, ci ca Angelica de Toredo, o dansatoare spaniolă sau aproape spaniolă, de cabaret. La hotel, ai ocupat camera vecină cu cea a doamnei Sutcliffe şi, într-un fel sau altul, ai reuşit să-l vezi pe Bob Rawlinson când a ascuns pietrele preţioase în rachetă. Atunci n-ai avut nici o ocazie să iei racheta, pentru că s-a petrecut evacuarea bruscă a tuturor britanicilor, dar ai citit etichetele de pe bagajele lor şi a fost uşor să afli ceva despre ei. Să obţii un post de secretară aici nu era dificil. Am făcut câteva cercetări. Ai plătit o sumă substanţială fostei secretare a domnişoarei Bulstrode să lase vacant postul sub pretextul unei „epuizări totale". Şi tu aveai o poveste foarte plauzibilă. Fuseseşi împuternicită să scrii „din interior" o serie de articole despre o renumită şcoală de fete.

Totul părea foarte simplu, nu-i aşa? Şi ce dacă racheta unei copile lipsea? Chiar şi mai simplu, te duceai noaptea la pavilionul de sport şi subtilizai pietrele preţioase. Dar nu o puseseşi la socoteală pe domnişoara Springer. Poate că ea deja te văzuse examinând rachetele. Poate că tocmai se nimerise să se trezească în noaptea aceea. Te-a urmărit şi ai împuşcat-o. Mai târziu, Mademoiselle Blanche a încercat să te şantajeze şi ai ucis-o. Îţi vine foarte uşor, nu-i aşa, să ucizi?

Se opri. Pe un ton oficial şi monoton, inspectorul Kelsey îi citi prizonierei drepturile.

Ea nu-l ascultă. Întorcându-se spre Hercule Poirot, izbucni într-un potop de invective care surprinse pe toată lumea din încăpere.

— Ptiu! Exclamă Adam în timp ce Kelsey o îndepărta. Şi eu care am crezut că era o fată drăguţă!

Domnişoara Johnson îngenunchease lângă domnişoara Chadwick.

— Mă tem că e foarte grav rănită, zise ea. Ar fi bine să nu fie mişcată până nu vine doctorul.

Capitolul 24

Poirot dă explicaţii.

I

În timp ce străbătea coridoarele şcolii Meadowbank, doamna Upjohn îşi ştersese din minte scena palpitantă la care tocmai asistase. Pentru moment, era pur şi simplu mama care îşi căuta fiica. O descoperi într-o clasă pustie. Julia stătea aplecată peste o bancă, cu limba între dinţi afară, absorbită de chinurile unei compuneri.

Ea îşi ridică privirile şi făcu ochii mari. Apoi se năpusti prin încăpere şi îşi îmbrăţişă mama.

— Mami!

Pe urmă, conştientă de vârsta ei şi ruşinată de emoţia nestăpânită, se desprinse de mama ei şi i se adresă pe un ton aparent nepăsător – ba chiar aproape plin de reproş.

— Nu te-ai întors prea curând, mami?

— Am zburat cu avionul, răspunse doamna Upjohn aproape scuzându-se, de la Ankara.

— Ah, făcu Julia. În sfârşit, mă bucur că te-ai întors.

— Da, zise doamna Upjohn. Şi eu mă bucur.

Se uitară una la cealaltă stânjenite.

— Ce faci? O întrebă doamna Upjohn avansând un pic mai aproape.

— Scriu o compunere pentru domnişoara Rich, zise Julia. Ne dă într-adevăr cele mai palpitante subiecte.

— Care este cel de acum? Se interesă doamna Upjohn, aplecându-se să vadă.

Subiectul era scris în partea de sus a paginii. Urmau nouă sau zece rânduri cu caligrafia inegală şi lăbărţată a Juliei.

„Comparaţi atitudinea lui Macbeth şi a lui Lady Macbeth faţă de crimă”, citi doamna Upjohn. Ei bine, rosti ea nesigură, nu poţi spune că subiectul este de actualitate!

Citi începutul eseului fiicei sale.

Macbeth, scrisese Julia, agrea ideea de crimă şi reflectase mult asupra ei, dar avea nevoie de un imbold care să-l convingă să pornească la acţiune. Odată ce începuse, i-a plăcut să ucidă oameni şi nu a mai avut remuşcări şi temeri. Lady Macbeth era doar lacomă şi ambiţioasă. Ei nu-i păsa de ceea ce făcea ca să obţină ceea ce dorea. Dar imediat ce acţiona, descoperea că nu-i plăcea deloc ceea ce făcuse.

— Limbajul tău nu este foarte elegant, zise doamna Upjohn. Cred că va trebui să îl mai cizelezi un pic, dar în mod sigur ai surprins ceva acolo.

II

Inspectorul Kelsey vorbea pe un ton uşor acuzator.

— E foarte bine pentru tine, Poirot, zise el. Dumneata poţi să spui şi să faci o mulţime de lucruri pe care noi nu le putem nici face, nici afirma: şi voi recunoaşte că toată afacerea a fost bine regizată. Ai făcut-o să lase garda jos, ai făcut-o să creadă că eram pe urmele lui Rich şi mai apoi, apariţia neaşteptată a doamnei Upjohn a făcut-o să-şi piardă capul. Slavă Domnului că a păstrat arma aia după ce a împuşcat-o pe Springer. Dacă glonţul se va potrivi…

— Se va potrivi, mon ami, se va potrivi, zise Poirot.

— Atunci, o avem la mână pentru uciderea lui Springer. Şi deduc că domnişoara Chadwick este într-o stare gravă. Dar ascultă aici, Poirot, totuşi nu înţeleg cum e posibil să o fi ucis pe domnişoara Vansittart. Din punct de vedere fizic, e imposibil. Are un alibi de fier – în afară de cazul când tânărul Rathbone şi întreg personalul de la Nid Sauvage sunt complici cu ea.

Poirot clătină din cap.

— A, nu, zise el. Alibiul ei este cât se poate de bun. Ea le-a ucis pe domnişoara Springer şi pe Mademoiselle Blanche. Dar domnişoara Vansittart, începu el, ezitând pentru o clipă cu privirea în direcţia unde domnişoara Bulstrode stătea şi îi asculta, domnişoara Vansittart a fost omorâtă de domnişoara Chadwick.

— De domnişoara Chadwick? Exclamară domnişoara Bulstrode şi Kelsey într-un glas.

Poirot încuviinţă din cap.

— Sunt sigur de asta.

— Dar… De ce?

— Eu cred, zise Poirot, că domnişoara Chadwick a iubit şcoala Meadowbank foarte mult…

Privirea lui se îndreptă spre domnişoara Bulstrode.

— Înţeleg… Spuse domnişoara Bulstrode. Da, da, înţeleg… ar trebui să ştiu. Făcând apoi o pauză. Vrei să spui că ea…?

— Vreau să spun, zise Poirot, că ea a început aici cu dumneata, că de la început a considerat Şcoala Meadowbank ca pe o afacere comună între amândouă.

— Ceea ce, într-un fel, aşa era, interveni domnişoara Bulstrode.

— Chiar aşa, zise Poirot. Dar ăsta era doar aspectul financiar. Când ai început să vorbeşti despre pensionare, ea s-a considerat persoana care avea să preia conducerea.

— Dar e mult prea în vârstă, obiectă domnişoara Bulstrode.

— Da, zise Poirot, este prea bătrână şi nu este potrivită pentru funcţia de director. Dar ea nu gândea aşa. Ea considera că atunci când urma să pleci, în mod firesc, ea avea să devină directoarea şcolii Meadowbank. Şi pe urmă, a descoperit că nu era aşa. Că tu te gândeai la altcineva, că îţi fixaseşi gândurile asupra lui Eleanor Vansittart. Şi ea iubea Meadowbank. Ea iubea şcoala şi nu o iubea pe Eleanor Vansittart. Cred că, până la urmă, o ura.

— E posibil să o fi urât, recunoscu domnişoara Bulstrode. Da, Eleanor Vansittart era – cum să mă exprim?

— Era mereu foarte mulţumită de sine, cu o atitudine superioară în privinţa tuturor lucrurilor. Acest lucru ar putea fi greu de suportat dacă ai fi o persoană geloasă. Asta vrei să spui, nu? Chaddy era geloasă.

— Da, zise Poirot. Era geloasă pe Meadowbank şi geloasă pe Eleanor Vansittart. Nu putea suporta ideea alăturării şcolii cu domnişoara Vansittart. Şi pe urmă, poate că ceva în comportarea dumitale a determinat-o să creadă că deveneai mai slabă?

— Deveneam mai slabă, într-adevăr, admise domnişoara Bulstrode. Dar n-am cedat în maniera în care probabil credea Chaddy că aş ceda. De fapt, mă gândeam la cineva şi mai tânăr decât domnişoara Vansittart – m-am tot gândit şi mai apoi, am zis: „Nu, e prea tânără…” îmi amintesc, Chaddy era cu mine atunci.

— Şi ea a crezut, zise Poirot, că făceai aluzie la domnişoara Vansittart. Că afirmai că domnişoara Vansittart era prea tânără. Ea era întru totul de acord. Considera că experienţa şi înţelepciunea pe care le avea ea erau calităţi mult mai importante. Dar, în definitiv, ai revenit la hotărârea iniţială. Ai ales-o pe Eleanor Vansittart drept persoana potrivită şi ai lăsat-o să răspundă de şcoală în weekendul acela. Asta cred eu că s-a întâmplat. În acea duminică noapte, domnişoara Chadwick nu avea somn, s-a sculat din pat şi a văzut lumina pe terenul de squash. A ieşit afară, exact cum susţine că a făcut. Există doar un singur lucru diferit în povestea ei faţă de ceea ce a afirmat. Nu o crosă de golf a luat cu ea, ci un sac cu nisip din grămada de pe hol. A ieşit pregătită să se ocupe de spărgător, de cineva care pentru a doua oară intrase cu forţa în pavilionul de sport. Avea sacul cu nisip în mână gata să se apere dacă era atacată. Şi ce a descoperit? A găsit-o pe Eleanor Vansittart îngenuncheată lângă un dulăpior, aşa că şi-a imaginat, se prea poate – pentru că mă pricep, zise Hercule Poirot într-o parantează, să mă transpun

în minţile altor persoane – şi-a imaginat că dacă eu aş fi un hoţ, un spărgător, aş veni în spatele ei şi aş doborî-o. Şi în timp ce ideea i-a venit în minte, doar parţial conştientă de ceea ce făcea, a ridicat sacul de nisip şi a lovit. Şi iat-o pe Eleanor Vansittart moartă, înlăturată din drum. După asta, cred, s-a îngrozit de ceea ce făcuse. De atunci s-a tot frământat, căci domnişoara Chadwick nu este o ucigaşă din fire. A fost condusă, aşa cum se întâmplă, de gelozie şi de obsesie. Obsesia dragostei pentru Meadowbank. Acum că Eleanor Vansittart era moartă, ea era foarte sigură că avea să-ţi urmeze la conducerea Şcolii Meadowbank. Prin urmare, nu a mărturisit. Şi-a spus povestea poliţiei întocmai cum se întâmplase, în afară de detaliul de importanţă vitală, acela că ea a fost cea care a aplicat lovitura. Dar atunci când a fost întrebată de crosa de golf pe care, după câte se presupunea, o luase cu ea domnişoara Vansittart neliniştită fiind după tot ce se întâmplase, domnişoara Chadwick a declarat repede că ea o dusese acolo. Nu a vrut ca dumneata să te gândeşti nici măcar o clipă că ea mânuiesc sacul de nisip.

— De ce a ales şi Ann Shapland un sac de nisip să o omoare pe Mademoiselle Blanche? Întrebă domnişoara Bulstrode.

— În primul rând, nu putea risca o împuşcătură în clădirea şcolii şi, pe urmă, este o tânără foarte deşteaptă. A vrut să lege cea de a treia crimă de cea de a doua pentru care ea avea un alibi.

— Nu prea înţeleg ce făcea Eleanor Vansittart în pavilionul de sport, zise domnişoara Bulstrode.

— Eu cred că putem doar să emitem o ipoteză. Era probabil mult mai preocupată de dispariţia Shaistei decât lăsa să se vadă. Era la fel de supărată ca domnişoara Chadwick. Într-un fel, era mai rău pentru ea, fiindcă fusese lăsată la comandă de dumneata, iar răpirea se întâmplase în timp ce ea era responsabilă. Mai mult decât atât,

respinsese ideea cât mai mult posibil din dorinţa de a nu recunoaşte faptele neplăcute.

— Deci exista imperfecţiune în spatele acelei façade, cugetă domnişoara Bulstrode. Uneori, am bănuit asta.

— Cred că şi ea avea probleme cu somnul. Şi cred că s-a dus tiptil în pavilionul de sport să facă o inspecţie la dulăpiorul Shaistei, în caz că ar fi putut exista un indiciu legat de dispariţia fetei.

— S-ar părea că ai explicaţii pentru toate, domnule Poirot.

— Asta e specialitatea lui, interveni inspectorul Kelsey cu uşoară maliţiozitate.

— Şi care a fost rostul schiţelor făcute de Eileen Rich la îndemnul dumitale şi reprezentând diverse membre din personalul meu?

— Am vrut să testez abilitatea lui Jennifer de a recunoaşte un chip. Curând, m-am convins că Jennifer era atât de preocupată de propriile treburi, că arunca doar o privire fugară străinilor, remarcând doar detaliile exterioare ale înfăţişării lor. Nu a recunoscut o schiţă reprezentând-o pe Mademoiselle Blanche având o coafură diferită. Atunci, cu atât mai puţin, ar fi recunoscut-o pe Ann Shapland pe care, în calitate de secretară a dumitale, o vedea rareori de la mică distanţă.

— Crezi că femeia cu racheta era chiar Ann Shapland.

— Da. A fost în întregime o treabă făcută de o singură femeie. Îţi aminteşti de ziua aceea, când tu ai sunat-o să preia un mesaj pentru Julia, dar în final, pentru că nu a răspuns, ai trimis o fată să o caute pe Julia. Ann era obişnuită să se deghizeze rapid. O perucă blondă, spâncene creionate în mod diferit, o rochie „înzorzonată” şi o pălărie. Trebuia să lipsească de la maşina de scris cam douăzeci de minute. Am observat din schiţele reuşite ale domnişoarei Rich cât de uşor este pentru o femeie să-şi schimbe înfăţişarea doar cu ajutorul detaliilor de suprafaţă.

— Domnişoara Rich, mă întreb… Începu domnişoara Bulstrode cu o expresie gânditoare.

Poirot îi aruncă o privire inspectorului Kelsey, iar inspectorul spuse că trebuie să o ia din loc.

— Domnişoara Rich? Zise domnişoara Bulstrode din nou.

— Trimite după ea, ceru Poirot. Este cel mai bine.

Eileen Rich apăru. Era palidă şi uşor sfidătoare.

— Aţi dorit să ştiţi, îi zise ea domnişoarei Bulstrode, ce făceam în Ramat?

— Cred că am o idee, răspunse domnişoara Bulstrode.

— Chiar aşa, zise Poirot. În ziua de azi, copiii cunosc toate realităţile vieţii – dar ochii lor păstrează adesea inocenţa.

Adăugă că şi el trebuie să o ia din loc şi ieşi tiptil.

— Asta a fost tot, nu-i aşa? Rosti domnişoara Bulstrode cu o voce însufleţită şi calculată. Jennifer a descris-o pur şi simplu ca pe o femeie grasă. Nu şi-a dat seama că era vorba despre o femeie însărcinată.

— Da, recunoscu Eileen Rich. Asta era. Urma să am un copil. Nu doream să renunţ la slujba de aici. Am ascuns foarte bine sarcina de-a lungul toamnei, dar după asta a început să se vadă. Am obţinut un certificat de la doctor că nu eram capabilă să continui activitatea, aşa că am adus ca justificare boala. M-am dus în străinătate într-un loc îndepărtat unde m-am gândit că nu era posibil să mă întâlnesc cu cineva care mă cunoştea. M-am întors în ţară, iar copilul s-a născut mort… Am revenit în acest trimestru şi am sperat că nimeni nu va afla niciodată… Dar înţelegeţi acum, nu-i aşa, de ce am spus că ar fi trebuit să vă refuz oferta de parteneriat dacă mi-aţi fi făcut-o? Doar că acum, cu şcoala într-un asemenea dezastru, m-am gândit că, până la urmă, aş putea să accept.

Făcu o pauză şi rosti pe un ton firesc:

— Aţi vrea să plec acum? Sau aşteptaţi până la sfârşitul trimestrului?

— Vei rămâne până la sfârşitul trimestrului, răspunse domnişoara Bulstrode, şi dacă va începe un nou trimestru aici – ceea ce încă mai sper – te vei întoarce.

— Să mă întorc? Repetă Eileen Rich. Vreţi să spuneţi că mai aveţi nevoie de mine?

— Bineînţeles că am nevoie, zise domnişoara Bulstrode. N-ai omorât pe nimeni, nu? Nu ţi-ai pierdut minţile după nestemate şi n-ai plănuit să ucizi ca să pui mâna pe ele. Să-ţi spun eu ce ai făcut. Probabil că ţi-ai reprimat instinctele prea mult timp. A existat un bărbat, tu te-ai îndrăgostit de el, ai avut un copil. Bănuiesc că nu te-ai putut căsători.

— Nu s-a pus niciodată problema căsătoriei, recunoscu Eileen Rich. Am ştiut asta. Nu am de ce să-l învinovăţesc.

— Foarte bine atunci, zise domnişoara Bulstrode. Ai avut o aventură sentimentală şi un copil. Ai dorit să ai acel copil?

— Da, zise Eileen Rich. Da, am vrut să-l am.

— Carevasăzică, asta e, concluziona domnişoara Bulstrode. Acum o să-ţi spun ceva. Cred că în pofida acestei aventuri sentimentale, adevărata ta vocaţie în viaţă este să predai. Cred că profesia înseamnă pentru tine mai mult decât viaţa normală de femeie cu soţ şi copii.

— O, da, zise Eileen Rich. Sunt sigură de asta. Am ştiut tot timpul. Asta-i ceea ce doresc să fac – asta e adevărata pasiune a vieţii mele.

— Atunci, nu fi fraieră, spuse domnişoara Bulstrode. Îţi fac o ofertă foarte bună. Adică, dacă lucrurile merg cum trebuie. Ne vom strădui doi sau trei ani ca să redăm faima Şcolii Meadowbank. Tu vei avea idei diferite faţă de ale mele privind modul cum ar trebui făcut acest lucru. Eu le voi asculta. Poate chiar voi ceda în faţa unora dintre ele. Bănuiesc că vrei ca lucrurile să stea altfel la Meadowbank?

— Da, în anumite privinţe, zise Eileen Rich. Nu voi ridica pretenţii. Aş vrea să acceptăm mai multe fete care să conteze cu adevărat.

— Ah, făcu domnişoara Bulstrode. Înţeleg. Este nota de snobism pe care n-o agreezi, aşa-i?

— Da, recunoscu Eileen, mi se pare că stricã lucrurile.

— Ceea ce nu realizezi, zise domnişoara Bulstrode, este că trebuie să ai nota de snobism ca să primeşti genul de fată pe care îl doreşti. Este un element destul de redus. Câteva capete încoronate străine, câteva nume mari şi toată lumea, toţi părinţii stupizi din toată ţara asta şi din alte ţări doresc ca fetele lor să vină la Meadowbank. Se dau peste cap ca fetele lor să fie acceptate la Meadowbank. Care-i rezultatul? O listă de aşteptare enormă, aşa că eu mă uit la fete, le văd şi aleg! Alegerea îţi aparţine, înţelegi? Eu îmi aleg fetele. Le aleg cu mare atenţie, unele pentru firea lor, altele pentru judecata lor şi altele pentru spiritul lor pur academic. Unele pentru că îmi imaginez că n-au avut nici o şansă, dar sunt capabile să devină ceea ce merită. Eşti tânără, Eileen. Eşti plină de idealuri – predarea este ceea ce contează pentru tine, precum şi latura etică a acesteia. Viziunea ta este foarte bună. Fetele sunt cele care contează, dar dacă vrei să faci un succes din ceva, trebuie să fii şi un bun comerciant. Ideile sunt ca toate celelalte lucruri. Trebuie să fie lansate pe piaţă. Va trebui să acţionăm foarte abil pe viitor ca să facem Şcoala Meadowbank să meargă din nou. Eu va trebui să pun mâna pe câteva persoane, foste eleve, să le forţez, să stărui pe lângă ele şi să le determin să-şi trimită fiicele aici. Apoi vor veni şi altele. Lasă-mă să-mi pun în aplicare trucurile şi pe urmă faci după capul tău. Meadowbank va continua să existe şi va fi o şcoală grozavă.

— Va fi cea mai grozavă şcoală din Anglia, rosti Eileen Rich cu entuziasm.

— Bun, zise domnişoara Bulstrode. Eileen, trebuie să mergem să te tunzi şi să-ţi aranjezi părul cum trebuie. Se pare că nu reuşeşti să te descurci cu cocul ăla. Şi acum, rosti ea cu vocea schimbată, trebuie să mă duc la Chaddy.

Intră în cameră şi se apropie de pat. Domnişoara Chadwick stătea culcată, foarte liniştită şi palidă. Sângele îi dispăruse din obraji făcând-o să arate epuizată. Un poliţist cu un blocnotes se afla în apropiere, iar domnişoara Johnson stătea de cealaltă parte a patului. Ea se uită la domnişoara Bulstrode şi clătină din cap încetişor.

— Bună, Chaddy, zise domnişoara Bulstrode luând mâna moale între palmele ei.

Ochii domnişoarei Chadwick se deschiseră.

— Vreau să-ţi spun, şopti ea, Eleanor… Era… Eu am fost.

— Da, draga mea, ştiu, zise domnişoara Bulstrode.

— Geloasă, spuse Chaddy. Am vrut…

— Ştiu, repetă domnişoara Bulstrode.

Pe obrajii domnişoarei Chadwick lacrimile începură să se rostogolească încet.

— E îngrozitor… N-am vrut – nu ştiu cum am ajuns să fac un astfel de lucru!

— Nu te mai gândi la asta, zise domnişoara Bulstrode.

— Dar nu pot… Tu niciodată… N-am să mi-o iert niciodată…

— Ascultă, draga mea, zise ea. Mi-ai salvat viaţa. Viaţa mea şi viaţa acelei femei drăguţe, doamna Upjohn. Asta contează, nu-i aşa?

— Aş vrea, zise domnişoara Chadwick. Mi-aş fi dat viaţa pentru amândouă. Asta ar fi îndreptat lucrurile…

Domnişoara Bulstrode o privi cu multă milă. Domnişoara Chadwick oftă prelung, zâmbi şi apoi, înclinându-şi încet capul într-o parte, îşi dădu sufletul…

— Chiar ţi-ai dat viaţa, draga mea, zise domnişoara Bulstrode încet. Sper că realizezi asta – acum.

Capitolul 25

Moştenirea.

I

— Un oarecare domn Robinson a venit să vă vadă, sir.

— Ah! Făcu Hercule Poirot.

Întinse mâna şi luă o scrisoare de pe biroul din faţa sa. O privi dus pe gânduri şi zise:

— Condu-l înăuntru, George. Scrisoarea cuprindea doar câteva rânduri, Dragă Poirot, Un oarecare domn Robinson te va vizita în viitorul apropiat. S-ar putea să ştii deja câte ceva despre el. O figură destul de proeminentă în anumite cercuri. În lumea noastră modernă astfel de oameni sunt căutaţi… Cred, dacă pot să zic aşa, fiindcă el este, în această chestiune deosebită, de partea îngerilor. Asta este doar o recomandare, dacă ai avea îndoieli. Bineînţeles, şi subliniez asta, nu avem absolut nici o idee despre chestiunea în care doreşte să te consulte…

Ha ha! Şi mai mult decât atât, ho ho!

Al tău pentru totdeauna, Ephraim Pikeaway.

Poirot lăsă jos scrisoarea şi se ridică în timp ce domnul Robinson intră în încăpere. Poirot se înclină, dădu mâna cu el şi îi arătă un scaun.

Domnul Robinson se aşeză, scoase o batistă şi îşi şterse faţa mare şi galbenă. Comentă afirmând că era o zi caldă.

— Sper că nu v-aţi plimbat pe jos până aici pe arşiţa asta?

Poirot se arătă îngrozit de idee. Printr-o asociaţie firească de idei, îşi duse mâna spre mustaţă. Se calmase. Nu era deloc pleoştită.

Domnul Robinson păru la fel de îngrozit.

— Nu, nu, desigur. Am venit în Rollsul meu. Dar traficul ăsta se blochează… Uneori se stă câte o jumătate de oră.

Poirot dădu din cap înţelegător.

Se făcu o pauză – pauza care intervine după prima parte a conversaţiei şi înainte de începerea celei de-a doua.

— Am fost interesat să aud – fără îndoială oricine aude foarte multe lucruri, cea mai mare parte dintre ele foarte neadevărate – că v-aţi ocupat de problemele unei şcoli de fete.

— Ah, zise Poirot. Asta era!

Se lăsă pe speteaza scaunului.

— Meadowbank, zise domnul Robinson absorbit de gânduri. Chiar una dintre şcolile principale din Anglia.

— Este o şcoală grozavă.

— Este? Sau era?

— Sper că prima variantă.

— Şi eu la fel, spuse domnul Robinson. Mă tem că poate fi periculos. Ah, mă rog, trebuie să facem ceea ce se poate. Un mic sprijin financiar pentru depăşirea unei anumite perioade inevitabile de depresiune. Câteva eleve noi alese cu grijă. Nu sunt lipsit de influenţă în cercurile europene.

— Şi eu mi-am folosit puterea de convingere în anumite cercuri. Dacă, aşa cum spuneţi, putem depăşi situaţia. Din fericire, amintirile sunt trecătoare.

— Asta este ceea ce sperăm. Dar trebuie să recunoaştem că evenimentele care au avut loc acolo ar putea să zdruncine nervii mamelor iubitoare, şi la fel şi ai taţilor. Profesoara de educaţie fizică, profesoara din Franţa şi încă o profesoară – toate omorâte.

— Întocmai.

— Aud, zise domnul Robinson (se aud foarte multe lucruri), că nefericita vinovată a suferit din tinereţe de o fobie legată de directoarele de şcoală. O copilărie nefericită la şcoală. Psihiatrii vor face mare caz din asta şi vor încerca să obţină măcar un verdict de responsabilitate scăzută, cum se numeşte în prezent.

— Această argumentaţie pare a fi cea mai bună alegere, fii de acord Poirot. Mă veţi ierta dacă spun că sper că nu va reuşi.

— Sunt în totalitate de acord cu dumneavoastră. Un ucigaş cu mult sânge rece. Dar vor pune accentul pe caracterul excelent, pe activitatea ei ca secretară la diverse persoane renumite, pe cariera din timpul războiului – remarcabilă, cred – în contraspionaj…

Rosti ultimele cuvinte cu o anume semnificaţie – cu o uşoară urmă interogativă în glas.

— Cred că era foarte bună, zise el mai energic. Atât de tânără – dar întru totul strălucită, de mare folos – pentru ambele părţi. Asta era ocupaţia ei – ar fi trebuit să se ţină de ea. Dar înţeleg ispita – să joci de unul singur şi să câştigi marele premiu. Un premiu foarte mare, repetă el încet.

Poirot dădu din cap aprobator.

Domnul Robinson se aplecă înainte.

— Unde sunt, Monsieur Poirot?

— Cred că ştii unde.

— Păi, sincer, da. Băncile sunt instituţii foarte utile, nu-i aşa?

Poirot zâmbi şi renunţă la formalism:

— Nu-i nevoie să batem câmpii, nu-i aşa, dragul meu amic? Ce ai de gând să faci cu ele?

— Aştept.

— Ce aştepţi?

— Să zicem… Sugestii?

— Da… Înţeleg.

— Înţelegi că nu-mi aparţin. Mi-ar plăcea să le înmânez persoanei în drept. Dar asta, dacă apreciez poziţia în mod corect, nu este aşa de simplu.

— Guvernele se află într-o poziţie foarte dificilă, zise domnul Robinson. Vulnerabilă, ca să spunem aşa. Din pricina petrolului, oţelului, ba cu uraniul sau cobaltul sau cu toate celelalte, relaţiile externe sunt o chestiune de delicateţe maximă. Marea problemă este să poţi să afirmi că guvernul Majestăţii Sale etc. Etc. Nu are absolut nici o informaţie asupra subiectului.

— Dar eu nu pot păstra la infinit acest depozit important la bancă.

— Exact. De aceea, am venit să-ţi propun să mi-l înmânezi mie.

— Ah, zise Poirot. De ce?

— Pot să-ţi ofer câteva motive excelente. Aceste pietre preţioase – din fericire nu suntem funcţionari, putem spune

lucrurilor pe nume – erau neîndoielnic proprietatea personală a răposatului prinţ Ali Yusuf.

— Înţeleg.

— Alteţa Sa i le-a înmânat comandantului de escadrilă Robert Rawlinson cu anumite instrucţiuni. Ele urmau să fie scoase din Ramat şi livrate mie.

— Ai dovada acestui fapt?

— În mod evident.

Domnul Robinson trase un plic lung din buzunar. Scoase din el câteva hârtii şi le aşează pe birou în faţa lui Poirot.

Poirot se aplecă asupra lor şi le studie cu atenţie.

— Se pare că e aşa cum spui.

— Ei bine, atunci?

— Te deranjează dacă îţi pun o întrebare?

— Deloc.

— Ce câştigi personal din toată treaba asta?

Domnul Robinson se arătă surprins.

— Dragul meu amic. Bani, bineînţeles. O mulţime de bani.

Poirot îl privi gânditor.

— E o îndeltnicire foarte veche, zise domnul Robinson. Şi una profitabilă. Suntem foarte mulţi, o reţea pe tot globul. Noi suntem, cum să zic, organizatorii din spatele scenei. Pentru regi, preşedinţi, politicieni, de fapt, pentru toţi cei peste care bate lumina sălbatică, cum spunea un poet15. Lucrăm unul alături de celălalt şi nu uităm să ne ţinem cuvântul dat. Profiturile noastre sunt mari, dar suntem cinstiţi. Serviciile noastre sunt scumpe, dar facem cu adevărat servicii.

— Înţeleg, zise Poirot. Eh, bien! Sunt de acord cu ceea ce soliciţi.

— Pot să te asigur că decizia dumitale va satisface pe toată lumea, spuse domnul Robinson în timp ce privirea i se opri pentru o clipă pe scrisoarea colonelului Pikeaway care se afla în mâna dreaptă a lui Poirot.

— Dar o clipă. Sunt om şi am o curiozitate. Ce ai de gând să faci cu aceste pietre preţioase?

Domnul Robinson se uită la el. Apoi, faţa sa mare şi galbenă se încreţi într-un zâmbet. Se aplecă înainte.

— O să-ţi spun.

Şi îi spuse.

II

Copiii se jucau de-a lungul străzii. Strigătele lor gălăgioase umpleau aerul. Domnul Robinson, coborând greoi din Rollsul său, se ciocni cu unul dintre ei.

Domnul Robinson dădu copilul la o parte, fără asprime, şi se uită la numărul casei.

Numărul 15. Era corect. Împinse poarta şi urcă agale cele trei trepte spre intrarea principală. Perdele albe, simple, la ferestre, observă el, şi la uşă, un ciocănel de alamă, bine lustruit. O casă mică şi fără importanţă, pe o stradă fără importanţă, într-o zonă a Londrei lipsită de importanţă, dar o căsuţă bine întreţinută. Avea demnitate.

Uşa se deschise. O fată cam de douăzeci şi cinci de ani, cu o înfăţişare plăcută şi cu un fel de frumuseţe impecabilă, de cutie cu bomboane de ciocolată, îl întâmpină cu un zâmbet.

— Domnul Robinson? Intraţi.

Fata îl conduse în salonul micuţ. Un televizor, cretoane cu modele înflorate şi o pianină lângă perete. Fata purta o fustă neagră şi un pulover gri.

— Beţi un ceai? Am ceainicul pregătit.

— Mulţumesc, nu. Nu beau ceai niciodată. Şi nu pot să stau prea mult. Am venit doar să-ţi aduc ceea ce ţi-am scris.

— De la Ali?

— Da.

— Nu este… N-ar putea fi… Vreo speranţă? Adică… Chiar e adevărat că a fost ucis? N-ar putea fi o greşeală?

— Mă tem că nu e nici o greşeală, răspunse domnul Robinson încetişor.

— Nu… Nu, nu cred. Oricum, nu m-am aşteptat deloc… Când s-a întors acolo, nu mi-am imaginat că o să-l mai văd vreodată. Nu vreau să spun că m-am gândit că o să fie ucis sau că va fi o revoluţie. Pur şi simplu, m-am gândit că

trebuia să continue, să-şi facă datoria, să facă ceea ce se aştepta de la el. Să se căsătorească cu cineva din neamul său – şi restul.

Domnul Robinson scoase un pachet şi îl puse pe masă.

— Deschide-l, te rog.

Degetele ei bâjbâiră puţin în timp ce rupeau ambalajul şi, la urmă, când desfăcu şi ultimul înveliş…

I se tăie brusc respiraţia.

Roşii, albastre, verzi, albe, toate străluceau ca focul, ca viaţa, transformând mica încăpere slab luminată în peştera lui Aladin…

Domnul Robinson o urmărea cu privirea. Văzuse atât de multe femei uitându-se la pietre preţioase…

În cele din urmă, ea zise cu vocea întretăiată:

— Sunt – nu pot fi – autentice?

— Sunt autentice.

— Dar trebuie să fie valoroase… Trebuie să valoreze…

Imaginaţia ei se împotmoli.

Domnul Robinson dădu din cap aprobator.

— Dacă doreşti să le vinzi, poţi obţine probabil cel puţin o jumătate de milion de lire sterline.

— Nu – nu, nu e posibil.

Deodată, le strânse cu mâinile făcute căuş şi le împachetă la loc cu degete tremurânde.

— Mi-e frică, zise ea. Mă înspăimântă. Ce să fac cu ele?

Uşa se deschise brusc. Un băieţel năvăli în cameră.

— Mami, Billy mi-a dat un tanc grozav! El…

Se opri uitându-se fix la domnul Robinson.

O piele măslinie, un băiat brunet.

— Du-te în bucătărie, Allen, ceaiul tău e gata. Lapte şi biscuiţi şi un pic de turtă dulce.

— O, bine, zise el, depărtându-se cu zgomot.

— Îi spui Allen? Întrebă domnul Robinson.

Ea se înroşi.

— Era cel mai apropiat nume de al lui Ali. N-am putut să-i spun Ali – prea dificil pentru el, pentru vecini şi pentru toţi

ceilalţi. Continuă, din nou cu chipul întunecat: Ce să fac?

— În primul rând, ai un certificat de căsătorie? Trebuie să fiu sigur că eşti persoana care afirmi că eşti.

Ea făcu ochii mari pentru o clipă, după care se îndreptă spre un birou mic. Dintr-un sertar, aduse un plic din care scoase o hârtie pe care i-o dădu domnului Robinson.

— Hm… Da… Starea civilă din Edmonstow… Ali Yusuf, student… Alice Calder, necăsătorită… Da, e în ordine.

— O, este legal – în măsura în care contează. Şi nimeni nu s-a prins niciodată cine era. Sunt foarte mulţi studenţi străini musulmani. Noi ştiam că acest act nu însemna nimic de fapt. El era musulman şi putea să aibă mai mult de o soţie, iar el ştia că trebuia să se întoarcă şi să facă tocmai asta. Am discutat despre asta. Dar Allen urma să se nască, aşa că el a spus că actul o să-i prindă foarte bine – eram căsătoriţi cu acte în regulă în această ţară şi Allen avea să fie un copil legitim. Era lucrul cel mai bun pe care îl putea face pentru mine. M-a iubit cu adevărat. Chiar m-a iubit.

— Da, zise domnul Robinson. Sunt convins de asta. Apoi continuă cu vioiciune: Acum, să presupunem că îţi încredinţezi soarta în mâinile mele. Voi căuta să vând aceste pietre preţioase. Şi îţi voi da adresa unui avocat, un avocat consultant foarte bun şi pe care te poţi bizui. El te va sfătui, sper, să depui cea mai mare parte din bani într-un fond fiduciar. Şi vor mai fi şi alte lucruri – educaţia pentru fiul tău şi un nou mod de viaţă pentru tine. Vei avea nevoie de educaţie socială şi de îndrumare. O să fii o femeie foarte bogată şi toţi rechinii, toţi şarlatanii şi toţi ceilalţi vor fi pe urmele tale. Viaţa ta nu o să mai fie simplă, mai puţin în sensul strict material. Oamenii bogaţi nu o duc chiar uşor, ascultă-mă pe mine – i-am văzut pe mulţi dintre ei având impresia asta. Dar tu eşti o femeie de caracter. Cred că vei rezista. Şi băiatul vostru poate fi un bărbat mai fericit decât a fost vreodată tatăl său.

Se opri.

— Eşti de acord?

— Da. Ia-le, zise ea şi le împinse spre el. Apoi spuse brusc: Şcolăriţa aceea – cea care le-a descoperit – aş vrea să primească una dintre ele – ce culoare crezi că i-ar plăcea?

Domnul Robinson reflectă.

— Un smarald, cred – verde pentru mister. Ai avut o idee grozavă. Fata va găsi gestul foarte emoţionant. Se ridică în picioare. Îţi voi cere un preţ pentru serviciile mele, zise domnul Robinson. Şi preţurile mele sunt cam mărişoare. Dar nu te voi înşela.

Ea îi aruncă o privire imperturbabilă.

— Nu, nu cred că mă veţi înşela. Şi am nevoie de cineva care are cunoştinţe despre afaceri, pentru că eu nu am.

— S-ar părea că eşti o femeie foarte rezonabilă dacă pot spune aşa. Acum, pot să iau astea? Nu vrei să păstrezi – doar una – ce spui?

El îi urmări cu curiozitate scânteierea bruscă a pasiunii, privirea lacomă şi nerăbdătoare – şi după aceea, licărul care se stinse.

— Nu, zise Alice. Nu vreau să păstrez... Nici măcar una, rosti ea îmbujorându-se. Ah, e foarte probabil să ţi se pară un gest prostesc – să nu ţin măcar un rubin sau un smarald, pur şi simplu drept amintire. Dar eu şi Ali... El era musulman, dar îmi îngăduia să citesc din când în când fragmente din Biblie. Şi am citit fragmentul acela – despre o femeie al cărei preţ era mai presus de rubine. În concluzie – nu vreau să păstrez nici o piatră preţioasă. Mai bine nu...

— O femeie extraordinară, zise domnul Robinson pentru sine în timp ce cobora pe alee şi intra în Rollsul care îl aştepta. O femeie extraordinară..., îşi repetă el pentru sine.

SFÂRŞIT

1 Cristobal Balenciaga (1895-1972) – designer spaniol şi fondatorul celebrei case de modă cu acelaşi nume, deschisă la Paris în 1937. (n.tr.)

2 Copii, gata, mă plictisiţi!

3 Springer – săritor, persoană (sau animal) care sare (în lb. EngL. În orig.)

4 Celebru magazin pe Oxford Street între anii 1837 şi 1974 (n.tr.)

5 Joyce Grenfell (1910-1979) – actriţă de comedie de origine engleză (n.tr.)

6 Vers din poemul Invictus, publicat în 1875 de poetul şi criticul englez William Ernest Henley (1849-1903). (n.tr.)

7 Diamant albastru, de 45,52 carate, descoperit în 1642, aflat în prezent la Smithsonian Institute în Washington D. C. (n.tr.)

8 Asta mai lipsea! (în lB. FR. În orig.)

9 Ne ascultă urechi duşmane (în lB. FR. În orig.)

10 Una dintre cele mai renumite străzi din Londra, care se bucură de faimă internaţională pentru numărul mare de cabinete particulare şi clinici medicale pe care le găzduieşte începând cu secolul al XlX-lea. (n.tr.)

11 Faptele Apostolilor 2:17 (N. Red.)

12 Criminal Investigation Department – Departamentul de Investigaţii Criminalistice

13 Câţi – fii?

— Fiice?

— Câţi? (în lB. FR. În orig.)

14 O fiică

15 Vers din poezia Idylls of the King („Idilele regelui”) de A. L. Tennyson (1809-1892) (n.tr.)